

MENNYEI
MANNA

NAPONKÉNTI
MENNYEI MANNA

A HIT HÁZANÉPE RÉSZÉRE

SZENTIRÁSI SZÖVEGEK GYŰJTEMÉNYE MEGFELELŐ IDÉZETEKSEL

A ZION. ÖRTORNYÁBÓL

AZ ÉV MINDEN NAPTÁRA

Hungarian Manna

HUNGARIAN MANNA

KIADJA A BIBLIA-TANULÓK EGYESÜLETE

A HIT HÁZANÉPÉNEK

AJÁNLJA

AZ ÖSSZEÁLLÍTÓ: G. W. SEIBERT

„Atyámfiai, teljes igyekezettel
áldozván, adjatok a ti hitek
mellé erényt (szilárdságot); az
erényhez tudást; a tudáshoz
mérsékletet (önfegyelmézést);
a mérséklethez türelmet; a
türelemhez istenességet; az
istenességhez pedig test-
véri gyöngédséget; a
testvéri gyöngéd-
séghez pedig

SZERE-
TETET.

Mert ha
ezek a
dolgok
megvan-
nak ben-
netek és
bővöl-
ködnek,

olyanokká lesz-
nek titeket, hogy nem
lesznek sem meddők, sem
gyümölcstelenek a mi Urunk, Jé-
zus Krisztus ismeretében“ 2. Péter 1:5-8

HASZNOS NAPI DÉZSMA.

„Próbáljátok meg ezen engem — mondja a seregek Ura, — hogy vajjon nem nyitom-e meg nektek az egek csatornáit és nem bocsátok-e áldást reátok annyira, hogy nem lesz elég hely annak befogadására“. Mal. 3 : 10.

A a keresztyének megengedik, hogy az önző nagy-ravágyás herce-hurcája megfossa őket a mennyei táplálék mindennapi porciójától, ne lepődjenek meg, ha lelkileg nap-nap után soványabbakká lesznek s „Isten-békéje“ szívében az elégedetlenségnek ad helyet, amely vigasztalásaink és kiváltságaink szaporasága ellenére is mindinkább elharpódzik a világon. Ne feledjük el a buzdítást: „Minden utadban megismered Őt és Ő igazgatni fogja ösvényeidet“. (Péld. 3 : 5.)

A „Manna“ első kiadása a remélnél is nagyobb sikert aratott; nagy buzdításunkra szolgáltak a könyv közeli és távoli barátainak kedves szavai. Sokan „mennyei reggeli“-jüknek nevezték s közölték, hogy leckéiből lakmároznak rendesen, ahogy a nap felkel. Valóban a csekély idő tized, amely naponként a mennyei tanács e könyvben levő morzsáiban való részesedésre szenteltek, nem mulhatik el a részesedők haszna nélkül. A nap, amely ilyen elmélkedéssel kezdődik, egész bizonyosan a legjobban és a leghasznosabban telik el. A sziv, amely imigyen szent gondolatok felé fordul, igen valószínű, hogy kevésbé tér le a helyes ösvényről, mint különben „A bölcsesség, amely felülről jön“ eszerint fokozatosan mind megemészthetőbbé válik s multhatatlanul jó gyümölcsöket terem a szentek szívében s egyuttal tiszteletet ébreszt a világi emberekben,

A keresztyén aki látja ezt a könyvet, egész biztosan érdeklődni fog iránta s óhajtani fog egy példányt belőle a maga reggelijének asztalára is. S minthogy e mű nem haszonra, hanem a jó szolgálatára jelent meg, az árát is oly alacsonyra szabtuk, hogy mindenkinek módjában lehessen megszereznie. Azt hisszük értékes szolgálatot teszünk felebarátainknak azáltal, hogy figyelmükbe ajánljuk a „Manná”-t s egyben biztosítjuk őket, hogy a könyv tisztán keresztyén — nem felekezeti. Némelyek születés-napi, ünnepi ajándéknak adhatják, mások attól a buzgalomtól vezéreltetve, hogy jó hatását minél szélesebbre terjesszék — megvásárolják nagyobb mennyiségben, s aztán csekély haszonnal árusítják, csakhogy épen idejük és fáradságuk bére megtérüljön. Mindenkit szívesen látunk a szeretet e munkájának szolgálatában alkalmuk és képességük foka szerint,

A könyv egy egész életre szóló és évről-évre használható, mert a szent hirdetés nem évül el — szabályai, parancsai mindig újak maradnak.

JANUÁR 1

„Aldjátok népek a mi Istenünket és zengjen fennen dicsérete! Ki megeleveníti lelkünket és nem engedi, hogy lábaink elessenek”. — Zsolt. 66:8, 9.

Aldassék Isten, amiért megtartott bennünket — „megőrzött az eleséstől” az elmúlt esztendőben; hogy annyian közülünk még egy szívvel, egy lélekkel vannak igéje és szolgálata iránt! Ha meggondoljuk, hogy az Ellenségnek megvan engedve, hogy a „tévelygések erejél” hozza az Úr népére oly célból, hogy megrostáltassanak azok, akik nem az ő valódi népe (II. Thess. 2:10–12), — igazán hálára kell fakadnunk az Úr iránt azért, hogy az új esztendő kezdete minket még szilárdaknak talál; hogy megbecsüljük az Igazságot s teljes összhangban vagyunk az isteni intézkedésekkel, melyek által bennünket a bukástól megőrzött.

JANUÁR 2

„Ti nem magatokéi vagytok, mert áron vétettek meg. Dicsőítsétek azért az Istent testetekben és lelketekben, melyek az Istenéi”. I. Kor. 6:19, 20.

Az új év kezdetén mi lehetne alkalmasabb lecke részünkre, mint az, hogy nem a magunkéi, hanem másé vagyunk? Hogy ennél fogva nem a magunk, hanem az Ő tetszését kell keresnünk; nem magunkat, hanem Őt szolgálunk; nem a magunk, hanem az Ő akaratának kell engedelmeskednünk. Ez már szentséget jelent a szó legtalálóbbs és legtökéletesebb értelmében. (Nemcsak a bűntől az Igazsághoz való pártolást, hanem önmagunktól Isten akaratához való pártolást is Krisztusban).

JANUÁR 3

„Szüntelen imádkozzatok”. I. Thess. 5:17.

Bármilyen természetes hajlandóságunk az imádságban való szilárdságunk tekintetében, a Szentírásból kell okulásra merítenünk. Legyőzve természetes előszerelleteinket, szabjuk nézeteinket és viselkedéseinket az onnan nyert okulásukhoz. Sose feledjük ezeket az ígéretet: „Kérjétek (az Én nevemben) és elnyeritek, hogy örömeitek teljes legyen.” (Ján. 16:24.) A mennyei Atya sokszoros irgalmát, áldást és gondoskodást halmozott fel engedelmes és hűséges gyermekei részére, akik ezeket kérni fogják Tőle.

JANUÁR 4

„Várjad az Urat és légy erős! Megerősíti a szívedet; várjad azért az Urat.”

Az idő jelentős tényező Isten terveiben. Ne érezzünk csalódást tehát, ha próbára teszi türelmünket az Ur, amikor az áldások, melyekért könyörgünk, sokáig késnek. Isten az időt választotta a világ keretéül és idő által teszi a világot lakhatóvá az embereknek. Idő által adja meg a világnak a szükséges tapasztalatot a gonosszal szemben; idő által készít elő Krisztusnak, mint a világ Megváltójának eljövetelére; idő által készíti elő az Egyházat az Ő dicsőséges uralmában való részvételre; idő szükségeltetik az Ur népe egyéni ügyeinek alakítására és szabályozására is. Isten nem feledkezett meg rólunk, ha könyörgéseinkre való felelete késni is látszik. Ő, aki vigyáz a veréb elesésére s megszámolja hajunk szálait, nem lehet közömbös legkisebb gyermekének leghalkabb könyörgése s legnagyobb szükségletével szemben sem.

JANUÁR 5.

„Azok szidalmai, akik Téged szidalmaznak, én Redmésének”. Róm. 15 : 3.

Legyünk azon, hogy úgy viseljük a Krisztusért való bántalmakat, ahogyan ő viselte azokat — szánsalommal és imádsággal a tévelygőkért, hátha Isten bünbánsatot enged nekik; továbbá alázatos szilárdsággal, amely kiváltságnak ítéli azt, ha mint jó katonának az Ő szolgálátában szenvedéseket eltűrve; az Ur iránti hűségünkéről teszünk bizonytságot. Őt nem lepték meg az emberi gonoszság megnyilvánulásai: jól tudta, hogy büntől leigázott és nagyrészbén a sötétség Fejedelmének uralma alatt álló barátságtalan világban van, Épen azért el volt készűlve a szidalmakra, gunyolódásokra és üldözésekre és mindezeket türelemmel viselte Szerető szive pedig nem ügyelve a maga szenvedéseit, el volt telve részvétellel és szerető érdeklődéssel mások iránt,

JANUÁR 6.

„Taníts tudni napjaink számát, hogy járassunk bölcs szívvél”. Zsoltár 90 : 12.

A keresztyén ember mikor napjait számlálja, nem teszi ezt gyászos és vigasztalan érzéssel, hanem kellő józansággal. Ugy számlálja a napokat, mint megannyi áldást, megannyi kiváltságot, megannyi alkalmat arra, hogy „dicsérje Őt, aki kihozott bennünket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára”; hogy segítsen másokat a zarándok uton; hogy mindinkább és inkább kifejlessze önmagában az Isten látásában gyönyörködő természetet, mely által hova-tovább Isten drága Fiának hasonmása legyen.

JANUÁR 7.

„Senkiről se szóljanak gonoszról”. Tit. 3 : 2.

Minél hamarabb tiszta fogalmat alkotnak a kereszt katonái arról, hogy a rágalom, a rosszindulatu beszéd mások jellemének a meggyilkolása, és hogy a hamis vádaskodás elrabolja embertársainak jó hírnevét, annál hamarabb jutnak arra, hogy ezt a dolgot ugyanolyan rettetes világlátásban fogják fel, mint a hogy bizonyára az Ur tekintli azt. S ha már egyszer ebből az igazi, isteni szempontból tekintik a kérdést, kell, hogy az új teremtmények a legnagyobb tevékenységre ébredjenek a test és a gonosz illetén műveinek legyőzésében. Minden új teremtménynek arra kell törekednie, hogy kitisztítsa magából a rosszmájuság, irigység, torzsalkodás, tekervényesség kovászát, hogy tiszta szívé legyen s az Urhoz hasonló.

JANUÁR 8.

„Meglássátok, hogy senki gonosszal ne legyen senkinek a gonoszért, hanem a jótéteményt gyakoroljátok úgy magatok között, mint másokkal szemben” 1. Thess, 5 : 15.

A szentírási eszményképnek megfelelően, Krisztus választott Egyházának a legcsiszoltabbnak, legfinomabbnak, legudvariasabbnak és a legnemesebb-lelkűnek kell lennie a világ minden népe között. És mindeme tulajdonságoknak a legteljesebb fokban kell meglenniök Benne. Tehát nem csak egy külső forma és megnyilvánulásszerinti kedvességgel és nemességgel kell bírnia, hanem olyan kedvességgel és nemességgel, amely szívből fakad s amelynek alapja az Ur Szelleméneke, az Igazság Szellemének, a szeretet Szellemének s az igazságosság Szellemének megbecsülése is.

JANUÁR 9.

„Mert micsoda különböztet meg tégedet másoktól? És micsodád van, amit nem úgy kaptál? I. Kor. 4 : 7,

Mindenkinek, ki az Ur megszentelt népéből való, meg kell gondolnia, hogy a mostani kegyelemre és igazságra nem a maga, sem a mások bölcsessége által, hanem az Ur bölcsessége és kegyelme által jutott. Ugyanez a meggondolás kell, hogy áthassa Isten Egyházának lelkeszeit s bármilyen szolgálatban levő tisztviselőit, akik minden tekintetben felelősök az Urnak a hit háztartásában elfoglalt hivatalukért s mint az Ur szócsoveinek, érezniök kell és meg kell vallaniok az Ur szolgálatára kínálkozó alkalmukat. Aki elmulasztja ezt a megvallást, az adós marad az Ur szolgálatának kellő megbecsülésével is.

JANUÁR 10.

„Például vegyétek, Atyámfiai, a háboruságban és a békességestűrésben a prófétákat, akik szóltak az Ur nevében.” Jak. 5 : 10.

A helyes ösvény még mindig az önmegalázás és önmegtágadás keskeny ösvénye, — a szelidség és alázatlanság ösvénye. És az ezen az ösvényen való járás az idén is épen annyi, vagy talán még több erőfeszítést és kegyelmet kíván, mint kívánt a múlt évben. Mert minél inkább gyarapodunk kegyelemben és tudásban, annál keményebbek lesznek a döllyösségre, felluvalkodottságra, nyakasságra és dicsekvésre való csábítások és kísértések. És minél magasabban kapaszkodunk hitben, reménységben, szeretetben s az Ur szolgálatára irányuló tevékenységben, az Ellenség annál inkább megakadályozni törekszik előrejutásunkat s küldöttei annál nagyobb igyekezettel gyilkolnak, marnak és bántalmaznak bennünket.

JANUÁR 11.

„Szívemben az Ur igéje olyan volt, mint a csontjaimba rekesztett égő tűz; azt hordozván, elfáradok és nem hordozhatom.” Jer. 20 : 9.

Mi, akik kiváltságból megértettük a kegyelem, az áldás, és felvilágosodásnak ezt az idejét, áldjuk az Urat és legyünk azon, hogy János szerető hajlandósága, tettei ereje és buzgalma bennünk is megnyilvánuljon. Míg ő egyfelől arra hivatott el, hogy a „szerető tanítvány” legyen, másfelől ne feledjük azt sem, hogy hevülékeny buzgalma miatt, testvérével együtt Boanergesnek, azaz: mennydörgés fiának is neveztetett. Legyünk eltelve tettei erővel, szeretettől sarkalt áldozatkészséggel, hogy dicsőíthessük az Urat testünkben és lelkünkben, melyek az Ővéi.

JANUÁR 12.

„Testvéreim, ha valakit legyőz a bűn, ti akik lelkiek vagytok, az olyan embert építsétek fel a szelidség Lelkével, meggondolván, hogy ti is eshettek hasonló kísértésbe.” Gal. 6 : 1.

Jegyezzük meg jól ezt a leckét, amely arra oktat, hogy csak nemesen, megfontoltan és szeretetreméltósággal feddjünk meg másokat; inkább célzással, mint egyenes rátámadással és tévedésének részletezésével; inkább szívük jelen állapotának vizsgálatával, s nem a múlt állapotának vizsgálatával, amelyről — tudunk szerint — eltávolodtak. Kevesebbet törődjünk a gonosz tetteket kövező büntetésekkel, mint azzal, hogy a tévelygőt a tévelygés útjáról visszatérítsük. Ne ragadtassuk magunkat arra, hogy megítéljünk és megbüntessünk másokat rossz cselekedeteikért, hanem inkább fontoljuk meg azt, hogy mindez Isten kezében van; a szónak semminemű értelmében sem szabad bűnszüti állanunk a gonoszért, sem megbüntetniünk, vagy jutalmazniunk azt.

JANUÁR 13

„Fiacskám, ezeket írom nektek, hogy ne vétkezzetek! Hogyha valaki mégis elesik, van Szószólónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus.” I. Ján. 2: 1.

Ha hit hiányából, vagy a test gyengeségéből ballépést követtünk el, amely ellenkezik az Ur akaratával, vagy lelkünk legjobban felfogott érdekeivel, egy percet se veszítsünk, hanem hozzuk helyre ballépésünket és keressük fel az Urat. Ami szívünkben van egy oltár, amelyet Krisztus drága vére szentelt meg és amely messzi felette áll a jelképi állatok vérével megszentelt ábrahámi oltárnak. Az apostol pedig buzdít bennünket: „Járuljunk azért bizalommal (bátran és hittel elteltten) a kegyelem trónusához, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmel találjunk segedelműl a szükség minden idejében.” Zsid. 4: 16.

JANUÁR 14

„Én tehát úgy futok, mint aki nem bizonytalanra fut: úgy harcolok, mint aki nemcsak a levegőt vágja.” I. Kor. 8: 26.

Nagy támasza lesz a bukott természet gyengeségének, ha teljes megtömléssel megszenteli akaratát, ha besorozza lelki és testi tehetségének minden erejét. Aki ily módon az Urnak való Nekiszenteltetésének és az Ur seregébe való besoroztatásának állásponljára helyezkedik, az úgy gondolkodik, hogy már nincsen többje, mit az Urnak áldozzon s ily módon akármiféle akaratküzdelle támad, megszűnik az, mihelyt döntött eifelől, hogy: „Én és házam népe az Urat fogjuk szolgálni.” Milyen fontos tehát, hogy minden katona úgy gondolkozzék, hogy besoroztatásának ideje halálíg tart s még a gondolatnak sincsen helye abban az irányban, hogy a csatától visszavonuljon s akár egy órányira megszűnjék a hit jó harcát harcolni.

JANUÁR 15

„Mit kíván az Ur tőled egyebet, minthogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és hogy megálázzad magadat?” Mik. 6: 8.

Mindenki elfogja ismerni, hogy a fenti szavakban nagyon is észszerű követelmények foglaltatnak. Nyilvánvaló, hogy Isten nem követelhet kevesebbet azoktól, kiket Ő a világ eljövendő megítélésére nevel. Mégis a próféta által jellemzett mind a három tulajdonság bennefoglaltatik ebben az egy szóban: szeretet. A szeretet megköveteli, hogy igazságosan bánjunk szomszédainkkal, testvéreinkkel családukkal és önmagunkkal; hogy igyekezzünk magunkban ápolni mások jogainak — fizikai, erkölcsi, értelmi jogainak és kívánságainak megbecsülés alapján semmiképen meg ne próbáljuk megrövidíteni, vagy mellőzni őket.

JANUÁR 16.

„A könyörgésben szorgalmatosak.” Róm. 12: 12.

Milyen áldott kiváltság — Kedves Tanítványai az Urnak — ez a mi kiváltságunk, mely szerint szorgalmatosak lehetünk az imádságban, mindig könyöröghetünk, minden időben, minden helyen Istenhez emelhetjük szívünket és elménket és ily módon naponként és óránként elgondolhatjuk, hogy Atyánk és a kedves Jézus velünk van! És aztán, mikor a napi kötelességek az Ő szeme előtt és felügyelete alatt bevégeződtek s máskor is, mikor a lélek ezt szükségesnek véli, milyen értékes kiváltság magányba vonulnunk s ott, Isten társaságában lerakhatni szívünk terhét.

JANUÁR 17

„Magalokat az Isten szeretetében megtarlsátok“
Judás 21.

Naponként, óránként megtarthatjuk magunkat Isten szeretetében a Neki való engedelmesség által és az Iránta való szeretetünk gyarapodása által. Alapelvei ezek a megigazulásnak. Örömlenket kell lelnünk az élet mindennemű tapasztalatában, megpróbáltatásaiban, csalódásaiban, nehézségeiben, szomorúságaiban, csalódásaiban cseppel sem kevésbé, mint örömeiben, mert ezeknek az eszközöknek egyikével, vagy mindenikével oktat bennünket az Ur és enged tisztább belátást egyfelől fogvaalkozásainkba, másfelől a szabadságnak és szeretetnek abba a tökéletes törvényébe, melyet Ő hozott s amely törvénynek teljesen és hűséggel alá kívánja rendelni szívünket.

JANUÁR 18

„A jó igyekezetekbe ne legyetek restek. Lélekben buzgók legyetek. Az Urnak szolgáljatok“ Róm. 12: 11.

Mindenki, aki eredményesen akarja megfutni pályáját, vigyázzon az Ur munkájában való buzgalmára és tevékenységére. Ha egy, vagy több talentumunkat elássuk az egyébként elkerülhető és félrelökhető világi gondok és terhek sulya alá, ha eltemetjük azokat akár magunkért, akár családunkért való világi nagyjavágysaink hantjával, — tudományra, bölcsesetre, zenére, művészetekre, üzletre, politikára, gyönyörökre, vagy büszkeségünk és étvágyunk kényeztetésére prédáljuk megszentelt időnket — akkor, mint hűtlen szolgák előbb-utóbb a külső sötétségre vetetünk.

JANUÁR 19.

„Oh, hogy szeretem a Te törvényedet! Napestig csak arról gondolkodom!” Zsolt. 119: 97.

Nagy kiváltságuk a keresztyéneknek, hogy az Ur igéjét tanulmányozhaják. Mégis mennyi tanulás történik minden cél nélkül. A gyakorlatra nem váltott tanulás rosszabb, mint az időpazarlás. Minden okos alkalmat fel kell használnia az Ur népének — el egészen az önfeláldozásig — arra, hogy megismerjék az Ur tervét. De az Ur gyermeke egész különös módon azt ügyeli, hogy csak a maga kényelmét és érdekeit áldozza fel és nem a mások kényelmét és érdekeit. A mások terhére és költségére történő Biblia — tanulmányozás inkább az önzésnek, mint az Ur szeretetében való gazdag lakozásnak a jele.

JANUÁR 20

„Ha a dorgálást elszenveditek, az Isten úgy bánik veletek, mint fiaival; mert milyen fiu az, kit az atya meg nem dorgál.” Zsid. 12: 7.

A jellem próba nélkül nem fejlődhetik ki teljesen. Olyan az, mint a palánta; kezdetben igen gyöngé; Isten szeretetének jókora napfényére van szüksége; sűrű öntözést kíván a kegyelem záporával; gondosan kell ápolni. gyakorlatilag kitapasztalván előbb, hogy a kérdéses jellem mennyiben alapja a hitnek s mennyiben hajlik engedelmességre; ha aztán ilyen kedvező körülmények között kifejlődött, készséggel elviseli a nyeséseket, melyeket a legyelem keze végez, sőt eltűri már a szigorúságot is. Amint lassan-lassan a jellem szilárdsága kifejlődött, az újabb próbák csak arravalók lesznek, hogy erejét, szépségét, báját gyarapítsák, míg végül teljesen megalapozódik, megazilárdul és megtökéletesedik — szenvedés által.

JANUÁR 21.

„Aki Utánam akar jönni, tagadja meg magát; vegye föl heresztjét és kövessen engem.” Máté 16; 24.

A kereszttviselés közeli rokona az önmegtagadásnak, mégis van egy különbség a kettő között, Az önmegtagadás csak passzív engedelmesség és szenvedés az Ur ügyéért; a kereszttviselés már többet mivel, ez már az Ur szolgálatában vállalt tevékenység s mint ilyen ellentétben van természetes hajlandóságunkkal. Kitarítás az önmegtagadásban bátorságot és buzgalmat jelent; a kereszttviselés azonban már győzelem és célhözjutás. Önmegtagadásaink győzelmekké lehetnek szívünkben, bár senki sem tudhat azokról és nem is kell tudnia, ha az Ur áldásának teljességére pályázunk. De kereszttviselésünket mindenki láthatja, vagyis legalább azok, akik szoros érintkezésben vannak velünk s akikkel ugyanazt a keskeny ösvényt járjuk.

JANUÁR 22.

„Legyetek bátrak és Ő megerősíti szíveleket, mindannyiatoknak, akik az Urban bíztok.” Zsolt. 31 : 24.

Ugy látszik, hogy az ellenség időnként megkísérli elcsüggesztésünket, ilyen gondolatok sugalmazásával; Az áldozat keskeny ösvényének megpróbáltatásai és nehézségei úgy sem fognak semmi eredményre vezetni s ennek megfelelően jobb, ha feladunk minden reményt... Mit cselekedjünk mi ilyen esetekben? Kövessük az Ur példáját s keressük az Atya orcáját, aggodalmasan kutatva, hogy vajjon ügyeink jól, vagy rosszul állanak-e Nála? — nyugtalanul sürgetve valamelyes biztosítékot arra nézve, hogy míg a világ gyűlöl bennünket s hamis úton minden gonosszággal megvádol, az Atya helyeselni fog; hogy az Atya mindig velünk lesz s részt juttat nekünk az örök életre való legdicsőbb feltámadásban.

JANUÁR 23.

„Minden ember, amibe hivattatott, abban maradjon meg Isten előtt.” 1. Kor. 7: 24.

Olykor-olykor a kötelességek egymással összeüt-közni látszanak, de valójában nem összeüt-közök. Keresztyén ember legelső kötelessége, hogy szívbőlileg minden útjában elismerje Urát és Teremtőjét. Ha férj és atya, második kötelessége feleségének és gyermekeinek szól; ha meg asszony és anya, akkor férjének és gyermekeinek. A házassági szerződés isteni intézkedésből kifolyólag első helyen van betáblázva minden feleség és minden férj idejére — ennek a betáblázásnak az adósságát ki kell egyenliteni minden más idegennek, vagy idegenért járó kötelezettség előtt.

JANUÁR 24

„Az irgalmasság és tökéletesség ne hagyjanak el tégedet; kösd azokat nyakadra, ird fel azokat szived táblájára.” Péld. 3: 3.

Noha az igazságosság a szeretet parancsának legelső eleme, nem jelenti egyben a szeretet követelményeinek teljességét is. A szeretet megköveteli, hogy tullépve az tulajdonképeni igazság határán, készségesek legyünk a megbocsátás és irgalom gyakorlásában. Az irgalom eme gyakorlásával meg ismét az isteni szeretetet utánozzuk... Ennélfogva embertársainkkal való érintkezéseinkben, kik hozzánk hasonlóan bukkoltak és lökéletlenek, gondoljunk a szeretetnek erre az elemére s ne csak igazságosak legyünk velük szemben, hanem irgalmasak, nemeslelkűek, kedvesek még a hálátlanokkal szemben is, hogy ily módon gyermekei lehessünk a mennyei Atyának.

JANUÁR 25.

„Ne aggódjatok a holnap miatt, mert a holnap elintézi a maga dolgát,” Máté 6 : 34.

Urunk biztosít bennünket arról, hogy nem kell lenni semmi aggodó gonddal a jövő iránt, ha szívünk főgondja az Ő szolgálata, az Igazság előmozdítása és a Királyság elérése, melyet Isten azok részére ígért, akik Őt szeretik. Mint az Ő tanítványainak, elég megpróbáltatásban és zaklatásban lesz részünk nap-nap után és sokszor kell a Völegény karjára támaszkodnunk, ha a keskeny ösvényen akarunk haladni. Minden napból elég tehát annak a napnak a baja. És hála Istennek, ígéretünk van arra, hogy az Ur kegyelme elégséges mértékben velünk lesz minden napon.

JANUÁR 26.

„Mikor böjtöltök, ne lagyetek sötét ábrázattal, mint a képmutatók,” Máté 6 : 16.

A böjt különösképen ajánlatos az Ur népének olyankor, amikor érzik a lelkiesség hiányát, vagy a világ, a test és az Ördög szigorú kísértéseinek vannak kitéve. Mert a böjt a fizikai erő legyöngítésével hozzásegíti a televérű és indulatos embert ahhoz, hogy minden tekintetben ellenőrizhesse magát. Hisszük, hogy a keresztyénység nagy részének segítségére van az alkalmi böjtölés — az időszakonkénti egyszerű mérséklés t. i. és nem a teljes megtarlóztatás. De az olyan böjt, amely meglátszik az emberek arcán s amelyet mi magunk is, mint a jámborság jelét idézzük fel elménkben, az olyan böjt valóban káros és lelki dőlyfre és képmutatásra vezet. Az ilyen böjt kárai jelentékenyen meghaladják annak az önmegtagadás útján mutatkozó előnyeit.

JANUÁR 27.

„Őriztétek meg szíveteket ernyedetlen szorgalommal, mert onnan erednek a cselekedetek“ Péld. 4: 23

Nem elég felismernünk azt, hogy a bűn minden változatos formájában gonosz és nem elég elszánnunk magunkat arra, hogy küzdeni fogunk a bűn ellen azért, mert az Ur átka alatt van. Ezen felül még az is kell, hogy kiirtsunk szívünkéből minden vágyat, minden epekedést olyan dolgok után, melyeket az Ur nem helyesel. Oh mekkora tisztítást jelent ez mindazoknak szívében, életében és főképen gondolatvilágában, akik Krisztus Nevét viselik ajkukon! Akik nem vésik elméjükbe ezt a pontot, azok mindig kísértéseknek lesznek kitéve, mert míg kifelé elkerülik a durvább erkölcstelenségeket, belül rokonszenvet ápolnak tiltott dolgok iránt — kívánván azoknak birtokát csak ne volnának megtiltva.

JANUÁR 28.

„Aki győzedelmes lesz, fehér ruhába öltöztetik és ki nem törölöm annak nevét az élet könyvéből, hanem vallást teszek róla az én Atyám előtt és az Ő angyalai előtt.“ Jel. 3: 5.

A hithű győzedelmeskedők vigyáznak és megőrzik ruhájukat a világ szennyétől. „Nem ejtettek szennyfoltot ruháikon, hanem tisztán őrizték meg azt a világtól.“ Nem hajlottak arra, hogy a bűn befeketítse öltözetüket s elválassa őket az Uról, hanem teljes igyekezettel azon voltak, hogy elnyerjék az Ur vérének s eltávolítsanak ezáltal minden szennyfoltot. Olyan lelkesen állanak ellen a bűnnek s olyan éberek ruhájuk foltatlanságának megőrzésében, hogy az ellenség képtelen beléjük kötni, „a Gonosz nem foghatja meg őket.“ Mindez azt mutatja, hogy akaratukat teljesen alávetették Krisztus akaratának. „Meghaltak Ővele“ — s ezért szándékkal nem követhetnek el bűnt.

JANUÁR 29

„Az Ur félelme a bölcsesség kezdete.” Zsolt. 111: 10.

Ez az egyetlen helyes viselkedése a teremtménynek a Teremtővel, lényünk Szerzőjével szemben s az egész Mindenség Teremtőjével, Megtartójával és Urával szemben. Ha tehát az Ur beszél, hallgassuk tisztelő figyelemmel szavait s minden erő fűgén teljesítse parancsát. Biztonságunk, boldogságunk és az a jellembeli nemességünk, melynél fogva készségesen szíveleljük meg az oktatást s gyarapodjunk a tudásban és a bölcsességben, eredetileg mind az Ur iránt való mélységes tiszteletünktől függenek. Ezért az Ur ápolja és miveli bennünk ezt az Őt megillető és Nevének kijáró tiszteletet.

JANUÁR 30

„Monda pedig példabeszédet is nékik arra nézve, hogy mindenkor kell imádkozniok és abban nem kell meg-restülniök.” Luk. 18: 1.

Istenhez járulva egyáltalán ne féljünk attól, hogy más, jelentősebb dolgokkal van elfoglalva, vagy hogy untatja Őt, ha jelentéktelen ügyeinkkel ismét és ismét zaklatjuk. Hogy ezirányban megnyugtasson, mondta az Ur a tolaodó özvegyről szóló példabeszédet, akit a bíró meghallgatott és feleletet kapott puszlán azért, mert erősködő volt. Ha mi is így teszünk, ezáltal hebizonyítjuk kívánságunk komolyságát s abbeli meggyőződésünket, hogy biztosan meghallgattatnak könyörgéseink. De mindez csak akkor, ha buzgalom és hit hiányából kifolyólag nem csüggedünk s nem foszt meg türelmünktől kérésünk teljesítésének halogatása, ami pedig szükségszerint gyakran meg-esik, mert az idő fontos elem Isten munkájában.

JANUÁR 31.

„Igazgatja a szelideket az ítéletben és tanítja az alázatosokat az Ő utaira.” Zsolt. 25: 9.

Az alázatosság és szelidség lényeges szükségesség azoknál, akik elakarják nyerni a felülről jövő bölcsességet. Alázattal be kell ismerniök fogvatkozásainkat s bölcsességben való szegénységünket, különben nem nyerhetik el szabadon és szívörömet azt a bölcsességet, amelyet Isten jelenben csak azoknak ad, akik kellő szívbeli állapotban vannak elnyerésére. Ki fog világítani az is, hogy az alázatos lelkület, mint a józan értelemnek alapja is lényeges, mert ki lehetne képes igazságosán, okosan és részrehajlás nélkül gondolkodni, ha mindent megelőzően nincs alázatossága? Ennek okából el kell ismernünk azt, hogy az alázatosság elsődleges eleme a krisztusi lelkületnek.

FEBRUÁR 1.

„És meghallod az utánad kiáltó hangot; Ez az út, ezen járjatok...” Ézs. 30: 21.

Amikor keresztlúthoz jutunk — életünk valamely nagy fordulathoz — s nem tudjuk, hogy jobbra, vagy balra térjünk, álljuk meg egy pillanatra és figyeljük a hangot. Vagyis más szavakkal, forduljunk Isten ígéjéhez s annak parancsait és elveit s a kétséges kérdésre vonatkozó tanításait mérlegelve, igyekezzünk megismerni Isten akaratát, kikönyörögni a Lélek vezérletét azzal a törekvéssel, hogy lelkületünket szerető, alázatos és bizó állapotba hozzuk.

FEBRUÁR 2.

„Ha test szerint éltek, meghaltok.” Róm. 8: 13.

Mint jelent test szerint élni? Annyit jelent, mint a bukott emberi nem hajlandóságainak és sóvárgásainak megfelelően és azoknak kedvéért élni. Ez pedig a legkönnyebb dolog. Nem kíván egyebet, minthogy gondtalanul átengedjük magunkat régi természetünk áramának és ne küzdjünk ellene. Mihelyt így cselekszünk, rögtön elkezdünk az árral lefelé úszni. Az áradat hova tovább sodróbb lesz, az ellenállás pedig hova tovább nehezebb.

FEBRUÁR 3.

„Szerelmes flam, figyelmezzél az Én beszédimre, mert életnek igéi azoknak, kik megnyerhetik és azoknak épségére valók.” Péld. 4: 20, 22.

Kevesen ismerik el a Lélek befolyását a testre. Isten úgy alkotta meg lényüket, hogy a tiszta, nemes és szent gondolatok általánosan nemcsak értelmi és erkölcsi akaratunkra vannak felemelő és nemesítő hatással, hanem testi szervezetünkre is vidámitó befolyást gyakorolnak. És megfordítva, minden tisztátlan, aljas, szemérmetlen és szentségnélküli gondolat és cselekedet nemcsak értelmünk és erkölcsiségünk lealacsonyítására hat, közreműködik abban is, hogy a romlásnak a bukott emberiség szervezetében rejlő magvai kicsirázzanak.

FEBRUÁR 4.

„Fussatok ki Babilonból én népem és ne legyetek részesek bűneiben, hogy az ő büntetéseivel ne büntettesse-tek.” Jel. 18: 4.

Mindenki, aki méltó erre a névre: Az Ur népe“, hallgassa meg az Ur szavát, engedelmeskedjék annak és jöjjön ki Babilonból „hogy ne büntettesseék büntetéseivel“, mert azáltal, hogy mihelyt észreveszik Babilon valódi állapotát, engedelmesen kiszaladnak belőle, bizonyítják, hogy sosem voltak egyetértésben Babilon bűneivel. Azok, akik azután is bennmaradnak, hogy megismerték Babilont s mostani világosságukban kitapasztalták káromló bűneit, úgy tekintetnek, mint akik aláírják ezeket a káromlásokat és megérdemlik a büntetéseket még inkább, mint a babiloniak — „polyva“ — osztálya, mert több világosságban részesültek,

FEBRUÁR 5.

„Isten akarata a ti-megszenteltetésetek.” I. Thess. 4: 3.

Ha Isten akarata felől megbizonyosodásunk céljából a Szentíráshoz fordulunk, úgy találjuk, hogy a nagy munka, amit Isten tőlünk követel nem az, hogy másokért dolgozzunk, hanem hogy magunkat munkáljuk: a magunk leigázását, meghódítását és kormányzását. Minden más egyéb tehát, a hit háztartásában való szolgálattunk, az emberiségnek tett jócselekedeteink, otthon és idegen küldetésekben. alá van rendelve ennek a legfontosabb belső munkának. Mert amint az apostol sugallatból mondja, hirdessük bár ékesszólóan az evangéliumot másoknak, adjuk bár mindenünket a szegények táplálására, vagy szenvedjünk vértanuságot az igaz ügyért, szeretet nélkül, Krisztus és az Atya Lelke nélkül, isteni szempontból semmik vagyunk, mert a bennünk kifejlődött szeretetnek kell életünk kormányzó elvének lennie.

FEBRUÁR 6.

„Nem naptámadattól, sem napnyugattól, sem délről jön a felmagasztaltatás; mert Isten a Biró, ki egyet megáláz, mást felmagasztal.“ Zsolt. 75 : 7, 8.

Kiváncozhatunk és áhitozhatunk olyan hasznos szolgálatok teljesítésére, melyeket nem fognak meghálálni soha. Az Ur talán azt is látja, hogy aligha tudjuk majd elviselni azt a felmagasztalást és dicsőséget, amelyekre törekszünk. De jobban tudja, mint mi azt is, hogy mi szolgál javunkra s ennél fogva azt akarja, hogy nyugodjunk meg az Ő gondviselésében; hogy ne legyünk restek, hanem szorgalmasak ne gondatlanok, hanem éberek, ne közömbösök, hanem buzgalommal telvék. komolyan áhitozók Isten akaratának teljesítésére, de türelmesek a szükségben és megnyugvók elleledeltségünkben és mellőzöttségünkben, megemlékezvén arról, hogy azok is szolgálnak, akik csak állani és csendben várakozni látszanak; és hogy az Ur a választott órában módját találja annak, hogy kegyelmi-szándékát teljesítse velünk.

FEBRUÁR 7.

„A szeretet nem okoz bántást a felebarátnak; a törvény beföltése tehát szeretet.“ Róm 13: 10.

Aki úgy találja, hogy szíve nincs harmoniában az Új-Szövetség törvényeivel: az irgalmas szeretettel, kedvességgel, lelki nemességgel és jósággal, az nélküli az arról való bizonyosságot is, hogy ő a szónak szokásos értelmében Isten fia és Krisztus társörököse. Ha hiányzik szívünkben a felebaráti szeretet, a minden ember iránt, még az állati teremtményekkel szemben is megnyilvánuló nemeslelkűség és jóság, akkor az a szellem sincs meg bennünk, amely a jelen állapotban kívánatos áldozatok keresztülvételében segítünk nekünk. Az ilyeneknél pusztán idő kérdése, hogy mikor fog felrobbanni a dőlőfű és hiuság ereje, mely feltartóztatja őket az áldozatok után, hogy átengedje a teljes hatalmat az önzésnek.

FEBRUÁR 8.

„*Óh kicsinyhitű, miért kételkedel?*“ Mát 14: 31.

Mit kell tennünk, hogy legyőzzük ezt a hitbeli fogylékosságot s meggyarapodjunk a hitben? Felelet: Mint az egykori apostól, mi is imádkozzunk: „Uram, öregbitsd meg a mi hitünket.“ És aztán, evvel a könyörgéssel egybehangzóan cselekedve, mindannyian ápoljuk a hitet szívünkben: 1. azáltal, hogy folytonosan felujtjuk emlékezetünkbe az isteni ígéreteket s megismerkedünk vele Isten ígéjében; 2. azáltal, hogy mindinkább és inkább megfontoljuk, hogy megkötvén frigyünket az Urral, ezek az ígéretetek a mienkek és azokat imádságainkban ajkunkon és szívünkben hálálval kell emlegetnünk az Ur előtt. Követelnünk kell azokat gondolatainkban s a szent dolgokról folytatott testvéri beszélgetéseikben.

FEBRUÁR 9

„*Térj meg lelkem a nyugalomba, mert az Ur jól tett veled.*“ Zsolt. 116: 7.

A keresztyén gondolatvilágnak valóban sokat kell törődnie a lelki fejlődéssel, mert az is egyik mutatója a lelki állapotnak. A helyes gondolatvilágot pedig gondosan ápolni kell. „Gondolatvilág“-on azt a normális állapotot értjük, melyre az elme szabad idejében mindig visszatér. Ha napi kötelesegeinkkel vagyunk elfoglalva, értelmi erőinket szükségképen alája kell rendelnünk az épen kézben levő munkának, mert ha dolgunkat pusztán gépiesen s gondolkodásunknak rá való összpontosítása nélkül végezzük, akkor azt a dolgot nem végezhetjük jól. De még itt is kell, hogy a jellemünkbe jól bealpozott keresztyén elv öntudatlanul vezessen bennünket. Természetesen, mihelyt a munka és figyelem szigorát lefüggeszítjük egy pillanatra gondolatvilágunknak nyomban vissza kell térnie az Istenben levő nyugvóponthoz, amint a mágnesű is kimozdulás után mindig visszalebben az északi sark irányába.

FEBRUÁR 10

"A hiveknek légy példa a beszédben, a nyájasságban, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban."
Tim. 4: 12.

Minden keresztyénnek arra kell törekednie, hogy követésreméltó példa legyen; hogy hittel és komolyan példázza Krisztus követését mindennapi életében, a cselekvő buzgóságot szolgálatában. Most a jelen életben persze nem várhatjuk, hogy a tökéletességnek, a szentség végső erkölcsi dicsőségének és szépségének a mintái lehessünk. Ilyen példánk nekünk csak Krisztusban, Urunkban van. Pál sosem mondta magára vonatkoztatva, hogy: „Kövessetek engem” vagy „Kövessetek minket”, hanem ilyen értelemben: „Kövessetek engem, amiképen én is Követem Krisztust.” I. Kor. 11: 1. Az apostol kiváló példája volt a tökéletességre való komoly törekvésnek, de nem lehetett példája a végleges tökéletességnek, mely egyedül Krisztusban található meg. Pál buzgalma, a Krisztus követésében s az ő akarata teljesítésében való komoly igyekezete az, amit nekünk utánoznunk kell.

FEBRUÁR 11

"Boldogok lesztek, mikor titeket szidalmaznak, háborgatnak és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek, Én érettem, Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: „Mert eképen háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak." Máté 5: 11, 12.

Ellenszegülés, üldözés elkerülhetetlen kísérői a Krisztus szolgálatában való tevékenységnek s okosan és becsülettel kell elviselnünk azokat. Ha pedig az ellenkezés és üldözés nem érik el céljukat, miután ünnepélyesen figyelmezteljük elleneinket az ilyen eljárás veszedelmeire, hagyjuk őket, hogy tovább folytassák pályáikat, míg mi ismét hirdetjük a megváltást embertársainknak. Az ellenállásban, amellyel Urunk találkozott s a módban, ahogy ezt elviselte, értékes tanúság rejlik azok részére, akik hasonló próbára tételeknek.

FEBRUÁR 12.

„A békességés tűrésében tökéletes cselekedet legyen, hogy legyetek tökéletesek és épek minden foglalkozás nélkül. Jak. 1; 4

Egyetlen előrehaladó lépést sem lehet tenni a békességtűrés kegyelmének gyakorlása nélkül. És semmi más kegyelem nem ékesíti annyira a keresztyén jellemet s nyeri meg annyira a világ lelkiismeretének helyeslését s dicsőíti a kegyelem Istenét, kinek igazsága sugalmazza a békességtűrést. A hosszantűrő szelidség az, amely komolyan törekszik gátat vetni az emberi tökéletlenségnek és gyengeségnek s kinos gonddal igyekszik az Istennel való hasonlóságot helyreállítani. A békességéstűrő nehezen haragszik, bőségesen hálálkodik, ürge az igazság és helyreigazodás ösvényének megtalálásában s készséggel halad azon; beismeri a maga tökéletlenségeit s részvétellel van a mások foglalkozásai és hiányai iránt.

FEBRUÁR 13.

„A szeretet nem gondol rosszat.” 1. Kor. 13: 5.

Bárki elhanyagolja az Urnak a rosszindulatu rágalmakra vonatkozó parancsait, önmagának vel tört, bármilyen óvatos is legyen egyéb kérdésekben. Mert az olyan ember, kinek szíve át van itatva embertársai iránti gyanúval és kételkedéssel, közel áll ahhoz, hogy Istenben is kételkedjék: a mogorvaság és elkeseredettség szelleme ugyanis harcban áll az Ur Szellemével, a szeretet Szellemével. Vagy egyik, vagy a másik fog győzedelmeskedni. Meg kell szabadítanunk magunkat a gonosz szellemtől, különben bemocskolja az új teremtményt és söpredék embert csinál belőle. Ha pedig az új teremtmény győz, mint győzedelmeskedő, az azt jelenti, hogy a rágalmazás szelleme le van tiporva s már féldiadal, a jelen nehézségek és alkalmatlan kísértések felett.

FEBRUÁR 14.

„Beszédedből ismertetel igaznak és hamisnak.” Máté 12: 37.

Urunk minden szavunkat úgy tekinti, mint szívünknek egy-egy ismertető jelét. Ha szavaink lázadók, hűtelenek, durvák, pajkosak, barátságtalanok, szentségtelenek, vagy tisztátalanok, szívünket is ennek megfelelően ítéli meg Isten, annak az elvnek az alapján, hogy: „A szív bőségéből beszél a száj.” Természetesen lehetetlen, hogy tökéletlen lény létünkre szóban és cselekedetben tökéletesek legyünk. Minden erőfeszítésünk ellenére is gyakran megbotlanak szavaink és cselekedeteink, de mégis állandóan az legyen a célunk, hogy éberséggel és buzgó igyekezettel megfigyezzük nyelvünket és cselekedeteinket.

FEBRUÁR 15.

„Aki megtartja az Ő szavát, abban valósággal megteljesedett az is isteni szeretet.” 1. Ján. 2: 5.

A próba az engedelmesség. Abban az arányban, amint megtartjuk az Ur igéjét, teljesedik meg bennünk Isten szeretete is. Mert, ha elnyertük a krisztusi értelmet, a Szentlelket, Isten Lelkét, az eredmény az lesz, hogy általa akarjuk és meg is tesszük Isten kedvét — képességünk foka szerint. Ennek a képességnek pedig évről-évre gyarapodóban kell lennie. És noha nem remélhetjük, hogy az „elváltozás”-ig és új testtel való feltámadásunk megadásáig tökéletesek lehessünk, mindazonáltal értelmünk szelleme oly szoros érintkezésben lehet az úrral, hogy ezáltal folytonos lesz az egyesülés köztünk és az Ur között.

FEBRUÁR 16.

„Dicsőség és gyalázat által, szidalom és dicséret által, mint áttatók és mégis igazak... semmi dologban senkit meg nem botránkoztatunk, hogy ne szidalmaztassék a mi szolgálatunk” II. Kor. 6: 8: 3.

Kötelességeinknek legjobb tehetség szerint való teljesítése közben, olyankor, mikor szemmel láthatóan rajtunk és munkánkon Isten áldása, gyakran megesik, hogy háborúság támad ellenünk ellenségeskedés üldöz s a sötétség hatalmai győzedelmeskedni látszanak, embertársaink szemében bűnösöknek látszunk s úgy tetszik, mintha az isteni gondviselés is elhagyott volna. Az ilyen tapasztalatok kétségtelenül hasznunkra vannak, mert noha azt énekeljük, hogy:

„Inkább járok az Istennel sötétségben,
Mint nélküle egymagamra a napfényben”

mégis ez csak üres dicsekvés mindaddig, míg próbára-
tevő tapasztalatokon nem megyünk keresztül, melyek bennünk, olyan hitet, olyan bizalommal fejlesztenek, amely az Ur karjába kapaszkodik s bizalommal van az isteni gondviselés iránt a legsötétebb órában is.

FEBRUÁR 17.

„Vegyétek magatokra az én igámat... mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.” Mát 11: 29. 30.

Azok, akik ezt az igát hordják, bírják az isteni ígének azt az ígérletét, hogy minden körülmény az ő javukra fog közreműködni, hogy minél súlyosabb a teher, mely rájuk nehezedik, annál nagyobb lesz időnkénti áldás és jutalom; minél szigorubbak a jelen idő szenvedései, annál fényesebb lesz a dicsőség, annál csillogóbb lesz jellemük s annál csiszoltabbak és alkalmasabbak lesznek a mennyei királyságra. Ebből a szempontból tekintve minden teher könnyű, mivel igánk becses, gyönyörűsége és ésszerű; és könnyű azért is, mert az Ur velünk van ebben az igában.

FEBRUÁR 18.

„Uratok, Istenetek megkisért titeket, hogy megtudja, vajjon szeretitek-e Őt teljes szívetekből és teljes lelketekből.”
V. Móz. 13: 3.

A Királyság csak azoknak van szánva, akik Isten kegyelméből szívben hasonlatosak az Ur Jézushoz annyiban, hogy szeretik az Urat teljes szívéből, teljes lelkükből és elmondhatják: „Ne az én akaratom, hanem a Tied, oh, Uram!” Semmi más feltétel, egyedül az Ur akaratának való ezen teljes meghódolás tehet bennünket elfogadhatókká a Királyságra; mert egyedül ez a feltétel jelenti a teljes alárendelést s az Ur tökéletes szeretetét. És ne feledjük el azt sem, hogy a mennyei dolgokat — „miket szem nem látott, fül nem hallott, sem szívbe be nem hatoltak” — az Ur egyedül azok részére tartotta fenn, akik Őt mindenekfelett szeretik.

FEBRUÁR 19,

„Mindenek tiszták a tisztáknak, de a megfertőzötteknek és hitelleneknek semmi sem tiszta, hanem megfertőzött azoknak úgy elméje, mint lelkiismerete. Vallják ugyan, hogy az Istent ismerik, de cselekedettel tagadják, mivelhogy utálatosak, hitellenek és minden jó cselekedetre nézve megvették.” Tit 1: 15, 16

Milyen rettenetes állapot ez s mennyire óvatosnak kell lennie az Ur népének, hogy ne csak szívét és értelmét őrizze meg tisztán, hanem a lelkiismerete is gyöngéd maradjon és szoros érintkezésben Isten igéjével. Ez az állapot csak úgy tartható meg, ha szigorúan és gyakran vetjük önbírálat alá magunkat, az Istentől adott zsinormérték: a szeretet törvényének követelménye szerint.

Hadd érezzem én legelsőnek

A tiszta vágyat s a büszkeséget,

Fékezve lelkem csapongását

S olva a lángot, amely éget!

FEBRUÁR 20.

„Ha valaki istenfélőnek látszik, de nyelvét meg nem zabolázza, annak hiábavaló isteni szolgálata.” Jak. 1: 26.

Minthogy a nyelv a szív elárulója s minthogy „a száj a szív teljességéből beszél”, azért a zabolátlan, önzően, irigyen, keserűen, dölyfösen, rágalmazóan szóló nyelv azt bizonyítja, hogy a szív, melynek bőségéből az az ilyen beszéd árad, megszenatelellen, tisztátalan s keservesen nélkülozi Krisztus szellemét. Ebben az esetben bármilyen vallásosságra is jutott el valaki, ez a vallásosság hiábavaló, mert a szív nincs megmentve s nincs megváltható állapotban. De a Jó Orvos megmulatta a lelki mérgezés ellenmérgeit — olyan orvosságokat melyek, ha utasítás szerint vesszük, megédesítik a megkeserült szívet,

FEBRUÁR 21.

*„Te vagy az én Kösziklám és Erősségem: annak-
okáért a Te Nevedért vezess engemet és igazgass, óh,
Uram!” Zsolt. 31: 4.*

Miután az Ur bennünket bizonyos leckékben és tapasztalatokban részesített, melyeknek némelyike csendes és nyugodt körülmények között jutott el hozzánk, az eljárás módja gyakran megváltozik s az Ur gondviselésének megnyilvánulása ezeknek a kedvező, de bizonyos tekintetben kedvezőtlen körülményeket, új állapotokat létesít. Nem a valódi, lelki izraelitához illő, hogy ilyenkor morogjon vagy nanaszkodjon, vagy válogatós legyen. Ellenkezőleg az Urtól kell a vezetést várnia. Ha meg tudja különböztetni az isteni gondviselés vezetését, még ha morgovább, szárazabb, és kevésbé kíváncsi állapotban is jut általa, mint amilyenben előzőleg volt, követnie kell az Ur vezetését minden kétség nélkül, a hit és bizalom dalát zengve.

FEBRUÁR 22.

„Erkölcstőlök idegen legyen a kapzsiságtól. Elégedetek meg a meglevővel.” Zsid. 13; 5.

Az önző imádságok drágába kerülnek. Sokan az önzően imádkozók közül gazdagságot nyertek, de elvesztették az Igazságot és szolgálatát. Sokan egészséget nyertek, de az egészség keresésében más, a betegségnél nem kevésbé szigorú próbáknak tették ki magukat. Sokan visszanyerték a halál torkából kedveseiket, hogy aztán azt kívánják, vajha Isten nem hallgatta volna meg könyörgésüket; vajha elfogadták volna Isten előző bölcsességét és gondviselő intézkedését hittel, megelégedéssel, panasz nélkül. A lelki izrael használja bölcsességgel a meglevő dolgokat; fogadjon mindent hálával, mint Isten ajándékát. Inkább lelki ajándékokért könyörögjenek, többek közt békességes türésért és szívbeli megelégedettségért.

FEBRUÁR 23.

„Bölcscsé teszlek tégedet és megtanítalak az útra, amelyen járj és vezetlek Szememmel.” Zsolt. 32: 8.

A legfontosabb tanítások egyike a leki izraelitára nézve, hogy Istentől várja a vezetést az élet minden dolgában. Hogy sose kíséreljen meg sem ideiglenes, sem lelki vállalkozást anélkül, hogy ne igyekezzék megtudakolni Isten akaratát a mondott kérdésben... Mi mindannyian Kanaán felé haladunk s tudnunk kell, hogy másfajta tapasztalatok várnak reánk s kell azokon átmenünk mielőtt az ígéretek örökségébe jutunk. A tanítás úgy szól, hogy azonnal és feltétlenül engedelmeskedjünk az Ur vezetésének, minden zugolódás nélkül — sőt gyönyörrel Ez pedig csak azok részéről várható, akik már megtanulták az előző leckéket s mindenek felett a hit leckéjét s az Ur jóságában és hűségében való bizodalom leckéjét.

FEBRUÁR 24

„Ami a törvénynek lehetetlen volt, miután erőtelen volt a test miatt, Isten az Ő fia által — elküldvén Őt a bűnös test hasonlatosságában — a bünt. elkárhoztatá a Testben: hogy így a törvény igazsága beteljék bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint.” Róm. 8: 3. 4.

Mekkora megerősítés és vigasztalás rejlik ezekben a kijelentésekben! Valóban az élet csodálatos szavai ezek! Reménnyel töltönek el bennünket! Ha a test föltétlen tökéletessége helyett Isten elfogadja tőlünk a tökéletes szívbéli szándékokat — valóban reményünk lehet arra, hogy elérjük a célt, amelyet eléinkbe tűzött — a tökéletesség célját... Mi járhatunk a Lélek szerint, noha, ami halandó testünket illeti, nem juthatunk el a lelki követelményekig. De gondolataink eljuthatnak a Lélekig; szándékaink tehát lehetnek tökéletesek. És ez az, amit mennyei Atyánk keres bennünk: a szándék tökéletességét.

FEBRUÁR 25

„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten minden igéjével, amely az Ő szájából származik.” Máté 4: 4.

Meg kell tanulnunk, hogy az ember élete nemcsak meglévőségének bőségéből áll, — táplálék, ruházat, — hanem teljesebb, szélesebb és magasabb értelemben ez az élet az isteni akaratnak való teljes alárendeltségen alapszik, a gondos figyelmen minden szó iránt, amely Isten szájából származik. Minden intelem, minden buzdítás, minden ígéret szükséges azok fejlődésére, akiket Isten elhívott örökéletre, mint Fiával való társörökösöket a Királyságban. Ennélfogva, mint az Ur Jézus tanítványai, növendékei jegyezzük meg mindinkább és inkább az Ő szavait és cselekedtiünk a fenti szöveg igéinek tanáesa szerint.

FEBRUÁR 26.

„Örüljetek az Urban mindenkor; ismét mondom, örüljetek.” Fil. 4: 4.

Nem lehet elég örvendő keresztyénünk s nem örvendhetnek azok eléggé, mikor az Urban örvendeznek. Ennek az örvendezésnek azonban nem szabad dicsekvőnek lennie, sem pedig ellenkezőjének. Szerénységet, boldogságot, békét, lelki gyönyörűséget követel ez az örvendezés s nem jelenti azt, mint némelyek tévesen gondolják, hogy a zajos nyilvánítás lényeges kelléke ennek az örvendezésnek. Csak azok, akik mindig tudnak örvendezni, élnek az Ur közelében. És ha mindig érzik az Istennel egy voltukat és azt, hogy az Ő védelme és gondja felettünk virraszt és hogy az Ő ígérete bizonyos, akkor ezek a körülmények közösen munkálkodnak az ő javukra, mint ui teremtmények javáért.

FEBRUÁR 27.

„Mérsékletek nyilván legyen minden ember előtt” Fil. 4: 5.

A szövegnek „mérséklet”-tel fordított görög szava a méltányosságnak s jogaink nem tulságosan szigorú végrehajtásának az eszméjét zárja magában. Az irgalmasság és enyheség viselőben olyan tulajdonok, melyek mindenkire megkívántatnak, kik a Fölkent Testének tagjai óhajtanak lenni. Legyen szabályunk: lehetőség szerint hűség minden cselekedetben, mit a méltányosság követel tőlünk és irgalmasság minden olyan jogos követelmény tekintetében, melyeket másokkal szemben támasztunk. Így lehetünk csak mennyei atyánk gyermekei, aki jóltevő és irgalmas a hálátlan iránt is.

FEBRUÁR 28.

„Ne aggódjatok semmiért, hanem könyörgétekben és imádságotokban hálával adjátok tudtul kéréseitek Istennek.”
Fil. 4: 6.

Felvetődhetik a kérdés, hogy dolgokat, melyekről Isten látja, hogy szükségünk van rájuk, miért nem ad meg nekünk anélkül, hogy imádkoznunk kelljen azokért és sürgetnünk ígéreteit? Kétségtelenül azért, hogy előbb megfelelő szivbeli állapotba jussunk, mely által kegyelmeit elnyerhetjük s azokat hasznosíthatjuk. De ha így is van, be kell ismernünk, hogy az eddig és most ránk pazarolt isteni gondoskodást nem értékeljük eléggé. Sőt az imágság és hálaadás pillanatában valószínűleg a fele sem jut tudatunkra a hálára kötelező okoknak. Ezeket csak későbbben és lassanként látjuk be, amikor megtanuljuk való értékünk szerint ismerni magunkat.

FEBRUÁR 29.

„Az Isten szeretet és aki a szeretetben lakik, az Istenben lakik és az Isten őbenne.” 1. Ján. 4: 16.

Az igazság megtölti a mértéket, de a szeretet meg-
rázza azt, lenyomja és felhalmozza, szóval meghaladja az igazságot. A szeretet ennél fogva olyan dolog, amit nem kell követelni, hiányán nem kell panaszkodni, hanem, mint kegyet, hálával kell megbecsülni s nagylelkűen viszonozni. Mindenki, aki sóvárog utána, sóvárogja azt a legnemesebb értelemben, — csodálattal és tisztelettel. De a szeretetnek ez a fajtája a legtöbbbe kerülő s az egyellen mód megtartására az, hogy azt a jellembeli nemességet nyilvánítsuk, mint amely megnyilvánítja a szeretetet mind-
azok részéről, akik valóban nemesek.

MÁRCIUS 1

„Az Istennek békessége, mely minden értelem felett van, erősségül lesz szíveleknek és elméteknek Krisztus Jézusban” Fil. 4: 7.

Nem saját békénkről van itt szó. Hanem Isten békéjéről — arról a békéről, amely Isten hatalmának, jóságának elképzeléséből száll reánk és annak elgondolásából, hogy Isten jobb kezével fog bennünket, mint gyermekeit. A gondolat az, hogy ez a béke, mint őrszem mindig mellettünk áll, hogy elriasszon minden ellenséges és nyugtalanító félelmet és gondolatot. Ugy őrszi a kerelyéneket, hogy azok szívükben békét, barátságot és egyezséget tartsanak Istennel; őrszi elméjüket, gondolkodó képességüket, oktatja s megnyugtatja őket Isten hatalma, bölcsessége és szeretete felől.

MÁRCIUS 2

„Amely dolgok igazak, amelyek tisztességesek... azokról gondolkodjatok” Fil. 4; 8.

Aki a hamissággal, vagy nagyvalóssággal rokonszenvezik, az többé-kevésbé bemocskolja önmagát. Aki pedig megtisztítja gondolatait és kerüli a tulhajtást, az megfelelő fokban megtisztítja lelkületét és egész jellemét. Nem elég, hogy csak bizonyosak legyünk a dolgok igazsága felől. Tanúságot is kell tennünk mellettük s megkülömböztetnünk, hogy milyen fokban tisztességesek és nemesek azok. Mert noha az Úr eltakarta jellemünk alacsony vonásait s azokat végképen is elszándékszik rejtetni saját érdeme által, mégis mi nem rokonszenvezhetünk bukott állapotunkkal, hanem ellenkezőleg kívánnunk kell a valódi nemességet s a méltóság legmagasabb eszményét szívünkben, gondolatainkban s Istennel és embertársainkkal való minden viszonylatunkban.

MÁRCIUS 3.

„Amely dolgok igazságosak... azokról gondolkodjatok.” Fil. 4: 8.

Nem engedhetjük meg elménknek, hogy olyan dolgokon nyargaljon, amelyek igazságtalanok. Meg kell tanulnunk, hogy az igazságosság próbáját alkalmazzunk minden gondolatunkra, szavunkra és cselekedetünkre, de egyben a mások viselkedését egészen más szempontból néznünk. És pedig, amennyire a józan ész megengedi, az irgalom, megbocsátás, részvétel és segítő szándék szempontjából. Beh nem lehetünk eléggé óvatosak magunkban ápolott gondolataink és érlelt szándékaink megbírálásában! Mégis vigyázzunk, nehogy az igazság zsinórmértékét a szó valamelyes értelmében befolyásolja szívrünk helyeslő hajlama!

MÁRCIUS 4.

„Amely dolgok tiszták, amelyek szeretetreméltóak, amelyek jóhirűek... azokról gondolkodjatok.” Fil. 4: 8.

Szeretnünk és gyakorolnunk kell a tiszta dolgokat annyira, hogy minden tisztátalan dolog kínosan elviselhetetlen legyen nekünk s igyekezzünk eltüntetni azt még emlékezetünkéből is. Mindez azonban csak úgy lehetséges, ha állandóan tiszta dolgokra irányítjuk elménket s még gondolatban is kerüljük a tisztátalanságokat. Fel kell ismernünk és becsülnünk a tiszta szeretetreméltóságot. Ha mindig a legtisztább dolgokra gondolunk, lelki elképzeléseinket a lehető legmagasabban kell szárnyaltatnunk s amennyire csak képesek vagyunk, felismernünk Istenünk és Urunk, Jézus Krisztus tökéletes jellemének szeretetreméltóságát s azt a szeretetreméltóságot, amely aránylagosan megnyilatkozik Jézus egyik-másik követőjében; akik szorosan az Ő nyomdokát követik.

MÁRCIUS 5

„Ha valahol jóságot láttok és dicséretet, azokról gondolkodjatok.” Fil. 4: 8

Erényes, értékes, bármily fokban dicséretes dolgokon — mint pl. bárkinek nemes szavai, nemes gondolatai és nemes cselekedetei — elmélkedjünk csak s eredményül azt fogjuk találni, hogy mi is lassanként hozzáfejlődünk ezekhez az eszményekhez, melyekből elménk és új természetünk ilymódon táplálkozott. Gondolataink megújításával mi is mindinkább átalakulunk s hasonlatosak leszünk Urunkhoz és Mesterünkhöz. Lépésről-lépésre, pillanatról pillanatra a jelen élet folyamán lassanként végighaladunk a dicsőség fokain s ezen állapotunk segítségével s az Urral való egyesülésünk ápolása által résztnyerünk az Első Feltámadásban, mely örökre tökéletesekké tesz minket az Ur képében és hasonlatosságában.

MÁRCIUS 6

„Én megtanultam, hogy amilyen körülmények között vagyok, azokkal meg kell elégednem. Tudok megaláztatni és tudok bővölködni is.” Fil. 4; 11, 12.

Ha azt látjuk, hogy sorsunk fordulatai nagyon tarkák, ebből azt kell következtetnünk, hogy Isten a sorsnak mind magasságait, mind mélységeit szükségesnek tartja nekünk, hogy alkalmas módon kioktasson és képessé tegyen bennünket arra a rendeltetésre, melyet a jövőben részünkre kijelöl. Tanuljuk meg tehát, amint az apostol mondja, hogy hogyan kell bővölködnünk; t. i. ne engedjük meg a földi javak bőségének, hogy eltántorítsanak bennünket megszentelési fogadalmainktól. De tanuljuk meg azt is, hogy hogyan kell szűkséget szenvednünk; t. i. ne kívánjunk meg semmit sem azon túl, amit az Ur bölcsessége és gondviselése részünkre szükségesnek tart. Legyünk megelégedettek.

MÁRCIUS 7.

„Ha egymást szeretjük, az Isten mibennünk lakozik és az Ő szeretete mibennünk megteljesedett.” 1. Ján. 4: 12

Hogy valami, vagy semmi sem vagyunk az Ur becsülésében, azt szeretetünk mértéke mutatja meg, mellyel viseltetünk Iránta, testvéreink iránt, az Ő ügye iránt s a világ iránt általánosságban, sőt ellenségeink iránt is. Ez inkább mértéke Isten előtti értékünknek, mint tudásunk, hírnevünk, vagy szónoki ügyességünk. A jellem értékelésében tehát a szeretetet kell első helyre tennünk, ezt kell tekintenünk Istenhez való közelségünk és elfogadottságunk főpróbájának.

A szentlélektől fogantak legyenek jókedvűek. Semmivel sem fejezhetjük ki inkább Annak dicséretét, aki kihozott a sötétségből az Ő csodálatos fényére, mint azáltal, hogy napi dolgainkban megnyilvánítjuk a szeretetet.

MÁRCIUS 8.

„Isten a tagokat külön-külön úgy helyezte a testben, ahogyan jónak látta.” 1. Kor. 12: 18.

Krisztus Testének egy tagja sem mondhatja, hogy neki nincs szüksége a másik tagra. Egyik sem állíthatja viszont azt sem, hogy semmi nincs, amit a Test szolgálatában tehetne. Dicsőséges Fejünk vezetése alatt minden tag, aki el van telve a szent Lélekkel és vágyakozik őt szolgálni, szolgálhat Neki. Ha majd a jutalom ideje elérkezik, ki tudja, hogy Pál és Apollós hasznosságából mennyi ítéltetett némely alázatosnak, mit pl. Aquilának és Priscillának, akik különféle módokon szolgálták — biztatták és támogatták az Ur munkájában alkalmasabb testvéreiket?

MÁRCIUS 9.

„Mert nem hamis az Isten, hogy elfelejkezzék a ti cselekedeteitekről, a ti fáradságos szerelmeitekről, melyet kimutatátok vele szemben; mert szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek.” Zsid 6: 10.

Az Urnak egyetlen gyermeke se engedje elszaladni az „aratás” jelen idejének napjait s azoknak szolgálatra és együttműködésre kínálkozó arany alkalmait anélkül, hogy ne igyekezzék mindennap magasra emelni a királyi zászlót s nyilvánosan hangoztatni Annak dicséretét, aki a sötétségből világosságra hívta őt; anélkül, hogy ne támogasson együttműködéssel másokat, akiket az Ur a Maga gondviselésével a nyilvánosság szolgálata tekintetében kedvezőbb helyzetbe juttatott.

MÁRCIUS 10.

„Intsétek egymást mindennap, amíg az „má”-nak hivatik; hogy valaki közületek meg ne keményítették a bűn csalárdsága által” Zsid. 3: 13.

Ha azt vesszük észre, hogy valamelyes fokban lelki álomkorság vesz rajtunk erőt, mely észrevéllenül eltompítja lelki érzékeinket, úgy, hogy az igazság elveszti sugalmazó hatalmát felettünk, első kötelességünk ilyenkor, hogy az imádsághoz folyamodjunk, Istennel és Isten igéjével való közösséghez, hogy megvalósuljon annak megszentelő ereje.

Mert csak akkor lehetünk Krisztus részesei, ha bizodalunkkal kitartunk mindvégig.

MÁRCIUS 11.

„Mivelhogy a bizonyságoknak ekkora fellege áll kö rültünk vessünk le minden terhet és minden bünt, mely oly könnyen száll meg bennünket s fussuk meg türelemmel pályánkat, mely előnkbe adatott.” Zsid. 12: 1.

Te, aki felismered magas hivatásod értékét s a végső célpontig igyekszel eljutni, „övezd fel elmédet” erősítsd, izmosítsd meg szádékaidat és erőfeszítéseidet; ujítsd meg rendeltetésedet: kétszerezd meg szorgalmadat; dobd félre a világi gondok fölösleges terhét; növelj buzgóságodat és amint az apostol sürgeti, fúsd meg türelemmel az elédbbe szabott pályát. Fuss, de ne úgy, mint aki csak csapkodja a levegőt, hanem, mint akinek valóban célja van s aki a legelszántabb komolysággal arra adja magát, hogy elhívását és kiválasztását bizonyossá tegye.

MÁRCIUS 12.

„A parancsolat vége a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és az igaz hitből való szeretet.” I. Tim. 1: 5.

Tisztán kell, hogy álljon elménk előtt az a tény, hogy Isten értünk és velünk való mindencselekedetének végső célja a nekünk tett isteni ígéretek végső jelentősége: a szeretet kifejlesztése, amely már Istenhez hasonlóság, mert Isten: Szeretet. Hogy pedig ez a szeretet az Uról kívánt értelemben és fokban kifejlődjék bennünk, szükséges, hogy tiszta szívből fakadjon, teljes összhangban az Urral és az Ő szeretetlörvényével és viszont teljes ellentétben az El-lenséggel és az ő önzés-lörvényével.

MÁRCIUS 13

„Valakik annakokáért tökélesek, ilyen értelemben legyenek. Ha pedig valamit eltérően értetek, azt is az Isten megjelenti nektek. Mindazonáltal, amire jutottunk, abban egy szabály szerint járjunk...” I. Fil. 3: 15–17.

Azoknak, akik elérték a tökéletes szeretet határát, mulhatatlan kötelességük, hogy lényegesen is Isten szolgálatába álljanak, életüket a testvéreknek ajánlván. Az ilyenek nem csak úgy állanak ott, mint Istennek és az igazság elveinek képviselői, hanem, mint képviselői azoknak is, akik erősek az Urban, az Ő hatalmának erejében: készek és akarók és hatékonyak is a többi versenytutónak a biztatásában, akik hasolóképen eljuthatnak a célj.

MÁRCIUS 14.

„Jobb a hosszantűrő az erősnél; jobb dolga van aki uralkodik indulatán annál, mint aki várost vesz be.”
Péld. 16: 32.

Míg az oly indulatot, mely gyűlölet, rosszmájuság, ellenségeskedés és irigység természetével bír, el kell dobnia magától mindenkinek, aki Isten drága Fiának példáját igyekszik másolni, addig az igazságos méltatlankodás formájában való harag és indulat — rossz cselekedettel, a bűn különböző megnyilvánulásaival szemben helyénvaló. És noha ezt is csak nagy mérsékléssel szabad használni, szeretettel korlátozva, vannak körülmények, amikor igen helytelen volna nem érezni és nem alkalmazni igazságos haragot.

MÁRCIUS 15

„Az igaz ember hit által él.” Zsid. 10 : 38

Nem elég, hogy hit által csak az élet első ösztönzőjét nyerjük, hanem a halálból életrejutván, ugyano'lyan módon tovább is el kell nyerrünk és magunkévá tennünk a lelki táplálékot, hogy gyarapodjunk általa. Hit által kell járunk, követvén a Szentlélek vezetését az Igazság ígéje által.

A hit élete egyéni kérdés épen úgy, mint a szív és a fej élete. Sokkal több, mint bizonyos tanoknak elfogadása, melyeket mi a Szentírásan alapulóknak, követhetőleg igazoknak hiszünk. A hit élete magunkba hasonlítása mindannak, amit mi Igazságnak ismerünk el oly fokban, hogy ennek az Igazságnak elvei a mi elveinkké, ígéje a mi sugalmazásunkká lesznek.

MÁRCIUS 16

„Mi tudjuk, hogy a halálból átalvítettünk az életre; mert szeretjük atyánkfiait... nekünk is azért adnunk kell életünket atyánkfiaiért.” 1. Ján. 3 : 14, 16.

Az „atyafiak” legvégső és legáthatóbb bizonyossága, az egyetlen, melynek súlya alatt a legtöbb felébredt és lellegyverzett elbukik — az atyafiak iránt való szeretet. A jelek szerint sokan botlanak meg ezen a ponton s ítélte'nek méltatlannak a Királyságba való tömeges bejutásra ezen egy okból is.

Ha azonban valaki különösen gyenge és botlásra hajlandó, a kereszt igaz katonája nem fogja megvetni őt, sem szemrehányást nem tesz neki, aminthogy a legfőbb testvér, a Kapitány sem tenne így. Ellenkezően annál éberek'ebb és segítségre később lesz a gyengével szemben, ha önmaga még oly jól is érzi magát egy más erősebb társaságában.

MÁRCIUS 17.

„Vegyétek el azért őtőle az egy talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van. Mert mindenkinek, akinek van, adatik és megszaporíttatik; akinek pedig nincs hűsége, amiye van is elvétetik tőle,„ Máé 25 : 28, 29.”

Miért választatott ki az egy-talentumos, mint a talentum-elásások ábrázolója? Azért, hogy megmutassa a kevéssel bírók felelősségét; hogy megmutassa, hogy az Ur megszentelt népének legkisebbjeitől is elvárja, hogy ismerjék és használják a birtokukban levő talentumokat s nem fog büntelennek tekinteni senkit, legyen bármily csekély képessége az Ő. az atyafiak és az Igazság szolgálatára, ha lehetőségét felhasználni elmulasztja.

MÁRCIUS 18.

„Annakokáért elmétek derekát felövezvén, legyetek józanok és vessétek reményeteket a hegyelemben, amely megadatik néktek; mikor a Jézus Krisztus megjelenik.”
1. Pél. 1 : 13.

Felövezvén „elmétek derekát” hosszú, szilárd és elhatározott küzdelemre, „legyetek józanok”, ne engedjétek magatokon elhatatmasodni a felindulást s a felindulás sarkantyuja alatt ne engedjétek rövid időn belül kimerülni lelki frisseségteket s ne lüdjétek a hidegségbe és csüggedésbe való visszaesést. Hanem gondos megszívleléssel készüljétek elő a fegyelem és hitbeli megpróbáltatás hosszú és türelmes elviselésére, amely szükséges próbája a győzedelmeskedőnek és annak, aki méltó akar lenni a győzedelmeskedőnek ígért jutalom elnyerésére. Az előttünk álló pályát nem fortéllyal és fogásokkal kell megfutni, hanem „türelmes kitartással a jócselekedetben.”

MÁRCIUS 19.

„Mint engedelmes fiak, ne szabjátok magatokat tudatlanságokban való régi kívánságatokhoz. Hanem miképpen szent az, aki titeket elhívott, ti is szentek legyetek teljes életetekben.” I. Pét. 1 : 14, 15.

Némely keresztyén abban a téves hitben van, hogy Isten végez el minden alakítást és hogy az Ő fiai tehetetlenek az Ő kezében. De Péter nem így mondja. Buzdit bennünket hogy szabjuk magunkat az isteni utasításokhoz. Sok tennivaló van bennünk és velünk s aki nem áll talpon és nem cselekszik, hanem tehetetlenül ül s várja, hogy Isten csodákat legyen érdekében, az ilyen nagyon megcsalódik s nagy előnyt ad az ellenségnek maga felett, amely mindenesetre arra fog törekedni, hogy kezeit, lábait megkösse s a külső sötétségre vesse őt, ha csak az illető nincs azon, hogy félelemmel és rettegő aggodalmaskodással kiharcolja a maga üdvözülését.

MÁRCIUS 20.

„Ha ti megmaradtok az én igémnél, bizony tanítványaim vagytok. És megismeritek az Igazságot és az Igazság szabaddá tesz titeket.” Ján. 8 : 31, 32.

Az isteni Igazsághoz csak az Istentől kijelölt csatornákon lehet eljutni. Ezek a csatornák pedig: az Ur, az apostolok és a próféták. Az ő sugalmazott irataikban lehelyezett tanoknál megmaradni annyit tesz, mint tanulmányozni azokat, elmélkedni felettük, hinni az azokban rejlő tartalomban s hiven azokhoz, szabni jellemünket. Ha ily módon kitartunk az Ur igéje mellett, valóban megfogjuk „ismerni az Igazságot”, „erősek leszünk a hitben”, „képesek megokolni a bennünk élő reménységet” és „komolyan versenyezni az egykor a szenteknek adatott hitért”, „jó harcot harcolni”, „igaz vallást tenni” és szilárdan „elviselni minden keménységet, mint Krisztus jó katonája” pályánk végeztéig.

MÁRCIUS 21

„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket áthoznak tegyetek jól azokkal, akik gyűlölnék titeket és imádkozzatok azokért, akik zsarnokul bánnak veletek és üldöznek titeket.” Máé 5: 44

Itt egy jó mód kínálkozik arra, hogy megvizsgáld a magad lelki állásfoglalását az ilyenekkel szemben. Szívesen mutatsz-e kedvességet irántuk és segítesz nekik képességed legmagasabb foka szerint abban, hogy belássák utjaik tévedését s legyőzzék azt? Tudsz-e gyöngédséggel imádkozni értük, türelemmel elviselni gyöngeségüket, tudatlanságukat, fejlődésük hiányát? Tudsz-e nemes példát mutatni nekik egy kiválóbb életmódra? Ha igen, akkor a bűnt veled meg és nem a bűnöst. A bűnt kell gyűlölnöd, de a bűnöst soha. Mindaddig, amíg Isten csálhatatlan ítélete valakiről ki nem jelenti, hogy a bűn és a bűnös elválaszthatatlanul össze vannak láncolva, addig a szeretnek nem szabad levennie kezét a felebarátról.

MÁRCIUS 22

„Ha magunk itélnők meg magunkat, akkor nem büntetelnének meg istentől. De mikor büntetteltünk, az Úrtól taníttatunk, hogy e világgal el ne kárhoztassunk. 1. Kor. 11: 31. 32.

Ha mint új teremtmények, számot adunk veszteségeinkről és nyereségeinkről, hogy hogyan, mikor és hol értek bennünket ezek a veszteségek és nyereségek a testtel, az Ördöggel és világgal való folytonos küzdelmeinkben ez a számadás készségtelenül hasznára válik mindenkinek, aki azt úgy végzi, hogy szeme kizáróan csak az Ur telzését keresi?

A lelki izraeliták életének naponként, óránként a Főpappal való közelségben kell elteltetnie. A legcsekélyebb lelkiismereti folt letisztulására is segítségül hívandó az örök Frigynek a vére, hogy Urunk igazságosságának ez a mennyegzői ruhája ne csatalkasodjék el, hanem a legkisebb szennyyel is eltávolítván róla, ismét „redő, pecsét, vagy más hasonló nélkül viseljük azt”.

MÁRCIUS 23

"A háborúságoknak nagy tusakodását szenvedtétetek, részben mikor gyalázásokkal és szomorúságokkal szégyentáblául lettetek, részben mikor társai lettetek azoknak, akik nyomoruságos állapotban vannak." Zsid. 10; 32, 33.

A testvérek legerősebbjének is szüksége van mások segítségére, biztatására és támogatására. Az Úr úgy rendezte, hogy ne érezzük azt, hogy teljesen elégségesek vagyunk magunknak, sőt hogy Magára az Úrra való támaszkodásunkban is szükségünk legyen a szőlőskertbeli munkatársaink együttműködésére, biztatására, rokonszenvére és szeretetére. Annak, aki már viselte az evangélium szolgálatában bizonyos mértékét a munkának és a nap hevének, nem rokonszenves e ez a gondolat? Itt megint egy módja kínálkozik annak, hogy azok, akiknek maguknak az Úr szolgálata'ára sincs meg a legnagyobb талантum összegük, sem alkalmuk, hogy lehetnek legalább munkatársak és segítők az evangéliumi munkában.

MÁRCIUS 24

"Nem hagy'ak el téged és nem távoزم el tőled." Zsid. 13; 5.

Miért félünk attól, amit emberek tehelnek nekünk, vagy miért lennénk elcsüggedtek az Úr munkája tekintetében, mintha a Sátán, vagy más gonosz hatalom győzedelmeskedhetné felettünk? Mindazonáltal kötelességünk kimutatni odaadásunkat nemcsak buzgalmunk, hanem okosságunk által is. Ennélfogva úgy kell eljárunk az Úr munkájában, mintha az egész felelősség rajtunk pihenne. Szívünkben azonban el kell ismernünk, hogy az egész teher és felelősség az Úrnál van.

Réges-régen azt mondta valaki: „Halhatatlan vagyok mindaddig, míg művemel be nem fejezem.” Nyugodjunk meg abban, hogy az Úr munkájába elszerződöttekre nézve ez az igaz: „Drága az Úr szemében az Ő szentjeinek halála.

MÁRCIUS 25

„Szerelmesim, kik ezeket a dolgokat régen értitek, óvakodjatok attól, hogy a Gonosznek tévelygésétől elcsábítottván, eltávozzatok szilárd-ságatok mellől. Hanem gyarapodjatok kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” — II. Pét. 3; 17, 18.

Mi gyarapodunk tudásban, mihelyt tudomást szer-zünk Isten ígéreteiről és hit által magunkra alkalmazzuk azokat s igyekezünk megállapítani életünkön ezeknek az ígéreteknek teljesedését. Egyidejűleg a kegyelemben is öregbedünk, mert amíg a tudásnak minden egyes eleme nem talált jó és nemes szívbe befogadást s nem termette meg az engedelmesség és megigazulás (kegyelem) mértékét, mindaddig nem lehetünk előkészítve a tudás követ-kező fokozatára, következőleg megakadunk, esetleg vissza-súlyedünk. S amennyiben a tudás elvesztése a kegye-lemnek is jelentős veszteségét jelenti, azonképen a kegye-lembeli veszteség is megfelelő tudásbeli veszteséget jelent — a sötétségbe indulást. Az Ur ígéjének ígéretei mind-inkább homályosokká és sötétekké lesznek abban az arányban, ahogy jóságunk vagyis a kegyelem világias-ságba vagyis bűnbe vesz.

MÁRCIUS 26

„Nem vagyunk az éjszakából, sem a sötétségből valók.” „Azért ne aludjunk, mint mások.” — I. Thess. 5: 5, 6.

A keresztyén ember, mint az Ur tanítványa, mint a Krisztus iskolájának növendéke, előkészítetik egy hely elfoglalására a milleniumi Királyságban; annak dicsősé-gében, tiszteletében és halhatatlanságában való részese-désre. Ennél fogva teljesen belátjuk szükségességét a Szent-írás sűrű intelmeinek: hogy az ur népe éber legyen, hogy ne legyen a szunyókálók sorában, sem a restek sorában, sem azok között, akik túl vannak terhelve az élet gond-jaival, hanem legyen buzgó lelkiületű s az Urat szolgáló. Az Urnak való szolgálat: elsősorban önmagunknak az isteni akaratral való összhangba hozása s az isteni minta-képhez hasonlóvá tétele annyira, mennyire képesek va-gyunk erre: másodsorban, hogy utasítással és jó példával segítsük a többi elhívottakat ugyanazon a keskeny övén-yen.

MÁRCIUS 27.

„Könyörgök értük, hogy egygyek legyenek... hogy tökéletesek legyenek egyetemben... hogy elhiggye a világ, hogy... Te őket szereted miképen Engem szeretted.” Ján. 17: 20—23.

Csodálkozva tudakoltuk: Hogyan lehet ez? Urunk Jézus Krisztus mindig tökéletes harmoniában volt az Atyával — mint Fiu, dicsőséggel visszasugározta az Atya hasonlóságát. De nem volt így velünk: mi bűnösök voltunk és semmi érdemünk a szeretetre. Igen, de mi megmosattunk és megtisztultunk s lehet bármily tökéletlen földi hüvelyünk, a szívünk tökéletes az Ő szemében, aki tud a szívekben olvasni. S mint hogy olyanoknak lát Ő bennünket, mint kiknek tiszta szívük, tiszta céljuk és tiszta szándékuk van; akik igyekszünk leküzdeni tökéletlen testünk gyengeségeit és alkalmatlanságait s, kinos, de elszánt igyekezettel tenni az Ő akaratát; akik alázattal bizunk azokban az intézkedésekben, amelyeket Ő tett a mi megváltásunkra a bukás óta, — mivel tehát ilyeneknek lát bennünket az Ur, felismeri bennünk azt, ami szeretetére érdemes.

MÁRCIUS 28

„Viseld el a szigorúságot, mint Jézus Krisztus katonája.” II. Tim, 2: 3

Az igaz katona nem tűnődik sokat a maga ügyén. Joggal fellehelő, hogy tisztába jött annak igazságával és igazságos voltával, mielőtt szolgálatára zászló alá szegődött. Ezután már helytáll mellette s dacol minden ellentmondással. Kész mindent feláldozni s önmagát is teljesen odaadni védelméért.

Dicsőséges dolog teljes és tisztességes hűségben Krisztust szolgálni! Kimondhatatlan öröm az Ő jobbán állani, tudva, hogy túl a vér mezején és az árnyak völgyén tágas bejárat nyílik a királyok győzedelmes Királyságának örömeibe és békéjébe! Mert ez a remény nem fog összeroppanni a csata legyverzetétől, nem fog remegni az ellenség dühe előtt, sem retlegni az éhség, a szomjúság, a ruhátlanság, a sebek s a halál bizonyosságától.

MÁRCIUS 29.

„Kegyelemből tartattatok meg hit által; és ez nem töletek van, hanem Isten ajándéka.” Efé. 2: 8.

Mint a bukott emberi nem tagjai, képtelenek vagyunk a szent Istentől elfogadható dolgot mivelni. Ennél fogva a mi jelen állapotunk, mint új teremtményeké, semmi olyannak az eredménye, amit a régi teremtmény tett, vagy tehetett volna. Ez az állapot nem tőlünk való: ez az Isten ajándéka. Alaposan meg kell szívlelnünk ezt a leckét, különben állandóan ki leszünk téve a bukás veszélyének... Távol tehát attól, hogy az új teremtmény a régi teremtmény fejleményének volna tekinthető, az apostol világosan meg akarja értetni velünk, hogy az előbbi új és teljesen külön teremtmény. Mi ujratemtményünk Jézus Krisztusban, Isten művészetével — elkészítettünk, „jó cselekedetekre” és nem „jó cselekedetek által.”

MÁRCIUS 30.

„Mivelhogy mindezek megolvadnak, milyeneknek kell lennetek nektek szent életetekben és az istenségben?” II. Péter. 3: 11.

Az Istenhez hasonlóság egész bizonyossággal kizár minden ártó pletykálkodást, tisztátalan és szentségtelen társalgást s minden hüllen és lázadó szót. Tartsa távol magát az ilyenektől mindenki, aki őszintén és igazsággal említi Krisztus nevét. S ne feledjük el mindennap rendezni az Urral való számadásunkat, hogy tisztában legyünk afelől, hogy semmi meggondolatlan, meg nem bánt, következőleg megbocsátatlan szó nem terhel bennünket. Ha ily módon naponként feltárjuk számadásunkat az Ur előtt s minden következő napra a magunk legyőzésének mind több kegyelmét esedezük az Urtól, akkor biztosan felmentetünk az ítéletkor s igazolva leszünk az Ur előtt Krisztus által, mert szent Lelke tanuskodik lelkünk mellett, állítván, hogy az tetsző és elfogadható az Ő színe előtt.

MÁRCIUS 31.

„Harcold meg a hit harcát, ragaszkodjál az örök élet-hez, melyre hivattattál is és nemes vallástétellel vallást tettél sok tanu előtt” I. Tm. 6 : 12.

Akár nyilvános, természetű, akár magános jellegű legyen hadakozásunk, de hadakozás legyen. Sőt ezenfelül is még haladásnak és győzelemnek is kell lennie e hadakozásnak, mert különben az Ur nem fog elfogadni bennünket, mint „győzedelmeskedőket”.

Egy más gondolat is kell, hogy felmerüljön mindnyájunk elméjében. Mikor az Ur megítél bennünket, inkább a minket mozgató Lélekről, mint erőfeszítéseink tényleges eredményéről óhajt megbizonyosodni. Ennek meglöntolásával törekedjünk arra, hogy ne csak mindent megtegyünk erőnk szerint, mit kezünk megtehet, hanem az Urnak és ügyének szóló minden áldozatunk annyira eltelve legyen szeretettel és odaadással, hogy az Urnak biztosan kedve legyen elfogadni azt, mint Iránta és ügye iránt való szeretetből és nem hiuságból eredő áldozatot.

ÁPRILIS 1.

„Vigyázatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok.” Márk. 14 : 38.

Hogy milyen természetűek kísértéseink, sosem tudhatjuk pontosan, amíg nincsenek rajtunk azok a kísértések. Mert ha előre lehetne tudni mindent felőlük, akkor csak enyhe kísértések volnának. Legyünk tehát mindig éberek és imádkozzunk, mert ez az előkészületnek egyetlen módja. Elleségünk, az Örödg, körül ólálkodik, keresvén, akit elnyeljen; tudja a mi sebezhető pontjainkat s mindig kész azokat kihasználni. Mindannyiunknak szükségünk van a Lélek kegyelmére szívünkben, nemkülönben „az Urnak segítő kegyelmére a szükségnek idején”, — ha győzedelmeskedni akarunk.

„Lelkem, jól vigyázz magadra :
Ézren lesnek ellened.
A bűn gonoszi akarják,
Hogy jutalmad ne vegyed”.

ÁPRILIS 2.

*„Azért míg időnk van, mindenkiel jót tegyünk, fé-
képen azokkal, kik a hit házanépéből valók.” Gal. 6: 10.*

A keresztyén embernek mindig késznek kell lennie arra, hogy jót cselekedjék minden emberrel, még idejének és kényelmének feláldozása árán is; készen kell lennie arra, hogy odaszentelje életét testvéreiért: alkalmakat kell keresnie életének felajánlására nap-nap után abban az értelemben, hogy idejét az igazság közlésének szentelje, testvéreit az Urban minden módon segítse, felöltvén Isten teljes fegyverzetét, helytállván a rossz napokon.

ÁPRILIS 3.

„Az éjszaka elmúlt; a nap közelget; vessük el azért a sötétség cselekedeteit és öltözzünk fel a világosság fegyverzetébe.” Róm. 13: 12.

A sötétség cselekedete minden oly cselekedet, amely nem állja ki a teljes vizsgálatot: nem állaná ki a próbát az új felmentés fényében, ha az teljes mértékben rábocsátatnék. Ne feledjük el, hogy mi az új felmentéshez és nem a régihez tartozunk; ennél fogva új polgárságunkkal s a világosság fejedelmének tartozó felelősségünkkel összhangban kell élnünk. Viszont ellenkezésben a sötétség fejedelmével s annak cselekedeteivel és utjaival.

ÁPRILIS 4.

„Tisztelességgel járjunk, mint nappal szokás.” Róm. 13 : 13.

Mindenki gondoljon arra, hogy ő tisztességes ember és pedig nem csak a koronák és fillérek tekintetében, hanem tisztességes a felebarátaival és testvéreivel való elbánásban is és mindenek felett tisztességes Istenének és hitének megvallásában. A próba a fenti összes pontokra vonatkozik s akik jobban szeretik az emberek kegyét, mint az Isten kegyét, akik aljasságból a hazugságot óhajtják vallani és gyakorolni, azok kiszolgáltatnak hazugságaiknak, meg lesz engedve, hogy elpredálják örök érdekeiket; az olyanok alkalmatlanoknak fognak ítéltetni a Királyságra, legyenek bár egyébként bármire alkalmasak.

ÁPRILIS 5.

„Vig ajkakkal dicsér Téged az én szám, mikor megemlékezem Rólad ágyamban és éjjeli virrasztásaimban gondolkodom Felőled.” Zsolt. 63 : 6, 7.

Az imádság nem csupán kiváltság, hanem szükségesség is, mellőzhetetlen parancs keresztyén gyarapodásunkra nézve. Aki elveszti azt a vágyát, hogy a halára, az imádásra és a kegyelmek Atyjával való közösségre gondoljon, meglehet győződve arról, hogy a valódi fiúság szellemét veszítette el és sietnie kell, hogy ismét elmozdítsa a gátló akadályt — a világot, a testet és az Ördögöt. Minden újabb bizonyítéka az Ur bennünk való bizodalmának az által, hogy feltárja nekünk az Ő természetét és tervét, ahogy apasztaná áhitatunkat és imádságainkat, ellenkezőleg gyarapítja azokat. Minél jobb talaj szivünk, annál bőségesebben terem.

ÁPRILIS 6.

„Ha valaki szenved, mint keresztyén, ne szégyelje azt, sőt inkább dicsőítse az Istent azért.” I. Pét. 4: 16.

Az Igazság szolgálatában való kitartásunk olykor-olykor ellágyul, elkedvetlenedik. Atyánk megengedi ezt, mint hűségünk és szeretetünk próbakövét. Mert ha nem lennénk kitéve ilyen zavaroknak, hogy ha kigyógyulhatnánk azokból valamely hirtelen csoda által, akkor az Ur szolgálata semmi áldozatunkba nem kerülne s az Igazságért való szenvedésünk hajlandóságának próbája hiányos lenne. Ha azonban testi és érzésségi fájdalmaink, kínjaink és sebeink, nem különben társadalmi vagy szószerinti lefejeztetésünk az Igazságért történnék, akkor azok egyben tanúi is lesznek a Léleknek s hűségünket bizonyítják. És minden ilyen háboruságnak örvidenünk kell nagy mértékben, — amint Urunk és Péter apostol mondják.

ÁPRILIS 7

„Az Ur ellátja minden szükségteket az Ő gazdasága szerint az Ur Jézus által való dicsőségben,” Fil. 4: 19.

Ha nem lakik benned égető vágy, hogy prédikáld a nagy öröm jó hiteit, könyörögjed azt komolyan hűséggel és kitartással: törekedj utánna és hamarosan elnyered. Ha buzgalmad és szereteted van az evangélium után, de nincs meg az ügyesség arra, hogy feltárjad ezt a buzgalmat és szeretetet, imádkozz ezért az ügyességért, egyidejűleg elkövetvén minden tőled telhetőt. Ha megvan a buzgalom és az ügyesség, de hiányzik az alkalom, terjeszd ezt a panaszodat, mihelyt teheted az Ur elé imádságaidban s mond el Neki, hogy te hűséggel felhasználtál minden eddig kínálkozó alkalmat. Aztán éberén less újabb alkalmak után s ne légy lanyha a legszerényebb s legcsekélyebb alkalmak felhasználásában sem, amik kezéd ügyében esnek.

ÁPRILIS 8

„Aki visszafordul, az olyanban az Én Lelkem nem gyönyörködik. Zsid, 10: 38.

A visszafordulás kezdetben az áldozat keskeny útjáról való gyenge letérés lehet; talán egy futó visszatekinlés, megsóhajtva a mögöttünk levő dolgokat: egy kis el-lanyhulás az élénkbe szabott pálya megfutásának a gyorsaságában; majd egy kis hajlandóság arra, hogy eláruljuk az Igazságot a bukott természet vágyainak érdekében. Így készül elő a kísértő csalláságainak útja, aki gyorsan felismeri gyenge oldalainkat s az ügyünkhöz mert legalkalmasabb módon használja ki azokat. Apró tévedések egyenlő rangba helyeztetnek a józanítélettel; tetszelős csábítások, az Igazság képében villantatnak meg a testi értelem előtt; és majdnem észrevétlenül a Lélek elfelejti „első szerelmét” az Ur iránt, előbbi buzgalmát szolgálata ügyében s elsodortatik az Igazságtól és annak Szellemétől, mert többé nem vezeti Isten Szentlelke.

ÁPRILIS 9.

„Avagy nem tudjátok-e, hogy akik versenyt futnak, noha mindannyian futnak, csak egy nyeri a jutalmat? Azért úgy fussatok, hogy a jutalmat elnyerhessétek.” — I. Kor. 9: 24-

Hogy győzelmet arassunk, nem elég csupán felölteni Isten fegyverzetét, hanem hősöknek is kell lennünk a küzdelemben s kiméletlenül hadat üzennünk a szem és test gyönyöreire, az élet dőlőre s az Igazság és tisztaság minden ellensége ellen. A szeretet — az Ur, az Igazság és az igazságosság iránt való szeretet kell, hogy lelkesítsen bennünket, különben nem lehetünk soha győzedelmeskedők. Csak a szeretet tarthat meg bennünket hűségben mindhalálig s tesz minket méltóvá a szentek örökségére a világosságban. Ha a szívét buzgó szeretet kormányozza, abból az is következhetik, hogy az a szív teljesen alá van rendelve az Urnak. Ez pedig azt jelenti, hogy a küzdelem kilenctized részben már meg van nyerve De ekkor is, mint az apostol tudja (Judas 21), azon kell lennünk, hogy megtartsuk egymást az Isten szeretetében éberséggel, imával és buzgósággal. Ahol pedig bőségben van szeretet, ott áldás is bőven van.

ÁPRILIS 10.

„Alázzátok meg magatokat az Isten hatalmas keze alatt, hogy alkalmas időben felmagasztaljon titeket.” I. Pét. 5: 6

Valóban nem könnyű dolog az alázatosság ösvényét tapodni. Állandóan gátat vetni az emberi nagyra-vágyásoknak s az áldozatot mindaddig az oltáron őrizni, amíg az teljesen megemészthető. De így van a dolog: félelemmel és reszketéssel kell kiküzdenünk üdvözülésünket, mert különben elveszítjük méltó voltunkat a nagy elhívás jutalmára, mely ama hűséges győzedelmeskedőknek ígértelt, akik szorosan a mi áldott Előfutárunk nyomdokában haladnak... az Ő nyomdokán, ki szelid volt és alázatos szívű.

Csak ha ilyen alázatosak és hűségesek vagyunk, lesz az Ur bennünket választott edényekké, hogy eljuttassuk Nevét másokhoz is. Így módon megüresítvén magunkat, az Ur ismét eltölthet bennünket az Ő Lelkével és Igazságával és mi megerősödünk a seregek Urában és az Ő hatalma által, hogy hősi tetteket vigyünk véghez, mint a kereszt katonái.

ÁPRILIS 11.

„Járjunk... nem tobzódásokban és részegségben.”
Róm. 13; 13.

Sokan a pénzért, a vagyonért részegek, mások üzletért, a harmadik ruháért, a negyedik a zenéért, az ötödik a művészetekért. De nekünk, az Ur népéből valóknak kik már egy pillantást vetettünk az új útra és Isten nagy munkájára, melynek teljeselednie kell ezekben a napokban, a mi szívünknek annyira bele kell mélyedve lennie Isten művébe, hogy a fenti dolgoknak távol kell állaniuk a mi gondolkodásunktól és pályánktól. Ezek a dolgok csak másoknál, világi embereknel látszhatnak alkalmasoknak és helyeseknek, mert ők még nincsenek felébredve és nem látják úgy a jövőt, mint ahogy mi látjuk.

ÁPRILIS 12.

„A hálaadás pohara, melyet megszentelünk, nem a Krisztus vérében való részesedésünk-e? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testében való részesedésünk-e? Mert bár sokan vagyunk, egy kenyér vagyunk.” 1 Kor. 10: 16, 17.

Csak egy pohár van, noha az sok fürtnek a nedvével telik meg. Csak egy kenyér van, noha sok gabonaszemből való az. A gabonaszemek nem őrizhetik meg egyéniségüket és saját életüket, ha másoknak kenyérévé akarnak lenni. A fűtők nem maradhatnak továbbra is fűtőknek, ha életadó Lélekké akarnak válni. Így tűnik ki az apostol mondásának szépsége, hogy az Úr népe részesei az egy kenyérnek és egy pohárnak. Nincs más út az új természet elnyerésére, mint az Úr hívását elfogadván, inni az Ő poharából és megtöretni Ő vele együtt, mint az egy kenyérnek tagjai; eltemetetni Vele, az Ő halálában a keresztség által és így elérni Vele együtt a feltámadás dicsőségét, a méltóságot és a halhatatlanságot.

ÁPRILIS 13.

„Ha nem eszitek ez ember Fiának Testét és nem isszátok az Ő véréét, nem lesz élet ti bennetek” Ján. 6: 53.

Uram, örömmel esszük (alkalmazzuk szükségünkhez) érettünk, a mi megigazulásunkért áldozott tiszta természetednek érdemét. Örömmel részesedünk Veled a szenvedés poharában, áldott kiváltságnak gondolván a Való szenvedést, hogy aztán alkalmas időben Veled egyetemben uralkodhassunk is; a Veled való meghalást, hogy aztán az örökké tartó jövőben Veled együtt élhessünk is és megosszuk szeretetedet és dicsőségedet, mint jegyeid. Oh! mennyire hűségeseknek kell lennünk nem csak a jelképnek, hanem a valóságnak is a keresztyénvitelében! Áldott Urunk, halljuk a Te igédet, amint szólsz: „Valóban inni fogtok poharamból és megfogtok kereszttelteni az én keresztségem által.” Uram! magunktól nem vagyunk képesek így áldozni. De a Te kegyelmed elégséges nekünk, mert mi teljesen a Tied vagyunk most és mindöökké!

ÁPRILIS 14

*„Az Ő életét halálra adta és a bűnösök közé szám-
laltatott.” Ézs. 53: 12.*

Amiképen mindenkinek, aki a Mester nyomdokai-
ban jár, szüksége van valamelyes getsemánéi élményre,
azonképen kell mindenkinek legalább megkóstolnia a
Mester átéléseit. Ne felejtsük meg tehát alkalmakat
keresni arra, hogy szolgáljuk a „testvéreket,” a „kicsinye-
ket,” Krisztus testének tagjait. Legyen gondunk arra, hogy
ne csak ne növeljük a Barány minden követőjére szük-
ségképpen hulló szemrehányásokat, hanem ellenkezőleg
ajánljuk fel nekik az együttérzés szavait, segítsük viselni
egymás keresztjét, terheit, az úton való megpróbáltatáso-
kat. Ezáltal mutatjuk meg leginkább az Urnak és a Fej-
nek, hogy mennyire drága lett volna nekünk is a lehetősé-
ség, hogy segítsük keresztjét vinni a Kálváriára vezető
úton.

ÁPRILIS 15

„Atyám, a Te kezeidbe ajánlom lelkemet.” Luk. 23: 46.

Megváltónk teljes bizalommal tekintett fel az Atyá-
hoz és teljes hittel jelentette ki, hogy egész életét és a
jövőre vonatkozó minden áldott reményét az Atya hatal-
mára bizza, az Atya tervével és ígéjével teljes összhangban
való megőrzés végett. Nekünk is az Ő nyomdoka követői-
nek hittel kell előretekintenünk s halálunk óráján Annak
gondozásába kell ajánlanunk minden érdekeinket, aki
szeretetet mutatott irántunk nem csak azért, hogy egyet-
len Fiát adta Megváltónkul, hanem egész életútunkon
keresztül gonviselő kegyelme által, nemkülönben túlradó
és drága ígéreteivel, melyek előttünk járnak s erőt, támo-
gatást és biztosítékot adnak nekünk.

ÁPRILIS 16

„És lesznek nekem ama vapon, mikor előkészitem kincseimet, kiváltképen való népemmé, ezt mondja a Seregek Ura; és kedvezek nekik, mint ember kedvez fiának, ki engedelmes őhozzá.” Mal. 3: 17.

Ha az Ur mennyasszonya elébe küldött volna bennünket, sokakat összegyűjtöttünk volna, kiket Ő visszavetett volna, mint méltatlanokat — mert hát képtelenek vagyunk a szivekben olvasni. Ez a gondolat tegyen minket alázatosokká, nemesekké és szelidekké mások iránt és bizalommal elteltekké az Ur iránt és hajlandókká arra, hogy mint az Ő szolgái, tisztelettel várjuk vezetését dolgainkban, miként Sámuel is tisztelettel tekintett az Urra a Dávid felkenésével kapcsolatban.

ÁPRILIS 17

„A kenet melyet ti vettetek Tőle, megmarad bennetek.” 1. Ján. 2: 27.

Az Ur áldása és ereje követte Dávid felkenését, bizonyosképpen, ránk nézve szinte érthetetlen módon, biztosítván részére a tudományban való haladást, alkalmassá tévén és előkészítvén őt tisztének kötelelességeire, melyre felkenetet. Nem tekinthetjük-e ennek jelképei megfelelőjéül azt a felkenést, melyet az Egyház nyert el az Urnál való elfogadtatása óta? A mi felkenetésünk nem fizikai felkenetés, a vele adott áldás sem mulló jellegű. És az áldás abban áll, hogy mint új teremtmények lassanként tökéletesedünk az Első Feltámadásban és a trónra jutunk Urunkkal Mesterünkkel, mint Fejünkkel.

ÁPRILIS 18.

„Szerelmesim, ne tekintsétek rendkívüli dolognak, ha elgondoljátok a tüzes megpróbáltatást, amellyel meg fogtok próbáltatni, mintha valami rendkívüli dolog esnék meg veletek. Sőt inkább örüljetek, hogy a Krisztus szenvedéseinek részesei vagytok; hogy amikor az Ő dicsősége megjelenik, ti akkor örvendezve vigadhattok.” 1. Pét. 4: 12 13.

Egy irántunk barátságtalan világban nem várhatunk egyebet, mint a Mesterünket ért bántalmazásunkat, mert a szolga nem áll az Ur felett. A világ, a test, az Ördög eltorlaszolja utunkat: háborúság, rettegés kívül-belül és sok nyíl és tüzes dárda szegeztetik az igaznak. De mi legyen a lélek biztos magatartása a szomorúságok és a sújtó megpróbáltatások között? Mielőtt gyakran súlyos következményű kezdeményezéseket tennünk, nem kell a csendben állanunk az Ur előtt, várva és lesve az Ő vezetését és az Ő akaratát minden kérdésben? Így mondja a Zsoltáíró is: „Néma voltam és békén tartózkodtam még a jótól is”, (vagyis még olyan cselekedettől és szótól is, mely ítéletem szerint helyesnek látszott).

ÁPRILIS 19.

„A szívnek bőségéből szól a száj. A jó ember szívének jó kincséből hoz elő jókat; és a gonosz ember szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszokat.” Mát. 12: 34, 35.

Első dolgunk tehát a szívünkkel legyen, hogy kedvtelése és hajlamai teljesen az isteni kegyelem ellenőrzése alatt álljanak; hogy az igazságnak és az igazságosságnak minden elve trónt leljen szívünkben; hogy kormányzó életelvként megszilárduljon ott az igazságosság, az irgalom, a jóakarát, a testvéri gyöngédség, a szeretet, a hit, a szelidség, a mérséklet, Istennek és Krisztusnak mindegyik felett való tisztelete és buzgó lelkesedés a szent állapot minden szépsége iránt. Ha ezek az elvek gyökeret vernek és megszilárdulnak a szívben, akkor a szívnek jó kincséből a száj az igazságnak, józanságnak, bölcseségnek és kegyelemnek ígért hozza elő.

ÁPRILIS 20.

„Aki hív a kevésben, a sokban is az.” Luk. 16: 10.

Ez nem azt jelenti, hogy az Ur gyermekének meg kell elégednie mindennapi élete szokott gyakorlatával otthon és az üzleti foglalkozás keretében s így szólania magában: „Isten elfogadja az én munkámat épen úgy, mintha azt valamely kívánatosabb formában, közvetlenül ajánlanám fel Neki.” Ellenkezőleg a fenti szöveg jelentése az, hogy minden hasonló helyzetben lévőknek kötelessége nap-nap után megvizsgálnia földi hivatását és kötelezettségeit, hogy meglássa, hogy a földi célok és földi érdekek szolgálatából mi módon szakíthat ki perceket, órákat és napokat, hogy azokat aztán a maga és mások lelki céljainak és érdekeinek a szolgálatára felajánlhassa. A megszentelt szív, az áldozó pap az egyellen, aki gyors röptükben is megjavítja a perceket s lehetőség szerint az Atya ügyére fordítja azokat.

ÁPRILIS 21.

„Nem olyan a mi Főpapunk, aki erőtlenségünk érzésén meg ne indulna, hanem olyan, aki mint mi is, minden tekintetben megkísértetett s mégis bűn nélkül való. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmasságot nyerjünk s megtaláljuk a segítség kegyelmét a szükség idején.” Zsid 4: 15, 16.

A kísértés pillanatában szálljon fel a szív teljes hitbeli bizodalommal a nagy Mesterhez, elismervén az Ő szeretetét, bölcsességét, segítő képességét s hajlandóságát is arra, hogy minden dolgot összeműködfessen azok érdekében, akik Őt szeretik. Ha a szükségnek ilyen idején segítségért esedezünk, ez az esedezés biztosan felénk fordítja az Ur tanácsát, segedelmét, az igazságosság érdekében való szigorúságát, igazságát, tisztaságát és szeretetét. Ily módon óránként, naponként és véglegesen is győzedelmesek leszünk.

ÁPRILIS 22

„Mondom nektek: Akármiféle hivalkodó (haszontalan és veszedelmes) beszédet szoljanak az emberek, számot adnak arról az ítélet napján.” Mát. 12 : 36.

Ha útjainkat naponként vizsgálva, (ami minden keresztyén kötelessége) észrevevessük, hogy szavaink valamely tekintetben megsértették az Urat, jusson eszünkbe, hogy a mi Ügyvédünk Nevével odajárulhatunk a kegyelem trónja elé. Elébe tárhatjuk Mennyei Atyánknak botlásunk beismerését, kifejezhetjük mely sajnálkozásunkat afelett, hogy elmulasztottuk Nevét és ügyét szent életmóddal és beszéddel tisztelni; alázatosan kérhetjük őt, hogy e vétket ne írja rovásunkra, hanem törölje ki azt, Krisztus által kegyesen gondoskodván megtisztulásunkról: alázattal megmodhatjuk továbbá Neki, hogy minden reményünk és bizodalomunk az Ő Fiának drága vérében van. Ily módon tehetünk eleget minden hivalkodó szavunkért s megbánó szavaink által, melyeket kiegyenlítenek Krisztusnak a hi tsegiségével elnyert érdemei s felmentésben részesülünk.

ÁPRILIS 23

„Amely pedig jó földbe esett jelenti azokat, akik tiszta és jó szívvvel a hallott ígét megtartják és gyümölcsöt teremnek a békességtűrés által.” Luk. 8 ; 15.

Mindenkinek, aki áldozó akar lenni, szükségképen szelidnek, alázatosnak és tanulékonnak kell lennie, különben hamarosan kizökken a helyes útból. Azt is meg kell tanulnia továbbá, hogy hogyan fejlessze ki magában az Ur kegyelmét a békességes türés tekintetében, mert minden bizonnal békességes türest kíván önmagunk megtagadása s időnként az igazságtalansággal való látszólagos megalkuvás, amikor nem adatik alkalmas mód azt elkerülnünk anélkül, hogy kárt okoznánk az Ur ügyének, vagy népből valakinek. A békességtűrés magában foglalja a testvéri gyöngédség művelését is. Egy szóval: szívünkben és lelkünkben Isten teljes akaratának a kifejlesztését, nevezetesen a szeretetet, amelyet bőséges, sőt túlárado mértékben kell megszerezniünk, mielőtt feláldozásunk földi munkáját teljesen befejeznünk.

ÁPRILIS 24.

„Mindenikünk kedveskedjék felebarátjának, annak javára és épülésére.” Róm. 15: 2.

A királyi papság minden egyes tagjának szóló lecke, hogy jelenben való tisztüknek, rendeltetésüknek és elhívásuknak célja: az áldozás... A szolgálatnak egyik alakja, mit a királyi papság nem gyakran ismer fel világosan: a magunk úljai, tervei, szokásai és kedvtelései megtagadásának alkalmá, mikor is e tervek helvelt a békeesség érdekében mások óhajlásait fogadjuk el. Természetesen csak abban az esetben, ha pusztán személyes hajlandóságról van szó és hitünk is az, hogy Isten épen úgy akarja a dolognak bizonyos módját, miní ez a másik valaki. A békeesség érdekében mindig feláldozhatjuk a magunk hajlandóságait mások kívánságainak, ha látjuk hogy ebből az eljárásunkból valamely jó születik.

ÁPRILIS 25

„Hit nélkül lehetetlenség Neki tetszeni; mert aki Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy van Isten és hogy jutalmat ad azoknak, akik Őt szorgalommal keresik.” Zsid. 11: 6.

„Legyen Neked a te hited szerint”, — ez az Ur zsimértéke a tanítványáival való elbánásban, keresztyén pályájuk és tapasztalataik kezdetétől végéig. Hitet kíván tőlünk, mikor úgy látszik, hogy nem törődik velünk; hitet, amikor minden jel szerint jól állanak lelki és véges ügyeink; egyformán szilárd hitet, akkor is, amikor az összes áramok és erők ellenünk látszanak rontani.

A világot leigázó győzelem az a hit, amely minden körülmények között az Ő jóságában és hűségébe vetett bizalommal tud felfekinteni az Urhoz és úgy gondolja, hogy az Ő ígételének megfelelően szükség esetén minden dolog a mi javunkra fog összeműködni, azért, mert mi az Ur népe vagyunk.

ÁPRILIS 26

„Aki bement az Ő nyugodalmába, pihen saját cselekedeteitől, miképen Isten is az Ővéitől.” Zsid. 4: 10.

Ahelyet, hogy csak egy napot kért volna a szeretet törvénye, ellenőrzi és szabályozza egész hetünket. A hétnek mindenik napján kell szeretnünk Urunkat Istenünket teljes szívünkől, lelkünkől, elménkől és erőnkől; a hétnek mindenik napján kell szeretnünk felebarátunkat; mint önmagunkat és a hétnek minden napján meg kell pihennünk a magunk dolgaitól, megpihennünk a Krisztus bevégzett művében való hit által, megpihennünk az Isten szeretetében, megpihennünk Isten békéjében, amely áthatja értelmünket és uralkodik szívünkön állandóan.

ÁPRILIS 27.

„Az a lelkület legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” Fil. 2: 5.

A törvényszerinti buzgólkodásnak egyetlen követelménye valóban az, hogy meglegyen bennünk Krisztus lelkülete. Az a lelkület, mely alázattal és hittel aláveti magát Isten akaratának, amint az fel van tárva a korszakok nagy tervében; az a lelkület, mely minden erejét odaáldozza ez akarat teljesítésének, mert szem előtt tartja a végcélok értelemszerű mérlegelését.

Ha ily módon eltelünk ugyanazzal a lelkülettel, mint amely Jézusban volt, Hozzá hasonlóan kívánni fogjuk a lehető teljes megszabadulást az akadályozó földi ügyektől is hogy időnket amennyire csak lehet az Ő szolgálatára fordíthassuk s ügyességünket, energiánkat és törekvéseinket is teljesen ennek a szolgálatnak szentelhessük.

ÁPRILIS 28

„Dicsekedünk a háboruságokban is, tudván, hogy a háboruság békességlűrét teremti; a békességlűr pedig megkisértést; a megkisértés pedig reménységet. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kiönte a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott.” — Róm. 5: 3–5.

Szükségünk van békességlűrésre, ez pedig csak megpróbáltatások által szerezhető meg. Szükségünk van hitre, ezt pedig csak a szűkölködések fejleszthetik ki bennünk. Szükségünk van jövődöbeli munkánk érdekében a megkisértésre, de ez csak olyan tapasztalatok által nyerhető el, amelyek lehetővé teszik nekünk a részvétet azok gyöngeségei, szenvedései és megpróbáltatásai iránt, akiknek papjai és képviselői leszünk, ha majd a trónra jutunk. Ránknézve tehát a jelen megpróbáltatások leckéje az, hogy ellenszegöljünk a gonosznak — és pedig nem gonosszaggal, hanem jóssaggal.

ÁPRILIS 29

„Segítségül hívott Engemet és Én meghallgatom őt: vele vagyok háboruságban; megmentem és megdicsőítem őt.” — Zsolt. 91: 15.

„Mindenkori kívánságunk, hogy az Ur elé tárhatjuk szomorúságainkat és zaklatásainkat.

Mert:

„Ő tudja, mi kell” nekünk,
Hogy mentse meg legkeserűbb jajjainktól életünk.”

Teszi ezt olyképen, hogy megkisértés által megmutatja nekünk minden földi dolog hívságos voltát s teljes képtelenségüket arra, hogy kielégítsék a Lélek vágyait s támogassák a megsebbzett szívet. Azután következik annak megmondolása, hogy bármilyen zaklatók is megkisértéseink, hamarosan el fognak mulni; és ha magunk is elősegítjük kísértéseink elmulását, azok a helyreigazodás békés gyümölcseit fogják bennünk megteremni, szabadságot és nemes jellemet fognak bennünk kifejleszteni, amelyet az önlegyelem, a figyelmes megfontoltság, a megalázás türelmes elviselése, az engedelmesség, hűség és Istenben való bizodalom szeretete szabályoznak.

ÁPRILIS 30.

„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nép vagytok és sajátok tartott nép, hogy Annak dicséretét hirdessétek, akik titeket a sötétségből csodálatos fényére hívott.” I. Pét. 2: 9.

Az Ő világosságába való elhivatás valódi célja, hogy ezt a világosságot ragyogtassuk. Ha nem ragyogtatjuk az Ő fényét, akkor méltatlanok vagyunk reá, a kincs, elvétetik tőlünk és sötétségben maradunk. Ha valóban elnyertük a világosságot s magunkat teljesen Istennek szenteltük, kérdezzük meg önmagunktól: „Mit cselekszem arra a végre, hogy hirdessem az Ő dicséretét, aki kihívott engem a sötétségből? Továbbadom-e a hirdetést közeli és távoli felebarátainknak? Állíthatom-e igazán magamról, hogy:

„Mind Jézusé, mind Jézusé
Képességem mindahány;
Gondolatom, szavam, tettem,
Napom, óráim, éjszakám?”

MÁJUS 1.

„Az ember Fia nem jött azért, hogy szolgáljanak Neki, hanem hogy Ő szolgáljon.” Máté 20: 28.

Ha megszentelésünk az Urnak szól, akkor minden igaz jogunknak és érdekünknek feláldozása — vonatkoznak bár azok a jogok és érdekek önmagukra, mint új teremtményekre, férjünkre, gyermekeinkre, atyánkra, anyánkra, felebarátainkra, barátainkra és Krisztusban testvéreinkre, — az Ur részéről úgy tekintelik, mint mennyi Neki hozott áldozat. Miglen ha ugyanezeket a szolgálatokat valamely más szempontból, mint meg nem igazultak s mint nem az Urnak szenteltek tennők s csak egyének javára szólnának s nem mint az Urnak szóló áldozat, akkor ezek a dolgok nem számítódnának részünkre, mint papok részére áldozatokul.

MÁJUS 2.

„Mindenki, aki szentül akar élni a Krisztus Jézusban, üldözést fog szenvedni.” 2. Tm. 3: 12.

El lehetünk készülve az üldözésre és hogy az mindaddig fog tartani, míg pályánk meghalásában nem végződik. Türelmesen elviselnünk ezt az üldözést, annyit tesz, mint feláldoznunk természetes érdekeinket és a jelen élet örömeit Krisztus barátságáért s mint jó katonákhoz illik, elviselnünk minden szigorúságot, bármilyen formában is érjen az bennünkel, mikor arról van szó, hogy az Ur akaratát tegyük s a Királyság érdekeinek előmozdítását munkáljuk.

Az Ur valódi szolgálata megköveteli 1. az Ur tervének gondos és folytonos tanulmányozását, 2. az annak szellemétől való átítatózást, 3. hogy mindez rajongó buzgalomra vezessen az Ur tervének megvalósításában és a tevékenységnek az ügyességgel határos fokára, bármily árat és áldozatot is kívánjon az.

MÁJUS 3.

„A megerősítő táplálék pedig az öregeké, azoké tudni illik, akik szokás által begyakorolták értelmüket a jónak és és rossznak megkülömböztetésére.” Zsid. 5: 14.

Azok, akik valóságosan és őszintén hisznek Istenben, készek az Ur szavát elfogadni. Az ilyeneknél a tan első alapelvei már rég megszilárdultak. Az aranyból, ezüstből és drága kövekből való felsőépitmény is felemeltetett s a munka szilárdan tovább halad. Az ilyenek, ha igazak és hűségesek az Ur iránt, különbséget tudnak tenni az igazság és tévedés között. Nekünk tudnunk kell előbb, hogy mit hiszünk és hogy miért hiszünk. És csak azután legyünk elszántak és meg nem alkuvók hitünk hirdetésében. Mert, „ha a trombita bártortalan hangot ad, ki készülődik haragra akkor?”

MÁJUS 4.

„Az Ur nem úgy néz, mint az ember. Mert az ember a külsőszinre tekint, az Ur a szívet nézi.” 1. Sámuel 16: 7.

Ha szem elől té vesszük azt a lényt, hogy Isten az akarat szempontjából tekint bennünket; ha magunk megítéléséről és Istennek minket illető megbecsüléséről a test szellemében kezdünk gondolkodni, biztosak lehetünk, hogy fokozatosan a sötétségbe, zavarba és csüggedésbe jutunk. Másfelől azonban ne feledjük, hogy a Lélek, az akarat csak az ő megigazulása alapján számíttatik elevennek, az Istennel való harmóniája alapján. Ne legyünk tehát soha lanyhák akaraunk, azaz életünk irányításának szándéka tekintetében, hanem gondoljuk meg, hogy minden lanyhaság a lelki élet aránylagos elvesztésére vezet. A helyest akarni mindig lehetséges nekünk és Isten nem fogadhat el csak feltétlenül hű akaratot Krisztusban.

MÁJUS 5

„Ha a Lélek által a test cselekedeteit megölitek, éltek.” Róm. 8: 13.

A föltételekről, melyek alapján Istenhez való viszonyunkat fenntarthatjuk s a melyekre az Első Feltámadás dicsőségébe vetett reményünket alapítjuk, ily módon határozottan ki van jelentve, hogy azok a testi cselekedeteinek megölését magukban foglalják. Tehát a test hajlandóságainak fékezését, halálraítélését megfeszítését, megsemmisítésüket az Ur és ügye szolgálatában. A test vágyainak ez a megölése, ez a küzdelem a test gyengesége ellen az, amiről az apostol mint „hadviselés”-ről beszél, mikor azt mondja, hogy a test harcol a Lélek ellen és a Lélek viszont harcol a test ellen, mert e köztő ellenkezésben van és-ellenfelek is lesznek az élet végéig. És ha a Lélek akaró volt és ügyessége legjavával harcolt a test gyengesége ellen, az Ur teljesnek fogja számitani a győzelmet a Megváltó érdeme által.

MÁJUS 6.

„A kik Isten lelkeitől vezéreltetnek, azok Isten fiai.”
Róm. 8: 14.

Ez tehát az útmutató, mely által megismerhetjük igazi helyzetünket, nemcsak a versenyfutás elején, hanem a végén is, t. i. ha Isten lelke által vezéreltetünk. Ha ez az irány, amelyet követünk, ha ez a cél, amelyre törekszünk, akkor Isten fiai vagyunk. Ő magáénak tekint és elfogad mindenkit, aki Krisztus által jön Hozzá, akik reménykednek a mennyegzői ruha érdemében s akik kitartanak a szívnek ebben a viselkedésében.

MÁJUS 7.

„Jaj pedig nekem, ha az evangéliumot nem prédikálom.” 1 Kor. 9: 16.

Készségesnek kell lennünk abban, hogy közöljük másokkal legjobb hireinket. Az élet különböző megpróbáltatásai között nyögő teremtménnyel való rokonszenvezésünk arra indít, hogy rámutassunk az Ur ígéreteire a jövőendő Királyságot illetően és az áldásokra, melyek akkor a föld minden nemzetségének jutni fognak. Mindenki, aki naponként, minden kínálkozó alkalommal nem végez hirdetést ilyen értelemben, az vagy tudásának, vagy a ki nyilatkoztatásban való hitének hiányáról, vagy önzéséről tesz tanuságot, amit az Ur természetesen nem helyeselhet és ami, ha benne megátalkodunk, végtére is el fog zárni a Királyságban való részesedésünktől.

MÁJUS 8.

„Ez pedig az ígéret, amelyet ígért nekünk, tudniillik az örökélet.” 1. Ján. 2; 15.

Mindannyiunknak meg kell értenünk, hogy nekünk is közre kell működnünk Isten nekünk tett kegyes ígéreteinek megvalósításában: A jelen élet dolgaival kapcsolatban Isten megígérte nekünk, hogy kenyerünk és vizünk biztosítva lesz, de ez nem jelenti már azt, hogy az ezek megszerzésére szolgáló minden észszerű alkalmat elmulasztjuk. Megígérte ismétellen a Királyságban való részesedésünket is, de ránk vár viszont, hogy elhívásunkat és kiválasztásunkat biztosítsuk. Isten teljes fokban képes és teljes fokban hajlandó is, hogy minden kérdést illetően teljesítse a Maga részét, de csak a mi előnyünkre szolgál, ha elhív minket, hogy tettekkkel is kimutassuk hitünket, a Véle való együttműködésünk által minden észszerű módon

MÁJUS 9.

„Amiképpen vettétek az Ur Jézus Krisztust, aképen járjatok Őbenne. Meggyökerezvén és megszilárdulván Őbenne és megerősülvén a hitben, amiképen tanítottatok, bővelkedvén abban hálaadással.” Kol. 2: 6, 7.

A hamis tan tanítóinak, kik sem szükségesnek, sem tanácsosnak nem tartják a hitben való megszilárdulást, általános meggyőződésünk, hogy a hitben szilárdnak lenni annyi, mint vakbuzgónak lenni. Vakbuzgó pedig az, aki elméje ügyefogyottságában elfogadja és nyakas módra kitart amellett, amiről sem egészséges gondolkodással, sem a biblia tekintélyével meg nem bizonyosodott. De nem értelmetlen vakbuzgó az aki egyszerű hitében Isten tekintélye alapján elfogadja Isten ígését. És ezek és csakis ezek a hitben megszilárdultak. Egy erős és szilárd keresztyén és egy vakbuzgó között az a különbség, hogy az egyik megszilárdult az Igazságban, a másik megszilárdult a tévelygésben.

MÁJUS 10.

„Megkened olajjal az én fejemet, poharam pedig kicsordul.” Zsolt. 23: 5.

A kicsorduló pohár teljességének kettős jelentősége van. Az öröm és a szomorúság pohara és mindkét vonatkozásban kicsordul. Annak, aki részesedni akar az Ur örömeinek poharában, ki kell vennie részét a szenvedés poharából is. Szenvednünk kell Vele, ha uralkodni akarunk Vele. De a jelen élet szenvedéseit mi úgy tekintjük, mint amelyek össze sem hasonlíthatók a dicsőségekkel, melyek elélnkbe tárulnak ennél fogva mi képesek vagyunk a zaklatásban is örövendeni olyképen hogy miképen a zaklatások kicsordulnak, az öröm is kicsordul s elmondhatjuk az apostollal; Örvendezés és ismét mondom: Örvendezés.

MÁJUS 11.

„Te éretted naponként ötletetünk és úgy tekintettünk, mint az elmetszendő juhok.” Zsolt 44: 23.

Ne feledjük el, hogy mindégünknek csak egy áldozatunk van. És pedig az, hogy naponként átadjuk magunkat az Urnak, a tökéletesedésnek minden kínálkozó alkalmával, az Ő és Ővéi szolgálatára. Ne feledjük el, hogy míg ez egyfelől sok apró áldozatból áll, melyek közel nem egy oly csekély, hogy szinte megemlézésre és megszívlelésre sem méltó, másfelől mindenik arra való, hogy kiegészítsék azt az egyetlen áldozatot, amelyet az Ő háznépe közé való bejutásunkkor tettünk. Amikor odaadtuk akarásainkat, mindenünket odaadtuk. És minden visszatörekvés az életnek még oly csekély ügyeiben is, minden megtagadása olyan dolgok feláldozásának, melyekről azt véljük, hogy Istennek tetszenének, — visszatartása mindannak a soknak, amit Neki ajánlottunk.

MÁJUS 12

„Mivelhogy ilyen ígéreteink vannak. Szerelmeseim, tisztítsuk meg magunkat a testnek és Léleknek minden tisztátalanságától, megtökéletesítvén szentségünket Isten féltelmében.” 2 Kor. 7: 1.

A királyi papság hány reménybeli papja veszi észre, hogy tisztátalanságokkal van beszennyezve, mint gonoszkodás, álnokság, képmulatás, irigység, rossznyelvűség. Bátran mondhatjuk, hogy mindeniknek meg kell küzdenie saját testében ezeknek a fogyatékosságoknak löbbjével, kevesebbjével — különösen a papi hivatalra való lépésének kezdetekor. Milyen gonddal kell azon lenniök, hogy eltávolítsák mindezeket a fogyatékosságokat! Mennyire vizsgálnia kell mindenkinek nem csupán életének minden cselekedetét, minden szavát és gondolatát, hanem szavainak, cselekedeteinek és gondolatainak indító okait is, hogy ezáltal mindinkább és inkább megtisztuljon a földi tisztátalanságoktól s hova-tovább elfogadhatóbbá válják az Ur előtt.

MÁJUS 13

„Ime, az engedelmesség jobb az áldozatnál s a szófogadás a kosok kövérségénél.” I. Sám. 15: 22.

Mennyei Atyánk megkívánja, hogy igen figyeljünk igéjére s ne gondoljunk egy pillanatra sem, hogy mi javíthatunk azon, vagy idők és körülmények megváltoztathatják iránta való engedelmisségünk jellegét. Hallgassunk hát az Ur igéjére és tartsuk ahhoz magunkat és ne féljünk a következményektől. Ellenkezőleg higyjünk abban, hogy Az, aki megtart bennünket, se nem alszik, se nem szunyadozik és sokkal bölcsebb, semmint tévedjen és képes ellensúlyozni minden káros eshetőséget, mely épen engedelmisségünk következményeképen véletlenül ránk háramlik.

MÁJUS 14.

„Az igazságot szólván szeretetben, minden dologban nevedjünk Abban, aki a Fő, — a Krisztusban.” Ef. 4: 15.

Mit jelent a kegyelemben gyarapodni? Annyit jelent, mint gyarapodni az Urnál való kedvességben bensőséges személyi ismeretség által s a Vele való lelki közösség által. De az ily értelemben való gyarapodás a tudásban való gyarapodás nélkül lehetetlen. Mert az említett közösségnek célja az, hogy megépíttessünk az Uról alkotott mind tökéletesebb tudásban és a Vele való mind tökéletesebb ismeretségben; hogy hova-tovább szorosabb közösségbe jöjjünk az isteni tervvel és hogy megszerezzük magunknak azt a kiváltságot, mely szerint „Vele együtt munkálkodhatunk” ezen terv keresztülvitelében. Ha pedig szeretjük az Urat és engedelmeskedünk Neki, ha gyarapodni óhajtunk az Ő kegyelmében, akkor az Ő írott ígéje a mi mindennapi elmélkedésünk és tanulmányozásunk tárgya és ily módon gyarapodunk ismeretben is.

MÁJUS 15.

„Noha a fügefa nem virágzik és semmi gyümölcs nem lesz a szőlőkben, megcsal az olajfák munkája és a mezők gabonát nem teremnek; noha kivesz a juh az akolból és nem lesz nyáj az istállókban — mégis örvendezek az Urban és vigadni akarok az én szabadulásom Istenében.” Hab. 3: 17, 18.

Látjuk, hogy Isten megengedi a gonosszat a földön, hogy a világ megtanulja a keserű tapasztalás leckéit, mint a rossz cselekedetek természetes következményeit, mindazonáltal látjuk a gonosznak hivatását is a szentekre való vonatkozásban — próbáratevésük, csiszolásuk és megfelmódásuk tekintetében. A gonosz ugyanis készségesekké teszi őket, — mint győzedelmeseket méltóvá avatja ama csodálatos dolgok öröklésére, melyeket Isten a hűségesek részére tartogat.

MÁJUS 16

„Uj néven fognak szólítani téged... és lesiesz dicsőségnek koronája az Urnak kezében és királyi fej-ék a te Istened kezében.” Ézs. 62: 2, 3.

Sose feledjük, hogy „különös nép” vagyunk, különállók a névleges keresztyének nagy testületétől és a világtól, amennyiben magasztosabb reményeink, céljaink és vágyaink vannak, bírjuk az Isten mélyebb dolgaiba való tisztább betekintés kegyelmét, elhivatván a korábbi sötétségből az Ő csodálatos világosságába. Ha pedig a világtól és a keresztyénektől ilyen különállókul mégis nagy mértékben kivesszük magunkat a világias szellemből, ne csodálkozzunk, ha olyanoknak találjuk a világiakat, mint kik nem egyeznek velünk s vagy tudomást se vesznek rólunk, vagy ellenségeink.

MÁJUS 17

„A gyülekezetekből kivetnek titeket, sőt eljő az idő, hogy mikor valaki megől titeket, azt hiszi, hogy Istennek való szolgálatot cselekszik.” Ján. 16: 2.

A mai üldözések sokkal rafináltabbak, mint bármelyik előző kor üldözései. A hívőt manapság nem követik meg betűszerinti kövel, nem nyilazzák meg valódi nyilakkal és nem fejezik le valóban, de még mindig igaz, hogy a gonosz nyilakat lövöldöz az igazra: „keserűen bántó szavakat” és hívő voltuk miatt sokan háttérbe szoríttatnak, legyilkoltatnak és elvágatnak a testvérektől, „lefejeztetnek a Jézus mellett való bizonyásgtétel miatt.” Minden ilyen ember legyen versenytársa Istvánnak, az első keresztyén mártírnak. Szemeink vegyék észre Jézust a Magasságbeli dicsőségének jobbján, mint Szószólójukat és Megszabadítójukat. Szavaik legyenek a mérséklet szavai, mint voltak az Istvánéi és teljesedjék rajtuk, ami megíratott, hogy: „kegyelemmel és erővel teljesek” és „a Szentlélekkel eltelvek.”

MÁJUS 18.

„Mi, kik hittünk, bemegyünk a nyugalomba” Zsid. 4: 3,

Az Urban való megnyugvásunk annyira lesz teljes, mint amilyen volt a Benne való hitünk. Aki tökéletesen hitt, tökéletesen fog megnyugodni, aki csak részlegesen hitt, részleges lesz megnyugvása is. A lelki izraelita ideális célja a tökéletes nyugalom, a tökéletes szombattartás elérése jelen állapotában és további várás és küzdelem egy másik, még tökéletesebb nyugalomért, a tökéletes állapot lényeges nyugalmáért, amely Isten népére vár. „Igyekezünk azért bemenni a nyugalomba (szombatba), nehogy valaki a hitetlenségnek (testi izraelnek) ugyanazon példájába essék.” Zsid. 4: 11.

MÁJUS 19.

„Mi pedig, kik erősek vagyunk, tartozunk azzal, hogy a gyengének erőtlenségét hordozzuk és ne kedveskedjünk önmagunknak.” Róm. 15: 1.

Elveket semmi meggondolásért nem szabad feladni; de egyéni kiváltságokat és jogokat gyakran mellőzhetünk mások érdekében és az Istennek való tetszés céljából. Pál apostol kész volt a legmesszibbre elmenni az elveknek a védelmében. (Gal. 2: 5. 11.) azonban földi jogainak, kiváltságainak és szabadságának Krisztus és az Egyház ügyéért való feláldozásában az apostol nyílvánvalóan leginkább megközelítette az Ur Jézust és nemes példája az egész Egyháznak.

MÁJUS 20

„Kiváltképen való nép, jó cselekedetekre igyekező.”
 Tit. 2: 14.

„Kiváltképen való nép” — nem ruházatban, nem szokásokban, nem nyelvben, sem eszelős és értelmellen külsőségben és rögeszmékben, hanem kiváltképen való nép abban, hogy különáll a világtól és világ szellemétől, Krisztus szelleme van benne, az Urnak való teljes Neki-szentelődés szelleme, a világtól s annak önző céljaitól való különbözés szelleme. Kiváltképen való nép, az Ur világához, mint egyedüli törvényhez való tartozás által. Kiváltképen való abban, hogy elveti a világi bölcsességet, mikor az összeütközésbe kerül az isteni kinyilatkoztatással. Kiváltképen való abban is, hogy e világban van, de nem e világból való, továbbá hogy biztos hite van és ezzel a hittel összhangzásban és buzgalommal cselekszik. Kiváltképen való ateizmusban is, hogy önfeláldozó s nem ismer más akaratot, mint Királya akaratát. Kiváltképen való végül azért, hogy ismeri az Igazságot és meg tudja okolni az Igazságban való reménységét, míg mások pusztán okoskodnak, csodálkoznak és kételkednek.

MÁJUS 21

„Minden írás, mely isteni sugallat által adatik, alkalmas a tanításra, a feddésre, a javításra és az igazságosságban való oktatásra, hogy az Isten embere tökéletes legyen és minden jócselekedetre teljesen felkészült.” I. Tim. 3: 16, 17.

Mindannyiunknak hasznos lesz meggondolni, hogy a Léleknek minden kegyelme, az isteni dolgok tudásában való minden előrehaladás, mely Istenhez és a szentséghez közelebb segít bennünket, az Ó-testamentum Íratái által és Urunk és ihletett apostolainak igéi által jut birtokunkba. Nem is lesz soha szükség arra, hogy más forrásokhoz forduljunk a megígért üdvösségre előkészítő igaz bölcses-ségért.

MÁJUS 22.

„Mert nem adta nekünk Isten a félelemnek lelkét, hanem az erőnek, a szeretetnek és a józan elmének lelkét.”
II. Tim. 1: 7,

Az Urnak Lelke, melyet népének adott, nem a félelem lelke, hanem ellenkezőleg az erőnek, a kitartásnak és a szeretet által felébresztett buzgalomnak a lelke; Istennek való szerető meghódolás, a Neki való tetszés és szolgálat vágya; szerető meghódolás az Igazságnak és szerető meghajlás Isten népe előtt és annak vágya, hogy építtessünk szent dolgokban s alkalomadtán jót tegyünk minden emberrel. — „A józan elme” lelke az a lelkület, a melyminden kérdésben megerősítetik és megszilárdítatik Isten ígéje által és ennél fogva, mert teljesen félelemnélküli ember, egyszersmind bölcs is azokban az ítéletekben, melyeket a megszentelt szív mélyén tűzként égő szeretet erejének felhasználási módjáról, idejéről és alkalmairól alkot.

MÁJUS 23.

„Nektek is meg kell mosnotok egymás lábait.” Ján. 13; 14.

Ez azt jelenti, hogy Krisztus Teste tagjainak kölcsönösen vigyázniok kell egymás üdvére; tisztán kell tartaniok egymást, szentségben, mocsoktalanságban, segíteniük egymást a jelen gonosz világ próbáinak és kísértéseinek és megszállásainak legyőzésében, melyek mind a kísértés három forrásból fakadnak: a világtól, a testtől és az Ördögtől. Csak, ha a Lélek különböző kegyelmeit gyakoroljuk: a szelidséget, a türelmet, a nemességet, a testvéri gyöngédséget és szeretetet, — remélhetjük azt, hogy különösképen segíthetünk egymásnak a jellem ezen ékeségeinek és az élet tisztaságainak magunkraöltésében s a világ és a test szennyétől való megszabadulásában.

MÁJUS 24

„A szeretet... nem gerjed könnyen haragra” I. Kor. 13: 5.

Noha a természetes romlottság, öröklött terheltség és idős rendellenesség a töprengés, makacs hallgatóság és érzékenység szelleme felé törekednek, mégis az Ur Lelkével eltelt minden szívnek ellene kell szegülnie a testben rejlő gonosz eme hajlandóságának és okos hadjáratot kell ellene kieszelnie. Nem fogja ezt mondani: „Ez az én utam”, — mert a bukott természet utjai mind gonoszak. Az új természet feladata az, hogy legyőzze a régi természetet a testnek és Gonosznak ezen és más munkájában; és semmiben sem nyilatkozik meg inkább barátaink és házunk népe előtt az Ur kegyelmének ereje, mint ebben. Aszerint, amint ez a kegyelem gyarapodik, az Urnak minden gyermekét hova-tovább kedvesebb lelkületűvé teszi.

MÁJUS 25

„Ne győzöttessél meg a gonosztól.” Róm. 12: 21.

Sose vegyünk fel és használjunk rossz szavakat, rossz modort és rossz szokásokat. Ezt tenni annyi, mint ideiglenesen az Ellenséghez csatlakozni, vagy elismerni, hogy eszközei és módjai jobbak, mint a Kapitányéi, akihez mi tartozunk. Haragra haraggal felelni, árulkodásra árulkodással, elkeseredett szavakra elkeseredett szavakkal, rágalomra rágalommal, üldözésre üldözéssel, ütésre ütéssel, vagy más hasonlóval annyi lenne, mint a gonoszt gonosszal legyőzni igyekezni. Épen azért, mert az ilyen eljárás nagyon is egyezik bukott természetünkkel, parancsolhatunk, hogy kerüljük azt és annál inkább igyekezzünk művelni magunkban az új természetet. Ha rábírhatna bennünket az Ellenfél arra, hogy bármelyikében is ezeknek a dolgoknak az ő módszereit használjuk, az eredmény az lenne, hogy legyőzne minket a gonosz.

MÁJUS 26.

„A tudás felfuvalkodlat, a szeretet pedig épít.” 1. Kor. 8: 1.

Mindenki, aki az isteni tervet másoknak akarja tanítani, különös kísértéseknek van kitéve ugyannyira, hogy Isten és az Ő népe szolgálatának tisztessége megfelelő nagyobb mértékét követeli a Szentlélek kegyelmének, épügy, mint a tudásnak. Ennélfogva akárki is akar mások tanítója és az Ur szócsöve lenni, mivelnie kell magában a Szentlélek kegyelmeit. többek között a szelidséget abból a célból, hogy ezek a kegyelmek (a Szeretet) párosulva a tudással felépítsék őt, valamint azokat, akiket szolgál.

MÁJUS 27.

„Az értelem szelidségében mindenki többre becsüljön mást, mint önmagát.” Fil 2: 3.

Pál buzdít mindenkit, hogy ápolja az alázatosság kegyelmét és hogy minden dologban ügyeljünk arra, hogy „semmit se tegyünk viszálykodásból, vagy hiu dicsőségből” és hogy az öndicséretet és a kiválóságért való küzdelmeket tegyük félre, mint az Ur szellemének és az Egyház áldásának legnagyobb ellenségeit. Ellenkezőleg mindenben meg kell lennie az értelem ama szelidségének, amely meglátja az embertársak jó tulajdonait s ezeket a tulajdonokat a magáéi felett állóknak értékeli. Bármely gyülekezet bármely tagjától nem kell várni minden képességet és ügyességet. Hanem mindenki, ha szelid lelkületű, vegyen észre másokban bizonyos jó tulajdonságokat, melyek esetleg felülmulják a maga jó tulajdonságait és legyen boldog, hogy elismerheti azokat és hogy birtokosát azoknak megfelelően becsülheti.

MÁJUS 28.

„Annakokáért mindenkor bizodalommal vagyunk, mert tudjuk, hogy míg a testben otthonosak vagyunk (amíg teljesen meg vagyunk elégedve a jelen állapotokkal, mi magunkkal és környezetünkkel) addig távol vagyunk az Uról.” II. Kor. 5: 6.

Ha az Ő közelében élünk „Istennel járva”, sohasem érezhetünk lökéletes megelégedettséget a jelen eredményekkel és állapotokkal stb. Hanem zarándokoknak és idegeneknek fogjuk érezni magunkat és jobb nyugalom és jobb otthon után törekedünk, „amelyet Isten tartogat azok számára, akik Őt szeretik.” De ez, mint az apostol kifejti (7-ik vers) csak azokra nézve áll, akik hit által és nem látás által járnak. „De mi bizodalommal vagyunk (bizadalommal telve Isten iránt és örvendünk, hogy hit által járhatunk) és inkább kívánczunk kiköltözni a testből (hazátlanok lenni, zarándokok és idegenek e földön) és az Urhoz menni lakni” a mi tanítványságunk szellemében.

MÁJUS 29.

„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek. Ne háborodjék meg a ti szívetek és ne féljen.” Ján. 14; 27.

Minél inkább legyőzzük a világot, a testet és a Gonoszt, annál inkább igyekszünk a mi Atyánk akaratát tenni, aki a mennyekben van, annál inkább törekszünk a mi drága Megváltónkkal való tanítványi viszonyra és közösségre, annál inkább leszünk azon, hogy csak az Ő szemében kedves dolgokat miveljük és mindezt annál nagyobb mértékben, minél erősebb bennünk az örömnék és a békének akarata, annak az örömnék és békének, akarata, annak az örömnék és békének, melyet senki sem vehet el tőlünk és melyet a megpróbáltatások, a nehézségek és az üldözések csak edesebbé és drágábbá tesznek.

„Néktek most keserűségtek van, de ismét meglátalak titeket és örülni fog a ti szívetek és örömlőket senki el nem veszi tőletek.” Ján. 16; 22.

MÁJUS 30

„A reménységben örvendeztetek, a háborúságban türeők legyetek.” Róm. 12: 12.

A keresztyén élet nagy harcának jelentékeny része rejlik ebben. A keresztyénnek küzdenie kell a régi természet veleszületett hajlamaival és eleve is biznia kell a győzelemben a mi megváltásunk nagy Kapitányának ereje által. Nem szabad elbuknia a szerencse hízeltége és csaló befolyásai előtt, sem ellankadnia a szerencsétlenség terhei alatt. Nem szabad megengednie, hogy az élet megpróbáltatásai megsavanyítsák és eldurvítsák természetét, borongóvá, mogorvává, elkecsereletté, gorombává tegyék. Nem szabad megengednie, hogy dőlőfősség, kérkedés és önzés burjánozzék fel és táplálkozzék azokon az ideiglenes javakon, amelyeket az Ur gondviselése adott neki abból a célból, hogy hűségét, mint jó szolga hűségét próbára tegye.

MÁJUS 31

Jó húst nem enni és bort nem inni, sem egyebet, amely által a te testvéred megtántorodik, megbotránkozik, vagy elerőtlenül” Róm. 14: 21.

A legkomolyabb vétek a szeretet törvénye és az Ur tanítása ellen, megbotránkoztatni testvéreinket. (Máté 18: 6) de hasonlóképen vétek az Ur szemében az is, ha eltántorítunk másokat, ha megakadályozzuk abban, hogy testvéreink, — a hit házanépéből valók legyenek. Világos tehát, hogy noha a tudás elmozdíthatja lelkiismeretünk minden akadályát és szabadságunk minden megköltöttségét, mégis a szeretetnek kell legelőbb közbelépnie és helyeselnie a szabadságot, mielőtt élünk vele. A szeretet egy kemény parancsot ró reánk, azt mondván: „Szeresd a te Uradat teljes szivedből és felebarátodat, mint önmagadat.” Tehát a szeretetnek és nem a tudásnak és a szabadságnak kell végérvényesen döntenie minden kérdésben.

JUNIUS 1.

„Az, aki az én parancsolataimat tudja és megtartja azokat, az, aki szeret engemet; Az én Atyám is szereti azt, én is szeretem azt és magamat megnyilvánítom annak.”
Ján. 14: 21.

A Krisztussal való ez a bensőséges egyesség és felebarátság juttason nekünk mind többet és többet az Ő szelleméből, úgy, hogy a világ vegyen tudomást rólunk, mint olyanokról, akik „Krisztussal voltunk.” Mindenikünk imája pedig ez legyen:

Jézus légy nekünk a jószág.
Élő, csillogó valóság.
Hitünk szeme úgy lásson Téged,
Mint soha semmi földi éket.
Légy drágább a hozzánk közelébb,
Mint bármely földi legédesebb kötelék.

JUNIUS 2.

„Mert elvégeztem, hogy semmi egyebet nem fogok tudni tiköztetek, csak a Jézus Krisztust, Őt, aki megfeszítetett. I. Kor. 2: 2.

Az az észrevételünk, hogy némely megszenteltek más kérdésekre foglalták le idejüket és figyelmüket és nem az „evangelium” részére, arra indít bennünket, hogy figyelmeztessük őket, hogy nagyon féltékenyen párosítsák idejüket és képességüket az evangélium szolgálatára és egyéb, noha érdekes kérdéseket a jelenben hogyjanak másoknak és csak a jövőre nézve tarsák fel maguknak, amikor majd minden tudás a mienk lesz. Változatlanul tapasztaltuk, hogy azok, akik valamely elkerülhető okból elfordulnak az igaz és egyetlen evangéliumtól, csakhamar letérnek az útról és nagy mértékben megakadályoztatnak „a mi nagy elhívásunk jutalma” felé haladó pályájukban

JUNIUS 3.

„Az egek hirdetik az Isten dicsőségét és az égbollozat mutatja az Ő kezemunkáját. Az egymásután következő napok beszédet szólnak és az egymásután következő éjszák tanítják a bölcsességet. Nincsen beszédjük és nincsenek igéik és az ő szavuk nem hallik. De zengésük végig hat az egész földön és a világ végéig az ő igéik.” Zsolt. 19: 1, 4.

Az egek nagyszerű pompája éjjelnappal kihívja a mi dicsérő imádásunkat és szent és tisztelő hódolatot sugall szívünkbe. Ez a zajtalan tevékenység, az isteni törvénynek való tökéletes engedelmesség, a mennyei seregek áldott csillogása hadd ragyogtassanak üdvös tanulságokat reánk — a sürgés-forgás és tüntetés nélküli buzgó cselekvésről; a tökéletes engedelmességről az Ő akaratának, aki mindent helyesen cselekszik és sokkal bölcsőbb, semmint tévedjen és sokkal jobb, semmint kegyetlen legyen. Tanuljuk meg továbbá kiragyogtatni magunkból minden szemlélőre az Ur dicsőségét, amely reánk fénylik.

JUNIUS 4

„A ti hitetek megpróbáltatása, mely sokkal drágább az aranynál, (mely elvész, mindazonáltal megpróbáltatik a tűz által) találtsáék nektek dicséretetekre, tisztességetekre és dicsőségetekre a Jézus Krisztus megjelenésekor.” I. Pét. 1: 7.

A ti hitetek van próbára téve most. A nyugodtabb napokon, mikor a kegyelem napja fényesen sütött reátok, nyugodtan raktátok le az Igazságról való tudástok alapját és felemeltétek a keresztyén jellem napos építményét. Most azonban benn vagytok a megpróbáltatás kemencéjében. Szólítsátok azért elő minden hátorságtokat: edzétek meg erőtlöket; hangoljátok fel türelmeteket; fogózkodjatok keményen reménységtekbe; hívjátok emlékezetetekbe az ígéreteket, melyek még a tietek; és ne vessétek el bizalmatokat, mely „nagy jutalmat vár.” „A nyugodtságban és bizalomban legyen a ti erőtlök.” „Pihenjete meg az Urban és türelemmel várjátok Öt” — és a hit megnyerte győzedelmét.

JUNIUS 5.

„Tebenned biztam, Uram.” Zsolt. 31 : 1.

Semmi sem jelent a keresztyénre nézve nagyobb hátrányt ellenségeivel szemben, mint az, ha bár ideiglenesen is elmulasztja a hit horgonyába való kapaszkodást. Cselekedjék csak egy pillanatig így és a sötétség szükségképpen máris elkezd gyülekezni körülötte: nem láthatja már az Atya arcának fényességét, mert „hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.” Ha pedig megint a horgonyért tusakodik, a sötétség hatalmai durván megrohanják őt kétségekkel és félelmekkel, melyek mind az ő emberi tökéletlenségeire vannak alapítva, bár nem szabad fednie, hogy ezeket a tökéletlenségeket a Krisztus, igazságosságának palástja takarja. Ha Isten békéjét hagynók szívünkön uralkodni, sosem kellene kezünkől elszalasztani horgonyunkat, sem „elszénvednünk, hogy a Sátán kegyetlen küzdelme leverje a mi bátorságunkat.” Szívünk beszéde mindig ez legyen: „Ha meg is ő, mégis bízom Benne.”

JUNIUS 6.

„Megoltalmaztatók magatokat, hogy valamikor túl ne terhelteessék a ti szívetek tobzódással, részegséggel és e világ gondjaival.” Luk. 21 : 34.

Micsoda munkát kell magunk előtt látnunk! A józanságnak, éberségnek és szilárdságnak mekkora szükségességét! Egy élet hosszára szóló munka, egy élet hosszára szóló küzdelem a magát testünkbe vett hatalmas ellenség ellen! A külső ellenség valóban erős, de a belső polgárháború még félelmesebb. Ha bármely fókig megmérgezz bennünket a világ szelleme, — ha utat engedünk az önelégültségnek, a kényelemszeretetnek, a gyönyörnek, ha csak egy kissé is megbarátkozunk az irigység, a rossz-májuság, dőlyf, hiuság, kérkedés, nyakasság, nagyralátás, harag, tusakodás, vagy más hasonló fogyalmozás régi hajlamainak, ha csak egy cseppel engedünk ezeknek — oh mekora a veszedelem, amelynek kitesszük magunkat!

JUNIUS 7.

„A minden kegyelemnek Istene, aki elhívott minket az Ő örökkévaló dicsőségére a Jézus Krisztusban miután szenvedtetek egy kevésbé, tegyen titeket tökéletessé, erősítsen meg, tegyen állandókká és állhatatosokká.” I. Pét. 5: 10.

Csak a szenvedésnek Krisztus jó katonájához méltó türelemmel való elviselése által érhető el ez a kíváncs állapöt, t. i. a tökéletes önfegyelem, a Gonosznak való ellenállás ügyessége, a szilárd hit, a türelem és a megállapodott erény, a Krisztusban való otthonos nyugalom és az Ő ígérétének szavában való reménység. Kétségtelenül az apostol saját tapasztalata volt ez, amikor megöregbedett a Mester szolgálataiban. De legyen ez a mi tapasztalatunk is. Vigyen bennünket minden elkezdődő esztendő közelebb a tökéletesség magaslatához!

JUNIUS 8.

„Aki megtéríti a bűnöst az ő tévelygésének útjáról, meg fogja menteni annak lelkét a haláltól és eltakarja bűnének sokaságát” Jak. 5: 20.

Ha látunk valakit, hogy tiltott ösvényeken jár, a parancsszegők útján, nem kell követnünk őt ezen az úton abból a célból, hogy megmentjük, hanem mutassuk meg neki a helyes utat azáltal, hogy mi megtartjuk azt és hívjuk őt is arra. Ha látjuk, hogy némelyek megzavarodnak emberek tanai és tanításai által, melyekről mi tudjuk, hogy azok alapjukban rosszak, nem kell magunknak is végiggázolnunk azokon a tanokon, hogy megmentjük ama tévelygőket, hogy az olyan tanokkal való foglalkozás, melyek nem egyeznek az igazi „alap”-pal, nemcsak visszaélés a megszentelt idővel, hanem a mi tudásunk szerint tévedésnek ismert dolgokkal bibelődni rossz és veszedelmes is, amint hogy a lelkiismeret és elvek minden megőrlése kész veszedelem.

JUNIUS 9

„E világban zaklatások lesz, de legyetek jókedvűek: én meggyőztem a világot.” Ján. 16 : 33

Az Urhoz való hűségért sose járt földi boldogságból álló jutalom, hanem ellenkezőleg nélkülözés és üldözés voltak rendelve egészen a halálig. Ő maga is „a szomorúságnak embere volt és bánattal ismerős;” az Istent káromlók káromlása Reá hullott vissza; noha gazdag volt, a mi kedvünkért szegénnyé lett, annyira szegénnyé, hogy mint Ő mondta: „A rókáknak van barlangjuk, a levegő madarainak fészük, de az ember Fiának nincs hova le-hajtania fejét”... A szolga pedig nem áll gazdája felett; ha Őt üldözték, minket is üldözni fognak; és az Őt káromlók káromlásai reánk is visszahullanak. Az egyetlen jelenvaló jutalom, amelyre Krisztus követői most várhatnak: az Ur szeretetének és helyeslésének szívből érzett megnyilatkozása.

JUNIUS 10.

„Uram, taníts minket imádkozni.” Luk. 11 : 1.

Egy szóval, hogy imádságunk elfogadható legyen az Ur előtt, bizó hitet, szerető becsülést és tiszteletet kell kifejeznie, telve rokonérzéssel az isteni terv iránt, meghódolással az isteni akaratnak, gyermeki megnyugvással Istenben, bűncinknek, fogvatékoságainknak beismerésével, a megbocsátásért való epekedéssel, alázatosan könyörögve az isteni vezetésért és védelemért. Mindezeket nem fejezhetjük ki mindig szóban, de legalább a lélek indulata irányuljon mindig ezekre.

„Az imádság, ha némán, ha szóban kifejezve, a lélek őszinte vágya.”

JUNIUS 11.

„Atyámfiai, nem állítom, hogy a célt elértem volna.”
 Fil. 3: 13.

Ha valaki azt hiszi, hogy eljutott a lelki állapotnak valamelyes kielégítő fokára, attól a pillanattól számíthatja lelki visszafejlődésének kezdetét. Krisztus őszinte követője ki buzgón igyekszik utánozni a tökéletes mintaképet. semmi jelen eredményt nem tekinthet kielégítőnek. Csak ha tekintetünket Krisztusról elfordítjuk, érezhetünk önelégültséget, mert a mintakép teljes szemlélete mindig nyilvánvalókká teszi fogatkozásainkat. És ha a szív dőlőfőségében elveszítjük önmagunk ellenrörzését, fogatkozásaink annál szemmeláthatóbbakká lesznek mások előtt. Csak a Krisztus hasonlóságához való folytonos közeledés elgondolásában lelhet a keresztyén megnyugvást.

JUNIUS 12.

„Ezt az egy dolgot cselekszem.” Fil. 3: 13.

Itt látjuk az apostol céljainak egyetlenségét — „Ezt az egy dolgot cselekszem”. Meg sem is kísérelte több dolgot mivelni; ha ezt tette volna, bizonyára kudarcot vallott volna. Életét csak egyetlen célnak szentelte, amelyre elhivatott és ennek a szolgálatában elejtette életének minden egyéb célját. Mindazt annak a ténynek biztos tudatában tette, hogy választott pályája a jelen élet által veszteséget, nélkülözést, küzködést, gondot, üldözést és folytonos szidalmat hoz reá. Élete céljának ebben az egyetlenségében sok kísértés segítette őt ahhoz, hogy elforduljon a jelen élet sok javának élvezetétől s csalfa buborékjai után való szaladástól.

JUNIUS 13.

*„Megelégttetem a Te ábrázatoddal, midőn felszerke-
nek.”* Zsolt. 17: 15.

„Szálljon elménk fel magasra a lenségnek szárnyain,
S ne borongjon földi élet alacsony, rút árnyain.
Félre a lüggöny redőt! Nézzen messzebbre szemünk!
Az örökkévalóságnak örvendjen tekintetünk!

Istenről, Krisztusról, a jelen és mult méltó szentjei-
ről, a mennyei örökségről, Krisztussal együttvaló jövőbeli
munkánk áldottságáról, az isteni terv nagyzerűségéről és
kegyességéről s jelen földi munkánk végeztével Krisztus-
hoz való gyűjtetésünk dicsőségéről és áldásáról való gon-
dolataink töltsek el elménket és sugalmazzák szívünket.
Es ezekhez az elmélkedéseinkhez hadd nyerjük hozzá Isten-
nel való személyi közösségünk és egyesülésünk kedvezé-
sét és áldásait imádság, az ige tanulmányozása és isten-
tiszteltetle és dicséretre való gyülekezéseink által.

JUNIUS 14.

*„Isten ellene áll a kevélynek, az alázatosnak pedig
megadja hegylmét.”* I. Pét. 5: 5.

Szerelmeseim, mindenekfelett őrizzük meg aláza-
tosságunkat. Isten csak akkor használhat bennünket biz-
tonsággal a magunk érdekében, ha kicsinyek vagyunk a
saját szemünkben. Mindazonáltal Isten nem véd meg
bennünket a hűség mindenféle próbájától. Tehát ha ma
némi felmagasztalásban részesít, s sikernek némi biztatá-
sát adja neked az Ő szolgálatában, fogadd alázattal, sze-
liden, megemlékezvén méltatlanságodról, elégtelenségéről,
ha csak Isten nem méltóztatik általad munkálni. Hasonló-
képen légy készen arra is, hogy holnap megalázásokat
fogadj el, mint amelyek szükségeseek fegyelmezésedre és
jellemmed kellő egyensúlyozására. Ha a ma megalázásában
a tegnapi siker emléke töprenkedővé tesz, — vigyázz!
Ugy tetszik, lelkiileg még nem fejlődött ki oly teljesen,
mint kellene!

JUNIUS 15

„És szerzek veletek örökkévaló szövetséget, a Dávidnak ígért állandó irgalmasságaimat.” 55 : 3.

Akik éheznek és szomjazzák az igazságot, akiknek lelke úgy szomjazik Istenhez, mint szarvas a forrás vizére ; akik megtelélvén Istent, magukat Neki szentelték s elnyerték a Szentlélek kenetét, tanuságot tévén lelkükkal, hogy ők az Isten gyermekei; akik továbbá, mint felkentek, fellelik magukban az igaz Iesuság méltó jellemvonásait : a hűséget, az odaadást, a buzgóságot, a kitartást a bátorságot, a méltányosságot stb. — az ilyenek alkotják azt az osztályt amellyel „az Ur örökkétartó szövetséget szerzett” s akiket „megilletnek a Dávidnak ígért állandó irgalmasságok.”

JUNIUS 16.

„Semmi dorgálás sem látszik most örömdetesnek, hanem szomorúságosnak ; mindazonáltal végtére az igazságnak csendes gyümölcsét adja azoknak, kik abban gyakorolták magukat.” Zsid. 12 : 11.

Az ilyen fegyelem alatt szelidül a lélek ahhoz a szerető alázatossághoz, mely megnyugvással mondja : „Mindent megtehetek, mindent el tudok viselni Krisztus által, aki erőt ad nekem.” Amint a régi természet salakja fokozatosan elfogy s az arany hova-tovább nyilvánvalóvá lesz, az ilyen drága lelkek mind kevesebbé lesznek szerető urunk szemében. Annyira kedvesek, hogy minden szomorúságukban az Ur hozzájuk közeledik, hogy támo-gassa és jelenlétével felvidámitsa őket. És a szomorúság-nak legsötétebb árnyai is az emlékezet megszentelt nyugvó helyeivé válnak, hol a Nap csillaga a legfényesebben ragyog.

JUNIUS 17.

„Kicsoda szenvedheti el az Ő eljövetelének napját? És kicsoda állhat meg, mikor Ő megjelenik? Ő olyan, mint a tisztító tűz és úgy fog ülni, mint az ezüstnek olvasztója és tisztítója.” Mal. 3: 2, 3.

A nagy Tisztító vigyázva ügyel, hogy Jellemed drága lémje hogy tükrözi az Ő képét? Világosan szólva, minden megpróbáltatáskor figyel, hogy miféle befolyások irányítják cselekedeteinket: vajjon meglévő előnyök, világi érdekek, személyes barátság, földi szeretetek, mint a férj, hitvesi, gyermekek iránt való szeretet, a jómód és a békesség minden áron való kedvelése? Vagy ellenkezően az Igazság és az igazságosság tiszta elvei irányítanak bennünket? Hogy vajjon buzgalommal, kitartással és minden fáradtság és szenvedés árán védjük ezeket az elveket s ilymódon megharcoljuk a jó hit harcát a legkeserűbb végig, — a halálig is?

JUNIUS 18.

„Öröm teljessége van a Te jelenlétedben és gyönyörűségek vannak a Te jobbold felől mindenkor.” Zsolt. 16: 11.

Akárhol vagyunk, az Ur jelenlétében teljes öröm van. Hadd ápoljuk hát az Urral való ismeretségünket, mind közelebb igyekezvén Hozzá imádságban az Ő drága ígéje tanulmányozásában. elmélkedéssel minden jószágáról, gondviselő szeretetéről, kegyelmének megnyilvánulásáról bölcsességéről és drága ígéreteiről, melyek mind szentbizonyosak a Jézus Krisztusban. Ilymódon „közeledjünk Istenhez és Ő is közeledik hozzánk” (Jak. 4: 8): megnyilvánítja Magát nekünk és velünk fog lakozni.

Valóban Isten akarata az, hogy minden gyermeke boldog legyen Őbenne és mindig örvendezzenek; és ha valaki nélkülözi ezt az áldást, elnyerje és éljen majd az Ő kiváltságaiban.

JUNIUS 19.

„Világosság (Igazság) vétetett az igaznak; és vigasság (az Igazság örömei) az igazszívű embernek.” Zsolt 97: 11,

Isten igaz gyermekei szeretik az Igazságot, mert rokonságba vannak vele... Mikor megtalálták az Igazságot s felismerték annak értékét, - méltatják és elmélkednek felette... Azt mondják; Olyan, mint Isten: dicsőséges jószágának megnyilvánulása, szerető, jóakaró, bölcs és igazságos jellemének visszfénye.” Ennélfogva szeretik az Igazságot és Istent, ki adta azt; felhalmozzák szívükben, ismét és ismét újra tanulják; s ahogy bepillantanak s megcsodálják arányát és szépségét, igyekeznek a szépségnek ugyanerre a zsinormértékére szabni jellemüket és törek-szenek másoknak is ajánlani szóval és viselkedéssel az Igazságot, hogy azok is megáldassanak általa.

JUNIUS 20

„Ne szeressétek a világot, sem azokat a dolgokat, melyek a világban vannak. Ha valaki szereti a világot, nincsen abban az Atyának szerelme.” I. Ján. 12: 15.

A világgal barátkozni annyi, mint eszméivel összhangban viselkedni s életmódunkat hozzászabni. Ebben az értelemben ne szeressük a világot, hanem álljunk külön tőle és legyünk ellenkezésben vele. Az ilyképen elénkbe szabott út bizonyos tekintetben nehéz és magános út, de egyszersmind a békének és boldogságnak egyetlen útja. Ez a világ az ő vágyaival hamar eltűnik; üres, elégtelen és esetleg szerencsétlenségre és romlásra vezet, de akik örömeiket lelik az Ur utjában, azok áldott közösségben és egyességben élnek Vele. Örömeik olyan forrásból fakadnak, melyet a világ meg nem ért. Kiemelkedőbb magaslaton élnek, tisztább levegőt lélegzenek és szentebb, éde-sebb barátságot élveznek, mint amilyent a világ képes felajánlani.

JUNIUS 21

„Tanuljatok Tőlem, mert Én szelid vagyok és alázatos szívű.” Máté. 11 : 29.

Valóban a szelid és higgadt lélekben van a nyugalom titka. Szelidnek lenni annyit tesz, mint a türelem kegyelmét ápolni, az Isten akaratában való szelid megnyugvás, az Ő szeretetében, gondoskodásában, irányító tanácsában és örökös gondviselésében való kitartó bizodalom kegyelmét: és törhetetlenül haladni ezen a pályán jó és rossz állapotban, azaz kedvező és kedvezőtlen körülmények között.

Hadd igyekezzenek Isten szerelmes gyermekei inkább Krisztus szelid és türelmes szellemét utánozni, elfogadván Isten gondviselését, engedelmeskedvén parancsainak és vezetésének, miként Ő maga is tette és fellegyerezetlven azzal az erővel, melyet csak Ő tud és akar adni azoknak, akik vállalják az Ő igáját és tanulnak Tőle.

JUNIUS 22.

„Megkiváncsítják a sáfároknak, hogy mindenik hűnek találhassék”... „Mindenkinek különféle képessége szerint.” 1. Kor. 4 ; 2 ; Máté 25 : 15.

A „mérték” mindenkire nézve egyenlő lévén, alkalmasan jelzi az isteni kegyelem amaz áldását, mely Isten egész népével közös — a megigazulást. Más adományok különböznek mennyiségben, a mi természetes alkalmainknak megfelelően és általában mind az Atyától vannak, pl. az Ige és a Lélek. De megigazulásuk, noha az Atya tervélése, mégis Jézustól való adomány, mert drága vérével fizetett érte. Az egy „mérték” mindenkit egy színvonalra helyez s mindenkire nézve lehetővé teszi, hogy buzgóágát megmutassa áldozatai által. De a „talentumok”, mindenkinek képessége szerint osztván, az Isten szolgálatára való alkalmakat jelentik, a birtokukban levő képességek szerint. Lehetnek ezek a nevelés, a pénz, a befolyás, az egészség, az idő, a modor, vagy a lángelme talentumai — azoknak Isten szolgálatában való felhasználására adott alkalmakkal egyetemben.

JUNIUS 23.

„Az, aki jó földbe kapja a magot, az aki hallgatja az ígét és megérti azt: és ez gyümölcsöt hoz és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely harminc annyit.”
Máté 13: 23.

A termékenység különböző mértékei, a harmincszoros, a halvanszoros és százszoros, valamint az öt talentum és tíz gira inkább a legyőzendő akadályok különbözőségeit, mint a kegyelem eszközeivel való élésben megnyilvánuló hitellenséget jelenti. Némelyek hosszasan és kitarlóan dolgozhatnak csekély eredménnyel, míg másoknál, mert elhatározóbb akaratauk és nagyobb kitarításuk, ugyanaz az erőfeszítés nagy dolgokat mivel. Némelyek elbottlások és esetleges visszacsuszamlások által, melyek után ugyan mindig talpraugranak, időt és alkalmakat veszítenek, melyek sosem lesznek pótolhatók többé, noha megbocsátásban részesülnek és visszahelyeztetnek az isteni kegyelembe s azután buzgalommal és türelemmel rohannak a végcélig.

JUNIUS 24.

„Hogyha fiak, tehát örökösök is; Istennek örökösei és Krisztus társörökösei, hogy Ővele együtt dicsőüljünk is, ha Ővele együtt szenvedünk.” Róm. 8: 17.

Olvasván az Atyának ránk vonatkozó terveit a Mesterrel való bánásban példázott akaratának lényénél, mindjárt megállapíthatjuk, hogy Istennek nincs szándékában, hogy a kinől, a megpróbáltatástól és a szenvedésektől megvédjen minket és hogy a kényelem virágos nyosolyáján vigyen be győzedelmesen a dicsőségben. Valóban pályánknak egészen ellenkezőnek kell lennie, ha Annak nyomdokában akarunk járni, akit Isten nemcsak megváltásul küldött az egész világ bűneiért, hanem azért is, hogy mintaképe legyen az Egyháznak, amely az Ő Tesle. Ezt jól megtanulván ez isteni tervből, megtanuljuk általa azt is, hogy nem szabad várnunk és nem szabad kérnünk mentességet a kintől és a zaklatástól, melyet Isten bölcsessége avégre rendelt, hogy a dicsőségre vezető ösvény legyen.

JUNIUS 25.

„A könyörgésekben állhatatosak legyetek, vigyázván azokban hálaadással.” Kol. 4: 2.

A hitnek és türelemnek minden megpróbáltatása egy alkalom a megígért segítségért való könyörgésre. A győzelem elnyerésének minden elszalasztása új alkalom a bocsánatért, nemkülönben az isteni áldásért való könyörgésre, hogy gyengeségünk leckéje mélyen bevésődve elménkbe, a következő hasonló megpróbáltatások alkalmával készségesen használjuk a megígért „segítő kegyelmet”. Minden magunkon vett győzelem is alkalmat szolgáltat a könyörgésre, hogy ne legyünk kevélyek és elbizakodottak, hanem alázatosak és éberek a nagy Ellenféltől jövő újabb támadással szemben. Az Igazságnak hozott minden szolgálat és alkalom a könyörgésre hálául a nagy Király szolgálatának kiváltságáért és hogy szenvedhettünk az Ő ügyért. Egyszersmind ok arra is, hogy szolgálatának és kegyelme okos felhasználásának további alkalmaiért is imádkozzunk.

JUNIUS 26.

„Annakokáért, atyámfiai, szentek, a mennyei elhívásnak részesei, gondoljátok meg a mi vallásunknak apostolát és Főpapiját a Krisztus Jézust.” Zsid. 3: 1.

Isten azt akarja, hogy „Krisztus Testé”-nek minden tagját megihlesse a világ fogyatékoságainak érzése abból a célból, hogy mikor a Királyságra felmagasztaltatnak s mint királyi papság, meg fogják ítélni a világot, legyenek gyöngédek, részvevők és nemeslelkűek. Urunk és Mestertünk, akiben a bukott emberi nem fogyatkozásainak egyike sem volt meg, hanem szent, ártatlan és a bűnösöktől távolálló volt, kénytelen volt az emberektől átvenni gyengeségeiket és fogyatékoságaikat, hogy Őt is áthassa gyengeségeink érzése s legyen hűséges Főpap. Teljesen józanészellenes lenne feltételezni, hogy azok a leckék, amelyek neki szükségesek voltak a Főpapság tisztjére való előkészítésre, feleslegesek az alpapoknak, kik el vannak hívva arra, hogy Vele szenvedjenek és uralkodjanak.

JUNIUS 27.

„Aki pedig minket megerősít a Krisztusban veletek együtt és aki-minket megkent, az Isten az, ki meg is pecsételt minket II Kor. 9; 21, 22.

Az új teremtmény pecsétje, vagyis jele — a Krisztus Lelkének birtoka. Ennek a szent Léleknek a megnyilvánulása háromszoros: 1. Az Isten iránt való mindenekfelett álló szeretet és az ügyének való örvendetes odaadás még szenvedés árán is. 2. A testvérek iránt való önzetlen, nemes és tisztá szeretet, üdvük kívánása, mely mindig kész arra, hogy velük jót tegyen. 3. A világ iránt való szeretet és rokonérzés, mely a kínálkozó alkalom szerint jó cselekedetre sarkal s arra a vágyra és törekvésre készít, hogy mindig minden emberrel békében éljünk.

JUNIUS 28.

„Ne légy bölcs magad szemében; féljed az Urat és távozz a gonosztól” Péld. 3; 7.

Nincs veszedelmesebb dolog Isten gyermekére nézve, mint az önhiúság. Ez eltorlaszolja az igaz haladás és a sziv átalakításának útját és megakadályozza a másoknak való őszinte használást, főképen az Isten szolgálatában való hasznosságot. Az Ő igéje is azt mondja: „Isten elene áll a kevélynek, de kegyelmét megmutatja az alázatosnak.” Az önhiúság helyett a bölcsesség a magunk iránt való bizalmatlanságot parancsolja, megemlékezvén gyengeségeinkről és tökéletlenségeinkről és annál inkább tisztelvén Istent és bizván Benne. Ez mindennél teljesebb fokban megerősít bennünket és képessé tesz bukott állapotunk rossziaságából kivergődni.

JUNIUS 29

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.”
Máté 5: 8.

A „tisztaszívűség” nem a viselkedésnek, a beszédnek és a gondolatnak a tökéletességét jelenti. hanem a mindezekre irányuló szándék tökéletességét. Vágyunknak, törekvéseinknek a tökéletességre kell irányulnia — gondolatban, szóban és cselekedetben egyaránt. Az előttünk álló mérték, mellyel szívünknek, akaratunknak teljes egyetértésben kell lennie — az isteni mérték: „Legyetek tökéletesek, amiképen Atyátok is tökéletes a mennyekben.” (Máté 5: 48.) Isten nem adott alacsonyabb mértéket elibénk, mint ezt az abszolút tökéletességet, de egyben kegyelemről, irgalomról és békéről is gondoskodott Krisztus által arra az esetre, ha nyomdokaiban akarunk járni. A szívnek ez a tisztasága már egy a keskeny ösvényen megtett lényeg és lépések közül.

JUNIUS 30

„Az aratás idején meghagyom az aratóknak; Takarjátok a gabonát az Én csűrömbe.” Máté 13: 30.

Az idő rövid; az arató munka nagy; a munkások kevesen vannak; időnk megszentelt, dolgoznunk kell tehát míg a meghívás napja tart, tudván, hogy eljön majd egy éjszaka, amikor senki sem fog tudni dolgozni. Életünket egészen a halálig megszenteltük. A nagy Ur megbízott bennünket az aratással, hogy keressük az igaz „gabonát” és gyűjtsük az Ő csűrébe. Lehet-e időnk a társadalmi tetszelgések közönségességeire és világiasságaira? Ellenkezőleg arra kell szorítanunk magunkat, hogy csak kevés ügyet vessünk ezekre a dolgokra és törlessünk elé a cél irányában. Szívvel kell elköteleznünk magunkat a ránbízott nagy feladatra, ha elakarjuk nyerni Mesterünk helyeslését: „Jól van jámbor és hív szolgám.”

JULIUS 1.

„Mint a világosság fiai, úgy járjatok... bizonyosságot tevén arról, ami az Urnak kedves” Ef. 5: 8, 10.

Ha Istennek szenteltetünk az Igazság által ha akarunk meghal és Isten akaratát teljesen a magunkénak fogadjuk el gondolatban, szóban és cselekedetben, akkor elértük Istennek velünk való célját és elnyerjük a jutalmat, mint a győzedelmeskedők, még akkor is, ha az alkalmak megtagadatlán tőlünk, sosem prédikáltunk, adtunk a szegényeknek és sosem szenvedtünk vértanúságot az Igazság ügyéért. Jól jegyezzük meg ezt a három pontot: „Ez Isten akarat (veletek szemben), a ti megszenteléslek.” Semmi se felhőzze be, vagy homályosítsa el ezt az Igazságot, sem más igazságok, sem tévedések. Ez uralkodjék életünk pályáján és akkor, ha Isten akaratát valóban a mi akaratunk, világosan kiszabott ösvény áll előttünk, ami igen fontos.

JULIUS 2.

„Ha gyaláztatunk, imádkozzunk; ha üldöztetünk, béke-séggel tűrjük.” I. Kor. 4: 13.

Ha hiv tanítványok vagytok (Krisztus iskolájában), nemsokára be fogjátok látni, hogy a szabadság tökéletes törvénye, a Krisztus törvénye a szív gondolatainak és szándékainak megkülömböztetője és hogy amíg egyfelől gyűlölnötek kell minden bűnt, nem gyűlölhettek senki bűnöst és az Isten szeretete megteljesedik szíveitekben. Ha nem több, csak keserű érzés támad vádolóitokkal és rosszakaróitokkal szemben, küzdenetek kell ez ellen az érzés ellen és oly tökéletes győzelmet kell aratnotok felette, hogy lényeteknek minden kis szálacskája teljes harmoniában legyen nagy Mesterünk tanításával; „Szeressétek ellenségeiteket. És imádkozzatok azokért, akik megvetnek és üldöznek titeket. Imádkozzatok és ne árt-satok.”

JULIUS 3.

„Az Urat szüntelen magam elé helyeztem; mert jobb kezem felől van, azért meg nem muzdulok felettébb.” Zsolt. 16: 8.

Aki teljesen eltemette akarátát az Ur akaratába, nem érezhet semmi csalódást. Ellenkezőleg életének minden ügyében hitével isteni intézkedést és gondviselést lát és hallja az Ur igéjét, amint minden lépésében biztosítja őt: „Minden dolog egyesülten azok javára működik, akik szeretik Istent és azok javára, akik elhivottak az Ő célja szerint.” A sziv fokozatos tökéletességére való eljutásnak egyik bizonyítéka, ha türelemmel fogadjuk a nagy Ellenfél, a világ és testünk ellenkezéseit, — panasz nélkül, morgás nélkül, sőt örvendezve, mint egy részét azoknak az edző tapasztalatoknak, melyeket mindennél bölcsőbb és mindennél szeretőbb Urunk részünkre kiszabott.

JULIUS 4.

„Kicsoda hisz a mi prédikálásunknak? És az Urnak karja kinek jelent meg?” Ézs. 53: 1.

Az Egyház hívása a jelenben az, hogy ragyogtassuk a fényt s ezáltal üldözést vonjunk magunkra; aztán viseljük el az üldözést az Igazság ügyéért és kellően gyakoroljuk magunkat a türelemben a testvéri gyöngédségben, az irgalomban és szeretetben az üldözők iránt és minden ember iránt. Mindenki tehát, ki látja a jutalmat és Isten dicsőségének csillogását a mi Urunk Jézus Krisztus arcában, legyen hűséges az Atya feltételeivel, hívásával és szolgálatával szemben. Minden ilyen ember legyen figyelmes a szolgálatban, amelyet nyertünk és ne lankadjon. Ne csüggedszen, ha az emberek rosszat hallanak, gondolnak, vagy beszélnek rólunk, vagy elkerülnek minket. Gondoljuk meg, hogy a megpróbáltatás végén, mikor az Ur előkészíti ékszereit, magának az Urnak kell számot adnunk magunkról.

JULIUS 5.

„A mi harcunk fegyverei nem testiek, hanem Isten ereje által erősek a nagy erősségek legyőzésére; levervén a képzelgéseket és minden kevély dolgot, mely fölpöfeszkedik és fogságba vivén minden gondolatot, hogy Krisztusnak engedelmeskedjenek.” II. Kor. 10: 4, 5.

Ne feledjük el, hogy az Istennél való elfogadottság legelső feltétele az Igéjének való engedelmesség, az Iránta való szerelem megnyilvánítása és a Benne való hit. Ne feledjük továbbá, hogy a második képesítés, melyet bennünk keres, a testvéri szeretet, a készség arra, hogy éljünk, cselekedjünk, szenvedjünk és meghaljunk azokért, akik Istennek valóban és igaz értelmében megszentelt gyermekei, akik az Ő útjain való járásra törekszenek.

JULIUS 6.

„Ki az, aki féli az Urat? Az olyan embert megtanítja az utra, melyet válasszon magának.” Zsolt. 25: 12.

Nem a mi feladatunk felülvizsgálni a megpróbáltatásokat és akadályokat, melyek ránk szakadnak. A mi feladatunk csak az, hogy minden fentartás nélkül az Urnak szenteljük magunkat s bizzuk rá a döntést, hogy mekkorák legyenek megpróbáltatásaink és kísértéseink és mekkorák legyenek az Ő vezetésének követésében hozott áldozataink. Az Ur látni fogja, hogy némelyeknek nagyobb foku és különösebb megpróbáltatásokra van szükségük, mint másoknak; látni fogja továbbá, hogy dolgok, melyek némelyekre nézve nagy megpróbáltatásokat jelentenek, következőleg nagyobb áldozatokat követelnek, másokra nézve az Ur ügye iránt való fokozottabb szeretetük és szolgálatában való fokozottabb buzgalmuk következtében — amint az apostol mondja — csak „könnyű elszomorodások, melyek csak pillanatig tartanak, de a dicsőségnek sokkal nagyobb és örökkévaló mérlegét eszközlik ki számára”.

JULIUS 7.

„*Ime, az Isten Báránya.*“ Ján. 1: 36.

Az Urnak minden szolgálja az Ur iránt és nem önmaga iránt keltsen figyelmet. Övezzük fel tehát minden erőnket, hogy rámutassunk Isten Bárányára és ne önmagunkat toljuk előre. A szerénység, akárhol találjuk, gyöngyszem, a Lélek kegyelmeinek egyike és igyekezniök kell az Ur megszenteltjeinek, hogy ezt a gyöngyszemet magukban minél nagyobbra fejlesszék és minél lényesebbre csiszolják.

Ne feledjük továbbá, hogy Jézus követése a legigazabb értelemben azt jelenti, hogy nyomdokaiban járjunk, hogy igyekezzünk képességünk szerint azt tenni, amit Ő tenne manapság; s leckéinket az Ő cselekedeteiből és szavaiból s az apostolok által ránk hagyott utasításaiból meríteni a Vele való szenvedés, dicsőség és Királyságát illető társörökösség ösvényén.

JULIUS 8.

„*Az élő Isten Egyháza, oszlopa és alapja az Igazságnak.*“ I Tim 3: 15.

Az Ur Egyháza, melyre ez a név: Ecclesia, Test, vagyis Egyház tulajdonképen alkalmazható, annyira szerény, annyira tüntetés nélküli a világi gazdaságokban aránylag annyira szegény, hogy világi szempontból nincs is felismerve és fel sem ismerhető. Sem ember nem csinálta, sem ember nem kormányozza; tagjai sincsenek a földön, hanem a mennyben sorozva. (Zsid. 12: 23.) Feje és püspöke az Ur; törvénye az Ő ígéje. Csak egy Ura van, egy Hite és egy Keresztsege. A szent apostolok és proféták bizonyosságain épült fel — és Jézus Krisztus a főszegeleköve.

JULIUS 9.

„Mikor kibocsátja az Ő juhait, előttünk megyen; és a juhok Őt követik, mert ismerik az Ő szavát” Ján. 10: 4.

A Jó Pásztor szava különféle hangok keveréke, de olyan értelemben, hogy bizonyos szavak nem keverednek bele. Az Ő szavában az Igazság húrja zeng vegyülve a Szeretet hurjával és az egész bölcsességgel és hatalommal van megszólaltatva. Emberek és gonosz lelkek elméleteiben, terveiben és rendszereiben nincs meg az az összhangzás, mint amely megvan ama hirdetésben, mit a Nagy Pásztor küldött nekünk az Ő Fia által. Sőt inkább, mikor az igaz nyáj juha hallja a Jó Pásztor hangját, az mindenél inkább megnyugtatja vágyait. Nem kerül többet abba a veszedelembé, hogy más hangok, szavak, elméletek és rendszerek elcsábítsák, hanem mindenre kész a felelete: Jézus az én megalégedésem; Jézus enyém.

JULIUS 10.

„Bizonyosságot tettek Őfelőle mindnyájan és álmétkodtak a kedves beszédén, mely az Ő szájából jött.” Luk. 4: 22.

Ez lehetőség szerint kell, hogy igaz legyen Krisztus nyomdokának minden követőjére: beszédüknek kedvesnek kell lennie, mérsékeltnak, a szív áradásának telve az Igazság iránt és mindazok iránt való szerető lelkesedéssel, akik az Igazságot keresik és szeretik. Szavaiknak mindig a józanész és igazságosság határai között kell maradniok és szigorú összhangzásban az Ur Igéjével. Fellépésüknek, viselkedésüknek is, mindmegannyi eleven buzdító levélnek, egyeznie kell a fenti követelményekkel, úgy, hogy még ellenségeik is csodálkozzanak rajtuk és vegyenek tudomást arról, hogy ők Krisztussal voltak és Tőle tanultak.

JULIUS 11

„Aki Istentől fogantatik, nem vétkezik... hanem megtartóztatja magát és ama Gonosz nem illeti őt.” I. Ján. 5: 18.

Mindaddig, amíg a szív (értelem és akarát) szent, Istennel és az igazságossággal összhangban van, azaz mindaddig, amíg a fogantatásnak magva, a szentség lelke bennünk van — az új lelkület nem helyeselheti a bűnt, hanem ellenkeznie kell és fog is vele. Noha harcainknak legnagyobb részét bukott és gyöngé emberi nemünk tagjaival, azoknak mohóságaival és vágyaival kell megvívunk, mégis az „új teremtmények” különállanak a testtől és annak gyöngeségei és lökéletlenségei nem tulajdoníthatnak az új teremtménynek Krisztusban, hanem úgy tekintetnek, mint amelyek el vannak takarva, el vannak rejtve Urunk megváltó áldozatának érdemei által.

JULIUS 12

„Ha a Fiu megszabadít titeket, bizonynal szabadok lesztek.” Ján. 8: 36.

A valódi tanítványok, akik figyelnek a Nagy Tanító szavára és minden dologban az Ő kitaró tanítványai, nemcsak a babonáktól és tudatlanságtól, hanem a bűn szolgálatától is mentesek. Természetes gyöngeségükért és szegényfoltjaikkért, nemkülönben az isteni értelem helyes értékeléséért cserébe az Igazságot kapják. Mentességük tehát megkárosításuk helyett éppen megáldja őket; kevélység és döllyösség helyett alázatosságot ad nekik; boszszankodás helyett türelmet; dacosság és önzés helyett nagylelkűséget és jóakaratot; elégedetlenség és lelki elkeseredettség helyett békét. Valóban, egyedül a Fiu tud csak szabaddá tenni minket.

JULIUS 13.

„A Sátán is elváltoztatja magát világosság angyalává. Nem csoda tehát, ha az Ő szolgálói is az Igazság szolgálivá változtatják magukat.” II. Kor. 11; 14. 15.

Ha valaki kérdené; „Mi érdeke lehet a Sátánnak abban, hogy jót cselekedjék? — mi azt feleljük, hogy: „A Sátán ilyenkor a világosság angyalának ruháját ölti magára, nem azért, hogy a világ világosságára vezessen minket, sem azért, hogy a Bibliához vigyen, hanem, hogy éppen eltávolítson ezektől, a megváltásnak egy másik reményéhez, más tanítóhoz vezessen, hogy megtéveszse — ha lehetséges — az igazi választottat.” Ne feledjük el, hogy az Ur igéi jelzik is, hogy amikor ennyire jut a dolog, hogy amikor a Sátán le akarja győzni a Sátánt és bajokat gyógyi, ez világos jele annak, hogy trónusa a bukás felé inog. Ugyszólván ez a végső foka az ellenfél csaló kísérleteinek.

JULIUS 14.

„Minden mérges beszéd, hirtelen felgerjedés, harag és káromlás kivetlenség azért közületek minden gonosszággal együtt.” Efé. 4: 31.

Az Isteni törvény méltánylásának eről az emelkedett álláspontjáról az előrehaladott keresztyén látja, hogy az Ur szemében a gyűlölet ölés, a rágalom gyilkosság, a felebarát jó hírnevének lerombolása rablás és fosztogatás. Ha az Egyházban, Isten megváltott népe között követik el ezeknek a dolgoknak valamelyikét, — az kétszeres bűn: testvérgyilkosság és testvérrablás. Ez alól a törvény alól: „Senkiről se szólj rosszat” — csak egyetlen kivétel van: amikor löltétlenül meg vagyunk győződve valamely gonoszság nyilvánosságra hazatalának szükségességéről; amikor a gonosz elárulása szívünk vágyai ellenére van ugyan, de az abszolút szükségesség készítet rá, — mások szeretele, akik, ha nem értesítették a gonoszról, kárt szenvednének.

JULIUS 15.

„Ha minden jószágot a szegények táplálására költeném is, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem.” I. Kor. 13: 3.

Mások szolgálatában sose feledjük, hogy a pénz nem az egyetlen dolog, melyet az emberek szomorúan nélkülöznek. Sokan, kik pénz bővében vannak, nélkülözik a szeretet és rokonérzést. Urunk is ilyenek közül volt: szíve, amely telve volt szeretettel, kevés barátságra talált azoknak többé-kevésbé szennyes lelkülete részéről, akik, mint a bukott emberi nem legnemesebbjei, tanítványai sorában képviselve voltak. Ugy látszott, mintha Móriában meglegte volna a szeretetnek és odaadásnak azt a mélységét, amely az Ő lelkének illat, felfrissülés, újrávidulás, erősítőszert volt. Mária is látszólag mindenkinél inkább tudta becsülni a Mester jellemének távlatait és mélységét. Nem csak az szolgált öröme, hogy lábainál ülhetett és tanulhatott Tőle, hanem odaadásának és szeretetének költséges jelét is adta Neki.

JULIUS 16

„Teljesedjete be a Szentlélekkel.” Ef. 5: 18.

A Szentlélekkel való eltelésünk mértéke aránylagos lesz az önakaratúság szellemétől való megüresedésünk s a hit és az engedelmesség szellemével való megtelésünk mértékével. És noha az engedelmesség másképen nem, csak a mindennapi életben nyilvánul meg, mégis az Ur az Ő megszentelt népének csak a szándék, az akarat és a szív engedelmességét tekinti. Ennélfogva azok, kiknek szíve gyökerében hűség az Ur iránt, tetszhetnek Neki, noha nem a leginkább tetszenek azoknak, akikkel érintkezésbe kerülnek; másfelől sokan, akik „nagyra becsülnének az emberek előtt” külső erkölcsiségük folytán, visszatetszőek az Ur szemében szívük hidegsége és lisztességtelensége miatt. Mindazonáltal az, akiben új remény és új élet lakik, igyekezni fog megtisztítani magát nemcsak gondolataiban, hanem szavaiban és cselekedeteiben és minden ügyében, belsőleg és külsőleg.

JULIUS 17.

„Tökéletes, békességben tartsd azt, aki bizik Benned.”
Ezs. 26: 3.

Ez nem a világi béke, nem a közömbösség békéje, sem a hanyagságé, sem az önelnézésé, sem a sorsrabizás békéje, hanem — Krisztus békéje, „az én békém.” Viszszatekintve megláthatjuk, hogy a Mester minden körülmények között megőrizte az Istennel való békéjét. Ez a béke magában foglalja az isteni bölcsességben szeretetben, igazságban és hatalomban való bizalmat, emlékeztet az Úr hűségeseinek tett kegyes ígéretekre: hogy soha semmi sem fogja megakadályozni az Ő hűségeseit s hogy minden azok javára fog közreműködni, akik szeretik Istent. Ez a béke hit által mindent elnyerhet, amit az isteni gondviselés megenged és könnyein keresztül is örvendő várakozással tekinthet a végső áldások elé, melyeket a Mester megígért s amelyeknek a jelenvaló béke és öröm pusztán csak izelítői.

JULIUS 18

„Az utolsó napokban ártalmas idők lesznek... Az emberek árulók, önféjűek... gyönyörök szeretői lesznek inkább, mint Isten szeretői.” II. Tim. 3: 1, 2.

A valódi keresztyén nem önféjű. Ellenkezőleg az Urnak szenteltetése jelképesen mintegy lefejezte őt. Elvezítette a fejét, lemondott saját akaratáról és önirányításáról s mint Krisztus Testének tagja meghajolt Krisztusnak, a Fejnek abszolút kormánya előtt... Az igazi keresztyén ennél fogva életének minden ügyében — úgy örömeiben, mint terheiben és megpróbáltatásaiban — a Fejtől kéri az irányítást, Tőle tudakolja, hogy mit és mint kell cselekednie és szólania, hogy még elméjének gondolatai is teljes összhangban legyenek Isten akaratával Krisztusban.

JULIUS 19.

„Avagy ne igyam meg a pohárt, mit az Atyám adott nekem?” Ján, 18: 11.

Megváltónk pályájának minden kis mozzanatából mennyire kicsillog az alázatosság kegyelmel. Még ellenségeinek való magamegadása pillanatában sem dicsekszik azzal, hogy pályája önkéntes pálya volt és nem keresi a vértanui dicséretet. Egyszerűen megvallja az igazságot, hogy az Atya követelte Tőle ezt az áldozatot, mint Iránta való személyes hűségének bizonyosságát. Isten szolgájának vallja magát, — Fiúnak, aki szenvedései által tanulta meg az engedelmisséget.

Semmi más lecke sem lehet szükségesebb az Ur követőinek, mint ez a lecke, — a készségnek a leckéje, mellyel a Fiu kiitta az Atyától öntött poharat. E lecke által tanuljuk meg elismerni, hogy az Atya vezet és irányít bennünket dolgainkban, mert az Övéi vagyunk, tagjai lévén Felkent Testének.

JULIUS 20.

„Én vagyok az igaz szőlőtő és az Én Atyám szőlőmunkás. Minden szőlővesszőt, mely gyümölcsöt terem megtisztít, hogy több gyümölcsöt teremjen.” Ján, 15: 1. 2.

Miképen a szőlőskert legjobb ágai is, melyek kétségtelenül mutatják termőképességüket, metszésre szorulnak, azonképen az Urnak legtisztességesebb és legkomolyabb népe is megkívánja az Ur fegyelmét és gondviselő ápolását, különben hamar megfásulnak és nem teremnek gyümölcsöt. Isten igaz gyermeke, kinek akarata teljesen belemerült az Ur akaratába, sem nem sértődik meg, sem nem csügged el a metszések miatt. Hisz bizonyára tanult valamit saját fogyatékoságáról és teljes bizalma van a Nagy Vincellér bölcsességében. Ennélfogva ha az isteni gondviselés bizonyos irányban utját szegi törekvéseinek; örömmel fogadja terveinek ezt a keresztezését, bizonyos lévén afelől, hogy az Ur akarata és az Ur utai a legjobbak és áldás kimunkálására irányulnak.

JULIUS 21.

„En azért születtem, és azért jöttem a világra, hogy bizonyosságot tegyek az Igazságról.” Ján. 18. 37.

Urunk hűsége az Igazság iránt volt az, amellyel magára zudította azoknak ellenkezését, akiket az Ellenfél elvakított. Az Igazság mellett tett tanúsága volt az, mely életébe került és életének az Igazság védelmében való feláldozása volt a megváltás ára. Hasonlóképen az Ur minden követőjének bizonyosságot kell tennie az Igazság mellett — az Isten jellemére és tervére vonatkozó Igazság mellett. Ez a tanubizonyosság lesz az, mely Jézus minden valódi követőjének életébe fog kerülni, amennyiben magukat Istennél Krisztus által szent és elfogadható eleven áldozatul ajánlják. Mindenki, aki reméli az Élet Fejedelmével való lárs örökséget a Királyságban, tegye meg ezt a tanúságot az Igazság mellett, tegyen helyes megvallást a Királyságot, annak alapját és dicsőségében való végső betetőzését illetően.

JULIUS 22.

„Közel van az Ur a töredelmes szivűekhez és a töredelmes lelkűeket megtartja. Sok nyomorúságai vannak az igaznak, de mindazokból megszabadítja őket az Ur.” Zsolt. 34: 18, 19.

Az Igaz hétszer esik el, mégis újra felkél.” Péld. 24: 16.

Ha bármikor úgy találjuk, hogy rossz utra tértünk, melyről alig van visszatérés, el lehetünk készülve arra, hogy ez csalódásokat hoz reánk, melyeket az Ur előre megmondott. De viszont az Ur megengedheti azt is, hogy ez az út áldásokat hozzon reánk a szív töredelmessége, az Ur előtt való alázatos meghajlás, nagyobb buzgalom, éberség és a jövőben való bizodalom formájában. Ilymódon az élet botlásai is gyakran válhatnak a kegyelem és igazság magasabb szintjeire vezető lépcsőkké.

JULIUS 23

„Ha valaki övéiről nem gondoskodik... az a hitet megtagadta és a hitetlennél alábbvaló.” I. Tim. 5: 8.

„A hit” magában foglalja a szeretet, rokonérzés, mások iránt érdeklődés és aggodalom érzéseit is, főképen a hit házanépéből valókra nézve. Milyen szép bepillantást enged a mi Urunk részvevő természetébe, mikor Maga el van árasztva háborúsággal! Halálküzdélme sem akadályozta meg abban, hogy anyjára gondoljon s intézkedjék kényelméről... Jegyezzük itt meg a János kiválasztását. Kétségtelenül ennek oka először az Ő szerető és gyöngéd természete volt, másodszor az Ur és az Igazság iránt való buzgalma, harmadszor pedig bátorsága, amellyel közel furakodott halldokló, Mesteréhez, hogy Vele legyen még saját élete kockáztatása árán is az utolsó órákban. Jól vessük elménkbe ezeket a tulajdonságokat, mint olyanokat, melyeket az Ur helyesel. Megjegyezvén azokat, miveljük magunkan is, hogy ezáltal különleges alkalmat nyerhessük ugyanazon Mester szolgálatának.

JULIUS 24.

„Igen hasznos az igaznak buzgó könyörgése.” Jak. 5: 16.

Az Urral való egyesülésünk az imádságban fokozott bizalmat eredményez az Urban, mint ügyeinek örködjében: fokozott hitet igéjének túlradóan nagy és drága ígéreteiben; fokozott elképzelését mult és jelenbeli vezetésének; fokozott szeretetet Krisztus minden testvére iránt s fokozott aggodást üdvükért és lelki előhaladásukért. Az imádság ilyképen szorosán és tevékenyen azonosítatlik a lelki dolgokban való előrehaladással, a Lélek gyümölcseiben való előbbrejutással Isten, a testvérek és minden ember felé.

JULIUS 25.

„Egy törvényhozó van, ki megtarthat és elveszthet: kicsoda vagy hát te, ki mást ítélsz”? Jak. 4: 12.

Ezzel a gondolattal egyezik az, amit az apostol egy helyt kijelent, hogy sem a világ, sem az atyafiak nem ítélik meg — hanem egyedül az Ur képes ítélni, aki a szivekben olvas és ismeri a leküzdendő körülményeket, megpróbáltatásokat és logyalkozásokat. Sőt kijelenti azt is, hogy: „En magamat sem ítélem meg” (1. Kor. 4: 3.) Nagyszerű terv az, hogy sem azok nem ítélnének meg másokat, akik azt állítják, hogy mint az Ur gyermekei lelkiismeretesen cselekszenek, sem magunkat nem ítélnék meg hasonló körülmények között. Mást nem tehetünk, mint nap-nap után előrelöknedni, igyekezvén a legjobbat tenni a mennyei kegyelmek ápolásában és az Ur szolgálatában, az Urra bízva az eredményeket.

JULIUS 26.

„A győzedelmesnek adok... egy fehér kövecskét és azon írva egy új nevet, amelyet senki sem ismer, kivéven, aki kapja.” Jel. 2: 17.

A győzedelmeseknek mind olyanoknak kell bizonyulniok, akik mindent készek feláldozni az Urért. Ha szükség, feláldozni minden más lénynek a szeretetét, barátságát és helyeslését, csak hogy megnyerjék az Ur szeretetét és kegyelmét. Mi hisszük, hogy ez a próba nap-nap után mind közelebb jön az Ur megszentelt népéhez és mindannyiunknak illik megemlékeznünk, hogy ez is megpróbáltatásunk egyik eleme. Ennek megfelelően kell, hogy a mennyei dolgok felé irányítsuk szeretetünket és leküzdönnünk és megölnünk magunkban minden olyan vonzalmat, mely földi lényekre irányul, vagy olyan dolgokra, melyek vonzalmaikban, szolgálatunkban stb. földi lényeket hoznának versenybe az Urral.

JULIUS 27.

„Nem találhatunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találunk ő ellene valamit az ő Istenének törvénye szerint.” Dán. 6: 5.

Nem mindenki vezető szellem, mint Dániel, sem nincsenek mindenkinek adva látomások, jelenések és magyarázatok, mint neki. De mindenki elnyerheti az Igazság elvei iránt való hódolatnak ugyanazt a szellemét, amely hódolat azután az isteni gondviselés jóvoltából lépésről-lépésre megpróbáltatlik a keskeny ösvényen, amikor igyekezünk annak nyomdokaiban járni, aki nekünk példát adott — a mi Dánielünk, a mi Vezetőnk, a mi Ur Jézusunk nyomdokaiban. Mindenki tehát, aki kimondta Jézus nevét, szakadjon el a gonoszságtól; legyen mindenki hűséges; „legyen bátorsága Dániel lenni.”

JULIUS 28.

„Hogyha pedig az Igazságért szenvedtek, boldogok vagytok.” 1. Pét. 3: 14.

Csak ha gyűlöltetünk az Igazsághoz való hűségünkért, (közvetve, vagy közvetlenül) — akkor szabad elégtételt vennünk érte, vagyis elgondolnunk, hogy mi most az Igazság ügyéért szenvedünk. Mint az apostol rámutat, némelyek mint gonoszlevők, embertársaik ügyeiben fondorkodók szenvednek, mások pedig aljasságuk miatt, — faragallanságuk miatt, vagy a mérsékelt bölcsességnek hiánya miatt, amit az Ur igéje tanácsol,

A mi feladatunk, hogy ne csak kutassuk az Ur akaratát, hanem megszívleljük a bennünket körülvevő viszonyokat és feltételeket is; és igyekeznünk kell életpályánkban olyan mérsékletet szerezni, hogy 1. az elnyerje az isteni helyeslést, 2. hogy az a lehető legkevesebb zavart, kellemetlenséget és kedvtelenséget okozza másoknak. Azonkívül bizalommal támaszkodjunk az Ur örökös bölcsességére és gondviselésére.

„A mi Istenünk, akit mi tisztelünk, hatalmas kiszabadítani minket. Dán. 3: 17.

Az isteni gondviselés tényei változnak és nem az Ő népének feladata afelett dönteni, hogy mikor történjenek feltűnő megszabadítások s látszólag mikor legyenek gyermekei teljesen kiszolgáltatva az Ellenség akaratának az irántuk való isteni kegyelem minden nyilvánítása nélkül. Némelykor az Ur gyermekei megkötötven s az Igazság hirdetésének szabadságában megakadályoztatván, azon veszik észre magukat — mint a három zsidó ifjú — hogy a tűz elégeti a köteleket s őket megszabadítja. És még bővebb alkalmait nyerik el a mi Istenünk dicsősége mellett való tanúságtételnek, mint amilyeneket nyertek volna bármely más sorsfordulat mellett.

Ennélfogva semmikép sem lehet a mi feladatunk előre meghatározni, hogy mi legyen az isteni gondviselés irányunkban. Csak szigorúan tűzzük magunk elé a helyesség, a kötelesség célját s kövessük azt a követelményekre való minden tekintet nélkül. És bizzunk bensőleg az Urban.

♦♦♦
JULIUS 30.

„Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókaliakat, amelyek a szőlőket elpusztítják.” — Énekek éneke 2: 15.

Sokan igen elnézők magukkal szemben a megszentelési fogadalom apró megsértései tekintetében. Azt mondják: „Mi haszna ekkora aprólékosságnak s a nagy világ életétől ennyire különböző életnek?” Oh pedig nagy haszna van! Mert a kis dolgokban való győzelmek készítenek elő a nagy győzelemre s teszik azokat lehetővé. És megfordítva, meghódolni a testnek apró dolgokban, az egész harcnak biztos elvesztését jelenti.

Mi tudjuk, hogy feltéhetőleg „új teremtmények”-ké lettünk Krisztusban és hogy meg kell próbáltatnunk — ha megpróbáltatásunk már nem kezdődött meg: — továbbá meg kell gondolnunk, hogy csak abban az esetben lehetünk lelkileg erősek és a győzelemre képesek, ha az élet apró dolgaiban önmegtágadást gyakorolunk s leküzdjük (megöljük) magunkban testünknek természetes kívánságait a láplálékra, ruházatra, viselkedésre és a többire nézve.

JULIUS 31

„Mindenkinek munkája nyilvánvalóvá lesz, mert a nap megmutatja, mert a tűz által megjelentetik.” I. Kor. 3: 13.

Az apostol a tüzes megpróbáltatás emez idejéről beszél és a buzgó ember hitét és cselekedeteit egy aranyból, ezüsből és drágakövekből épült házhoz hasonlítja. Kijelenti, hogy ennek a napnak, a jelenkor végének a tüze meg fogja próbálni minden ember munkáját, bármilyen rendű is legyen az s mindent megemészt, kivéven a valódi hitet és a jellem építését. De ne feledjük el, hogy az ilyen hűséges jellemek nem hirtelen teremnek, néhány óra, néhány nap alatt; mint a gomba, hanem fokozatos fejlődésének, finoman edzettek és szilárdak, mint az olajfa.

AUGUSZTUS 1

„Élet, halál az ember nyelvének hatalmában van.”
Péld. 18: 21.

A nyelv hatalma felülmúlja aránylag minden más testrész hatalmát. Ennélfogva a nyelv megelékezése az Úr népének legfontosabb feladata, amikor halandó testeikről s azoknak az Úr részére felajánlott szolgálatáról van szó. A szeretet, gyöngédség, segítőkészség egy-egy szava hány-szor megváltoztatta az ember életének egész irányát! Sőt hány-szor volt szerepük a nemzetek sorsának alakításában is! És megfordítva, gonosz szavak, gyöngédtelen szavak, rágalmozó szavak hány-szor okoztak durva igazságtalanságot s meggyilkoltak jóhirneveket stb. Tehát amint az apostol mondja: „Dobjuk tüzre a természet hajlamát” — gyengítsük szenvedélyeinket, torzsalkodásainkat, ellenségeskedéseinket, azoknak első meggondolatlanságukkor. Nem csoda, ha az apostol azt mondja az ilyen nyelvekről: „Vessétek a Gyehena tűzére” — a második halállal

AUGUSZTUS 2

„Jöjjelek, imádjuk, boruljunk le arccal; hajtsuk meg térdeinket a mi teremő Urunk előtt.” Zsolt. 95: 6.

A mi véleményünk az, hogy imádság nélkül egyetlen keresztyénnek sem lehetséges helyes és szilárd életmódot követnie s a jellemnek és hitnek olyan épületét emelnie, mint amely az apostol jelképe szerint „aranyból, ezüstből és drágakövekből van összerakva.” Még kevésbé lehetséges ez az imádságban való rendszeresség nélkül, — hajlandók volnánk mondani: — imádságban való térdeplés nélkül. Megvagyunk győződve, hogy az Ur népének legigazabbjai és legjobbjai tapasztalatalik és bizonyosságaik által megerősitenek bennünket ebben a meggyőződésünkben.

AUGUSZTUS 3

„Szakadjatok el a földnek népeitől.” Endrás 10: 11.

Találóan mondta valki: „A keresztyén olyan a világban, mint a hajó az Oceánon. A hajó addig van biztonságban az Oceánon, míg az Oceán nincs a hajóban.” A keresztyénségnek egyik legnagyobb nehézsége manapság, hogy befogadta az idegeneket, „a föld népeit” és elismerte azokat keresztyéneknek. Ez megkárosítja nemcsak a keresztyéneket, leszállítván színvonalukat (mert az általánosság tekintetik színvonálnak), hanem megkárosítja az idegeneket is, mert azt eredményezi, hogy sokan azok közül biztonságba érzik magukat, mint akiknek semmi szükségük megértésre, mert kifelé tiszteltek s talán gyakran látogatják a nyilvános ájtatosságokat.

AUGUSZTUS 4.

„Az Ur szolgájának pedig nem szabad háborgatnia, hanem gyöngéd legyen minden ember iránt, alkalmas a tanításra, türe és olyan, aki szelidséggel tanítja azokat, akik vele ellenkeznek.” 2. Tim. 2; 24, 25.

Isten drága népe közül némelyek igen nagy kárt okoztak maguknak az Igazság ügyére való befolyásukban azért, hogy mikor másoknak, főképp tanult embereknek az isteni tervről beszéltek, tulságos nagy önbizalmat, maga-bizonyosságot áruáltak el. A szerénység gyöngyszem akárhol is találjuk és szükség van rája, mint az Igazság segítségére, mondjuk parittya szíjára. Hadd löjjük ki az Igazságot a legnagyobb erővel, amit csak kifejtethet, de azért mindig szelidséggel és alázatossággal. Az Igazságról kérdezősködő formában való meggyőzés bizonyult mindig a leghathatósabbnak.

AUGUSZTUS 5.

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, kik az Istent szeretik, mindenen egyaránt javukra szolgálnak... azoknak, kik az Ő szándéka szerint hivatalosak.” Róm, 8: 28.

Elménkbe vésve ezt, az Ur népének minden egyese legyen megelégedve azzal az osztályrészszel, amit a Gondviselés részére kijelölt. Ne legyen közömbös, hanem elégedett, ha mindent megtehetett, ami keze ügyébe esett, és ne legyen soha nyugtalan, zsörtölődő, elégedetlen és panaszkodó Istennel és gondviselésével szemben. Megtörténhetik, hogy Isten bennünket egyén szerint valamely különös szolgálatra készít elő és tesz alkalmassá és csak a ránkbocsátott megpróbáltatások tesznek képeassé erre a feladatra. Ne feledjük azt sem, hogy mi teljesen illetéktelenek vagyunk saját logyatozásaink megítélésére s következőleg illetéktelenek vagyunk azoknak a megpróbáltatásoknak is a megítélésében, amelyek előmozdításunkra szolgálnak.

AUGUSZTUS 6.

„Alljatok ellene az Ördögnek és elfut töletek.”
Jakab 4: 7.

Ha elhatározottak vagyunk a kísértés visszautasításában, ez megedzi erőnket és jellemünket, nemcsak a szóban forgó esetre nézve, hanem az azután következő kísértésekre nézve is. Ez bizonyos fokban elcsüggeszt Ellenfelünket is, mert tapasztalva határozottságunkat, belátja, hogy teljesen cél nélküli szilárd meggyőződésű és edzett jellemű egyénekkel vitatkozni a kérdésről. Ellenben ha alkudozni próbálnánk a kérdés felett, az eredmény az lenne, hogy az Ellenfél a maga részéről új okokat és érveket tárna elő, részünkre meg az a veszély támadna, hogy legyőzetnénk az érvek sokaságával, mert mint az apostol mondja, az Ördög lufangos ellenfél s „fortélyai nem ismeretlenek előttünk.” Az Ur Igéjének és Szellemének való gyors és határozott engedelmesség az egyetlen biztos pálya a testvérek részére.

AUGUSZTUS 7.

„Ha viaskodik is valaki, nem koszorúztatik meg külföldben, csak ha törvényesen viaskodik.” 2. Tim. 2: 5.

Jézus figyelte Isten időit, korszakait és módszereit. Sose tette ki életét meggondolatlanul veszélynek, amíg a próféciákból meg nem győződött, hogy eljött órája, hogy kiszolgáltatassa magát ellenségeinek. Nem rendezett hosszadalmas könyörgéseket az utcák szeglelein, hogy hallják az emberek, sem nem lázította az embereket gyújtó szónoklattal. Mint a próféta előre jelezte, nem kiáltott hangosan és nem emelte fel szavát az utcákon. (Ézs. 42: 2.) Isten eljárásának módjait választotta, melyek egyedül okosak és bölcsék és amelyek célravezetők abban, hogy kiválassza az emberek tömegéből azt az osztályt, amelyet Ő megígért királysága örököseiül óhajtott tenni. Azok, akik úgy akarnak haladni, hogy elnyerjék a jutalmat, jegyezzék meg a Mester nyomdokait s teljenek el mindinkább a Lélekkel.

AUGUSZTUS 8.

„Ha bementek valamely házba, először azt mondjátok; Békesség e háznak. És ha békesség fia leszen ott, a ti békességtek azon marad; ha nem leend, titeátok tér.”
Luk. 10: 5, 6.

A jelen aratás minden munkása jól jegyezze meg az Ur tanítását ezekben a versekben. Bárhova is mennek az Ur követői, oda béke menjen és nem háborgatás, zavar, izgalom és veszekedés. Valóban, az Igazság kardnak bizonyul, amely ellenkezést támaszt. De mégis legyen az Igazság az, amely az ellenkezést és a szakadást okozza és ne az Ur követőitől eredő szónak vagy cselekedetnek durvasága, vagy gyöngédtelensége. A mi sürgősforgó korszakunkban ezer dolog van, ami háborgatja az emberiséget, de akik az Igazságot elnyerték, annak szellemét is el kell nyerniök: „a békességekőszöntést Jézus Krisztus által.”

AUGUSZTUS 9.

„Ha tehát a benned lévő világosság homályosság lesz, mekkora ez a homályosság!” Máté 6: 23.

„Az aratás” „a gabona” szórásának is az ideje, megvizsgáló, különválasztó alkalom s mindannyiunk feladata, hogy igazoljuk jellemünket: „Mindent elvégezvén, álljatok meg!” A jelen aratás bizonyságainak olyanoknak kell lenniök, mint a zsidó vagyis jelképes aratás bizonyságainak. Egyike azoknak a kereszt, másika Krisztus jelenvalósága, harmadika az alázatosság, negyedike a szeretet. A zsidók megdorgáltattak, mert „nem ismerték fel látogatásuk idejét”. Kétszeresen elszomorító azoknak a helyzete, akik egyszer már látták a jelenvaló Igazságot s aztán mennek be a külső-sötétségbe. Ez már hitetlenség-ből ered.

AUGUSZTUS 10.

„Ha van valami vigasztalás Krisztusban, a szeretetnek valami gyönyöre, a Szentléleknek valami társasága, valami szánakozás és irgalom, töltsétek be az én örömet, hogy egyazon lelkiületűek legyetek, egy szeretetetek legyen, legyetek egy szándékkal és egy akarattal.” Fil. 2: 1, 2.

Micsoda buzdítások ezek az egyességre, békére és testvéri gyöngédségre! Hogy lelkesítenek türelemre, megbocsátásra, nemességre, segilőkészségre és egymás vigasztalására az Egyházban, hogy így az Ur Lelke buzogjon fel mindenkiben s mindenki a lehető legnagyobb haladást tegye a helyes úton! Kedves testvérek és nővérek! Hadd legyünk hovatovább méltókká erre a névre: Barnabás — testvérek vigasztalója. Buzogtassuk fel magunkban minél jobban a Szentlelket, mert ebben telik az Ur öröme, hogy az bőséggel bennünk lakozván, mindannyian a vigasztalás fiait és leányait legyünk Sionban, ami Atyánk követői, a Szentlélek, nemkülömben az Igazság csatornáit.

AUGUSZTUS 11.

„Légy hív mindhalálig és neked adom az élet koronáját.” Jel. 2: 10

Előre fel kell tételeznünk egy második támadást a valódi (nem a névleges rendszerű) Egyház ellen. És ez épenugy, mint Keresztelő János idejében, egy második és — látszat szerint — teljes győzelmét fogja jelenteni a babiloni asszonnak és kedvesének, a világnak a Krisztus Testének hűséges tagjai felett, akik még test szerint valók. Egyáltalán nem kell meglepődnünk, ha a dolog ide lyukad, ki: de ez is, mint minden más dolog azoknak javára fog közrehatni, akik szeretik az Urat. Mindnyájunknak meg kell halnunk, hogy elnyerhessük a fátyolon túli mennyei jutalmakat. Az Illés-osztálynak a fátyolon innen le kell győznie és le is fog győznie, de e látszólagos veszteség csak sietlét a Királyság dicsőségét.

AUGUSZTUS 12

„Tisztíts meg engemet a titkos bűnöktől. Tartsd vissza a szolgálodat a vakmerő bűnöktől is, ne uralkodjanak azok én rajtam — Az én számnak beszédei és az én szívemnek elmélkedései legyenek kedved szerint valók, óh, Uram, én Erősségem, én Szabadítóm.” Zsolt. 19: 13 – 15.

Ugy látszik, mintha minden intelligens keresztyének folyton ismételnie kellene ezt az ihletett, könyörgést a titkos bűnöktől való megtisztításért, hogy ezáltal mindenki visszatartassék a vakmerő bűnöktől is. Aki ennyire szívből imádkozik, az résen áll a bűnök kezdeteivel szemben is és szívét tiszta és szennytelen állapotban tartja azáltal, hogy a szükségnek minden idején folyton a kegyelem forrásához jár segítségért. Aki a szentség és az Urhoz való tartózkodás által, de lelkének titkos mélyén elhanyagolja a bűn kezdeteit, az ilyen ember helyes dolgot kísérel meg ugyan, de esztelen és észszerűlen módon.

AUGUSZTUS 13.

„Mi Krisztus követői vagyunk.” 2. Kor. 5: 20.

Ha mi, mint keresztyének, mindig feltűnően szemünk előtt tartanók ezt a gondolatot, mekkora méltósággal növelné ez jellemünket! Mekkora átalakító erőt jelentene ez! Mekkora segédelmet az új teremtmény részére, küzdelmében az általunk megtagadott és halottnak gondolt régi teremtmény lörvényeivel és settenkedő hajlamaival. „A mi polgárjogunk a mennyekben van” — mondja az apostol. Noha még a világban élünk, nem vagyunk abból valók, hanem hűségesküinket és polgárjogukat a mennyekbe helyeztük át... És noha mint Királyságunk jelöltjei ezen a világon idegenek között élünk, mégis mint helytartóknak és követeknek éreznünk kell állásunk méltóságát és tiszteletét és felelősségeink súlyát és emlékezetünkbe kell tartanunk az apostol szavait: „Bármit szóltok vagy cselekedtek, az Ur Jézus nevében tegyétek.”

AUGUSZTUS 14.

„Elég a tanítványnak, ha olyan lesz, mint mestere és a szolgának, ha olyan lesz, mint az Ő ura. Ha a gazdát Belzebub házából valónak hívták, mennyivel inkább fogják így nevezni az ő házanépét.” Máté 10; 25.

Akármilyen kegyes állítás szerint is, az Igazság kard, amely minden irányban élesen vág s amint Urunk megjövendőlte, gyakran állít szülőket gyermekek ellen és gyermekeket szülők ellen, mert a sötétség gyűlöli a vilá-gosságot s ellenszegül minden képzelhető módon. Tekintve az Urnak erre a kérdésére vonatkozó tanításait és azt, hogy a legbölcsebb közlés is végeredményben mennyire elferdíthetetik, érdekében áll mindenkinek, aki az Igaz-ságot hűségesen akarja szolgálni, hogy a lehető legnagyobb fokban kerülje a félreértést. Értesse meg világosan más-sokkal, hogy mi sem nem akarunk felidézni semminemű anarkiát, sem nem akarunk olyanban résztvenni. Ellenke-zőleg az igazságosság pártján állunk és a legfőbb törvény, az isteni törvény mellett,

AUGUSZTUS 15.

„Buzdítunk titeket, Atyámfiai, legyetek türelmesek mindenkivel szemben.” 1. Thess. 5: 14.

Ez azt látszik jelenteni, hogy az Ur népe közül a megállapodottabbak legyenek részvétellel és gyakoroljanak türelmes megbocsájtást nemcsak a gyengékkel s a szűnő bátorságukkal szemben, hanem mindenkivel szemben, beleértve azokat is, akik túlon túl merészek és megbízók... A tudásban való gyarapodás hozzásegít bennünket a tü-relem ezen kegyelmében való gyarapodáshoz, mert ahogy mindinkább értékelni tudjuk a mennyei Atya türelmét irántunk, úgy tanuljuk meg másokra nézve is hasonló elvet alkalmazni... Az a gondolat, hogy mennyei Atyánk némelyeket kedvezésben részesített és elhívott, végnélkül aggodalmasokká tegyen bennünket abban az irányban, hogy hogyan működünk közre az Atyával az elhívás te-rén s hogy legyünk lehető fokban segítségükre mindazok-nak, akik a keskeny ösvényen velünk együtt Urunk nyom-dokaiban akarnak járni.

AUGUSZTUS 16

„Miden dologban hálákat adjatok.” 1 Thess. 5: 18.

Birván az Urral való egyesülés szívbéli állapotát s tökéletes odaadással lévén az Ur akaratának teljesítése iránt, az Ur népe nem csak könyörögi az Ő áldását minden év elején s hálákat ad Neki az évek befejeződésével, hanem életének minden ügyében is igyekszik megemlékezni arról, hogy életét teljesen az Urnak szentelte s hittel tekint Reá életének minden ügyében. Aki az Ur népéből való az vállalkozásának fontosságával aránylagosan képzei el magának hite által az isteni gondviselés részvételét érdekei irányításában s háláját ehhez szabja. Ez Isten akarata ránk nézve: Ő akarja, hogy mi állandóan ilyen lelki felkészültségben legyünk akaratát és áldását illetően. És mindezt szigorúan a mi érdekünkben akarja, mert ez a legkedvezőbb előfeltétele a mi előhaladásunknak a keskeny ösvényen és leghathatósabb segedelmünk elhívásunk és kiválasztásunk biztosításában.

AUGUSZTUS 17

„Az Istennek Lelkét meg ne oltsátok.” 1 Thess 5: 19.

Az Ur Lelke az Ő népe között az Ur iránt és ügyével kapcsolatos minden személy iránt való „szent szeretet lángja”-hoz hasonlítottatik Ez a láng az isteni hirdetés által gyul fel mindenkiben egyénenként, mikor a Szentlélektől megfogantatik s az Egyház testületéhez való tartozandóságot nyer ama Lélek vezetése alatt. Aszerint, mint az Egyház tudásban, szeretetben és az Urral való egyesülésben gyarapodik, a „szent szeretet lángja” is abban a fokban teszi az Egyházat a világ világosságává, — hegyre épített várossá, melyet nem lehet elrejtteni.

AUGUSZTUS 18.

„Mindeneket megpróbáljatok; ami jó azt megtartsátok.” 1. Thess. 5: 21.

Bármilyen nagy fokban is kell becsülniök a próféta-lásokat, vagyis nyilvános kijelentéseket, az Ur népéből valóknak ezzel egyenlő mértékben meg kell tanulniok azt, hogy ne fogadjanak el minden hallomást annak megvizsgálása, megbirálása nélkül. Meg kell próbálniok minden dolgot, amit hallanak, értelembeli megkülömböztetést tenniök arra nézve, hogy mit lámogat a józan ész és a Szentírás, és mi pusztán feltételezés és talán álbölcselkedés. Meg kell vizsgálniok, amit hallanak oly céllal, hogy gyorsan ragadjanak meg mindent, amely kiállja az Isten igéjének bizonyosságát s összhangban lévőnek bizonyul a Szentlélekkel; de ép oly készséggel utasítsák vissza az olyan dolgokat, melyek nem állják meg ezeket a bizonyságokat.

AUGUSZTUS 19.

„Megoltalmazzatok magatokat mindentől, mi gonosz-nak látszik.” 1. Thess. 5: 22.

A buzdítás az, hogy mindennek ami rossz, — akár jó, akár gonosz színben jelenik meg, — ellen kell állani és szegülni... A gonosznak mindenféle látszatától tartózkodni, más gondolat. — különböző attól, amit az apostol eredeti igéi szándékoznak kifejezni. De azért mindkét gondolat egészséges elvet tár elénk. Tartózkodnunk kell nemcsak a gonosz dolgoktól, bármilyen is legyen színük és ruhájuk, de tartózkodnunk kell oly dolgok cselekvésétől is, amelyeket mi jóknak gondolunk, de amelyeket barátaink vagy felebarátaink félreérthetnének s rossznak gondolhatnának... A józan ész szelleme azt diktálja, hogy nem csak a gonoszat annak minden formájában kerüljük, hanem minden olyat is, ami gonosznak látszik — hogy az Ur szolgálatában és az Igazság érdekében való hasznosságunk annál nagyobb legyen.

AUGUSZTUS 20.

„Akit ti ismeretlenül tisztelttek, azt hirdetem én nektek.” Csel. 17: 23.

Az apostol eljárása méltó az utánzásra. Minden okos ember bizalmatlan az újdonsággal szemben s hajlam szerint azt mondja, hogy ami értékes, annak múltja van. Nekünk is, mint az apostolnak, törekednünk kell bebizonyítani, hogy az igaz evangélium nem új, hanem régi theologia; nem is új evangélium, hanem a régi, amely már Ábrahámnak megígérendőltetett; az, amelyet Jézus Urunk és összes apostolai hirdettek. Abban az arányban, ahogy be tudjuk bizonyítani, hogy manapság tévedések uralkodnak, melyeknek gyökere a „sötétség, korszakai”-ban van, törekednünk kell annak bebizonyítására is, hogy mi nem szándékozunk egy hasonlóan téves rendszert koholni, hanem ellenkezőleg, kiadtuk az útját a sötétség tévedéseinek, visszamentünk az evangélium végső alapelveig, parancsaig, amint azokat az Úr kijelentette s követeli az apostolok hitelesítették.

AUGUSZTUS 21.

„Keressétek először az Isten országát és annak Igazságát.” Máté 6: 33.

Az Urnak a lelki izraelből való népe jól teszi, ha elméjében viseli folytonosan ezt a gondolatot, hogy: a lelki érdekeknek mindig elsőséget kell adni: világi ügyeinket mindig örök üdvünk álláspontjáról kell intéznünk és kormányoznunk, — lelki gyarapodásunk, fejlődésünk és boldogulásunk szempontjából, a gyermekeink legjobb érdekének s az azokra való legelőnyösebb hatásoknak szempontjából. Nem csak haboznia kell az Úr népének minden olyan ajánlattal szemben, mely őket kedvezőtlen és istentelen környezetbe juttatná, hanem el kell szánniok magukat, hogy soha semminemű megfontolás mellett sem engednek ilyen csábításnak. Az Úr népe kell hogy az Úr népe maradjon még akkor is, ha ez a jelen élet kevesebb kényelmét és fényűzését is jelentené.

AUGUSZTUS 22

„Nem tudjátok-e, hogy azokban kell nekem foglaltosnak lennem, melyek az Én Atyám dolgai.” Luk. 2: 49.

Nem kell-e mindnyájunknak elnyernünk a Mester Lelkét, melyet e szavak fejeznek ki? Az Ur valódi szentjei nem törődnek sajátjukkal, mert a megszentelésben mindenüket az Urnak adták. A maguk ügyét úgy kell kezelniök, mint az Ur letéteményesei — nem azzal a cézzal, hogy azt halálukkor, szerencsésebb állapotban gyermekeikre, vagy barátjaikra ruházzák, esetleg épen megkárosításukul. A letéteményesnek a letétet halála előtt oly bölcsen kell használnia, amennyire csak képes azt bölcsen használni. Mert a halálkor megszűnik letéteményes volta és számot kell adnia.

AUGUSZTUS 23

„Azért most megmarad a hit, a reménység és a szeretet, ez a három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” 1. Kor. 13: 13.

Amiképpen a szeretet a legkiválóbb dolog, azonképpen a legtartósabb is... mert valóság szerint nem szűnik meg a hit mindjárt, mihelyt tisztán látunk és tudunk? És nem szűnik meg a remény is, mihelyt elérjük reményeink kivirágzását s birtokosaivá lettünk mennyei Atyánk ígéretei teljességének? A szeretet azonban sohasem mulik el, aminthogy kezdete sem volt. Az Isten szeretet és minthogy Neki sohasem volt kezdete, a szeretet is kezdet nélküli. Mert ez Isten jellege, ez természete és minthogy Isten örökkévaló, a szeretet is örökös.

AUGUSZTUS 24

„Szent Atyám, tartsd meg a Te neved által azokat, akiket Te adtál Nékem, hogy egygyek legyenek, mint Mi.”
János. 17 ; 11.

Ha közelebbről szíveleljük meg az Ur érzelmeinek ezt a gyönyörű megnyilatkozását az Egyház iránt, bepillantást nyerünk az isteni családegységének dicsőségébe. A cél egysége, a bizalom egysége, a rokonérzés egysége, a szeretet egysége, a tisztelet egysége s egymás kölcsönös birásának egysége ez. Ezt az egységet már ismerletie az Ur, mint olyat, amely Közte és az Atya között van, de ami tanítványait illeti, akkor még csak reménybeli volt és most is az. Ennek az egységnek a teljesedése az ideális cél, amely felé haladni taníttatunk.

AUGUSZTUS 25

„Tudjuk, hogy mikor Ő megjelenik, hasonlatosak leszünk Őhozá, mert meglátjuk Őt, amint van. 1. Ján. 3: 2.

Hadd lelkesítsen bennünket a remény, hogy mihamar megérjük fellámadási változásunkat, olyanokká leszünk, mint Megváltónk, látni fogjuk Őt úgy ahogy van és látni fogjuk Őt a nagy „epiphaniá”-ban, azaz Isten fiának a Királyság dicsőségében való ragyogásában ; erősítse ez meg szívünket, oldja fel ajkunkat és edzen meg bennünket minden kötelességre, kiváltságra és alkalomra, hogy szolgálhassuk Mesterünket és házanépét. Ha ez a remény horgonya volt az Ur népének annyi századon keresztül, mennyivel többet jelent az most részünkre, mikor az Ő jelenlétében élünk, várva az ő „apokalüpszisz”-ét, a Királyság dicsőségében való megnyilvánulását !

AUGUSZTUS 26.

„A szeretet... hegyes.” 1. Kor. 13: 4.

Az Ur népének inkább kötelessége felvilágosítani az útjukba bukkanó goromba embereket szépséghibáikról, mint rögtön elárulni minden gonosztevőt, ki elibük akad. Az udvariasság fontos része a keresztyén karakternek. A világban az ilyen eljárás simaság, de a keresztyén emberben ez nem csupán külső fényezés, hanem egyben szívének valódi érzelmeit is jelenti s az élet lelkének, a szeretetnek szabályai szerint fejlődik. A szeretet nemességre, türelemre, gyöngédségre, stb. vezet s még ellenkezés esetén is vonakodik gyöngédtelen szót kiejteni s kerüli az ilyent, amennyire kötelessége megengedi.

AUGUSZTUS 27

„Ezután senkit sem ítélünk meg test szerint.” 2. Kor. 5: 16.

Az apostol nem akarta ezzel azt mondani, hogy semmi figyelemmel ne legyünk a test fogatkozásai iránt, akár magunkban, akár az Egyház testének más tagjaiban. Minden testi gyengeség ellen küzdeni kell s gyakran követelnek azok szigorú elbánást az új teremtmény érdekében. Mindazonáltal éles különbséget kell tennünk az új teremtmény és az ő gyöngé halandó teste között; és szeretnünk kell és együtt éreznünk a testvérrel, noha úgy az ő, mint az Egyház érdekében szükséges, hogy megfeddjük, rosszaljuk és más módon is javítsuk helytelen viselkedését. Az apostol utasítása, hogy miképpen ismerjük fel a két különálló osztályt, úgy hangzik, hogy: az ujjá nem fogantatott a test dolgait akarja, az ujjáfogantatott a Lélek dolgait.

AUGUSZTUS 28

„Prédikáld az ígét; rajta légy mind alkalmas, mind alkalmatlan időben.” 2. Tim. 4: 2.

Ez nem azt jelenti, hogy meg kell sértenünk a józan-ész és illedelem törvényeit azáltal, hogy a jó hirdetést kényelmetlen és nem időszerű alkalmakkor erőszakoljuk másokra, hanem azt jelenti, hogy annyira szeretnünk kell az Igazságot, szolgálata vágyának annyira komolynak kell lennie, hogy örömmel ragadjunk meg minden erre vivő alkalmat, még akkor is, ha az kellemetlen nekünk. Hiszen ez életünk főfeladata, melynek az élet maga is alá van rendelve, következőleg a szolgálatnak semmi alkalmát sem szabad elmulasztanunk.

AUGUSZTUS 29

„Kéritek, de nem nyeritek el, mert rosszul kéritek.”
Jakab 4: 3.

Tanuljunk meg helyesen könyörögni, épügy, mint helyesen dolgozni és reménykedni. Ebből a célból legyünk gyorsak a hallásban, megfontoltak a beszédben, s fürgék az Ur ígéjének s ama leckéjének figyelésében, melyet már közölt velünk, hasonlóképen oktatásának, vezetésének és megáldásának észbevételében. Legyünk lassuak annak közlésében, hogy mik a kedvteléseink, hanem törekedjünk inkább elérni a keresztyén jellemnek azt a fejlettségét, amely nem saját akaratunkat, hanem mennyei Atyánk akaratát és útját keresi.

AUGUSZTUS 30

Ugy fényeskedjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti menyeyei Atyátokat." Máté 5 : 16.

Nem csak az igaz, hogy az Ur Fölkentje fej és váll lesz a többiek felett „tízezer között a legfőbb, a Szeretreméltó“, hanem jelentős fokban igaznak kell lennie annak is, hogy mindazok, kik bensőleg társulva vannak Krisztus Testének tagjaival a jelen életben — mielőtt az egész világ Királyául kikiáltatik — kell, hogy képesek legyenek felismerni a jellem méltóságát és nagyságát azokban, akiket az Ur az emberek ügyeinek intézésében e tisztelet és polcra kiválaszt. Tudniok kell tudomást szerezni azokról, akik Krisztussal voltak, fel kell ismerniök szívbéli nagyságukat, erkölcsi magaslatukat — meg kell különböztetniök bennük a józan ész Szellemét.

AUGUSZTUS 31

„Ime a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, hatalmas minket kiszabadítani az égő tüzes kemencéből és a te kezedből, óh király; de ha nincs is úgy, tudodra légyen neked, király, hogy nem szolgáljuk a te isteneidet és nem tiszteljük az aranybálványt, melyet állítottál.“ — Dán. 3: 17, 18.

A zsidók felelete Nabukodonozornak; „A mi Istenünk, akit mi szolgálunk“ — megjegyzésre méltó. Nemcsak elismerték Istent és tisztelték Őt, hanem azonfelül szolgáltak is Neki, aszerint amint erre alkalom adódott... Határozzuk el mi is, Kedves Atyámfiai, — amint a zsidók is tették — hogy egyedül Urunkat Istenünket fogjuk szolgálni, hogy nem állunk semmi ereetnkség szolgálói és tisztelői közé, bármilyen formája is legyen annak. Ugyisintén kerüljük a pénznek és kecsgegtetéseinek és jutalmainak, a hírnek, a barátoknak és önmagunknak szolgálatát is. Isten keresi a mi imádásunkat, hogy „imádjuk Őt lélekben és Igazságban.“ Ezt Urunk és Fejünk jelentette ki.

SZEPTEMBER 1.

„Mondja pedig néki az Ur: „Eredj el, mert ő Nekem választott edényem, hogy elvigye Nevemet a pogányok, királyok és Izrael fiai elébe.” Csel. 9: 15.

Azért csatlakozunk Jézushoz, mert látjuk, hogy Ő az Atya választottja: azért hagyunk el mindent, hogy Őt kövessük, mert látjuk, hogy az Atya jelleme nyilvánult meg Benne. Ha az isteni tervvel és szolgálattal kapcsolatos valamelyik emberi lénynek segítségünket és támogatásunkat nyújtjuk, az is csak ezen az alapon történik. Nem csupán személyi delejes hatás, vagy személyi változás ez, hanem, mert szívünket megihlette az Ur azzal a gondolattal, hogy vezetünk az Ő küldése.

SZEPTEMBER 2.

„Megtisztítván a ti lelketeket az Igazságnak való engedelmségben a Lélek által a képmutatás nélküli atyafiúi szeretettel, lássátok, hogy tiszta szívvel buzgóan szeressétek egymást” I Pét. 1: 22.

A tudást nagyra kell becsülni az Egyházban és úgy tekinteni, mint a haladás, a gyarapodás bizonyosságát, mert senki sem lehet erőssé az Urban és az Ő hatalmának erejében — kegyelemben — ha nem gyarapodik a tudásban is. Ennek megfelelően nagyra tartjuk azokat, akiknek az Ur iránt és az Ő Igazsága iránt való szeretetünk bebizonyosodott az Ő ígéjének tanulmányozásában kifejtett buzgalmuk által és akiknek Istennél való kegyelemállapotuk beigazolódik azáltal, hogy mindinkább Isten mély titkaiba beavattatnak. Mindazonáltal amiképen a földi családi életben szeretettel gondoskodunk a csecsemőről és a fejlellenekről, azonképen a hit háztartásában is gondozunk, szeretnünk kell a kicsinyeket és a törpéket, hogy felgyarapodjanak az Urban és az Ő hatalmának erejében.

SZEPTEMBER 3

„Én irgalmasságot kívántam és nem áldozatot; és az Istennek ismeretét inkább, mint az égő áldozatokat.”
Hozs. 6: 6.

Az, aki akaratát, szívét az Urnak adja, ezzel mindenét az Urnak adja; aki pedig nem engedi át akaratát, s nem jut a szívbeli engedelmesség állapotában az Urral szemben, nem áldozhat Istennek elfogadható áldozatot. Ime engedelmeskedni jobb, mint áldozni” olyan tanítás, amelyet Isten minden megszenteltjének szívébe kellene vésnie. Az engedelmesség Szelleme szükséges s ha valaki rendelkezik az engedelmesség szellemével, az nemcsak engedelmeskedik az Isten akaratának, hanem minél inkább megismerni is törekszik az isteni akaratot, épen az engedelmeskedhetés kedvéért. Az ilyenek osztályáról írja a Szentírás: „Megtalálattott az Ő szava és én megeltem azt” — hasonlóképen az Ur igéi: „Gyönyörrel teszem akaratodat, óh Istenem; a Te törvényed szívembe van írva.”

SZEPTEMBER 4

„Nincs rettegés a szeretetben, hanem a teljes szeretet kirekeszti a rettegést, mert győtrelem van a rettegésben.”
1. Ján 4: 18.

Valóban hatalmas, elképpesztő és megrendítő a félelem hatása, kivéven azokra, akik előző tapasztalatok árán megtanulták az Urat ismerni s biznak Benne, ha nem is képesek Őt kikutatni. A félelem és kétségbeesés óriását szemben kell fogadni a palak kis kavicsával: „Meg van írva.” A hit parittyája kell, hogy elhajtsa az ígéret ígését olyan erővel, hogy lesujtsa az Ellenfélt s megszabadítson bennünket uralmától... Ily módon felfegyverkezve pusztán az Ur igéjével s bízva az Ő vessejében és pálcájában, bátrak leszünk és megfelelünk a dőlőls erejnek, mint Dávid megfelelt a filiszteusoknak: „Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, és a seregek Urának, Izrael Istenének Nevével, akivel Te szembeszálltál.”

SZEPTEMBER 5.

„A féltékenység hegyetlen; mint a sir; szemei tüzes szemek, melyeknek sebes lángja van.” Énekek én. 8: 6.

A féltékenység egyike a legnagyobb ellenségeknek, melyekkel a keresztyén ember szembekerül: úgy kell tekinteni, mint Isten, ember és minden helyes elv ellenségét; és abban a mértékben, amit jelenléte — ha csak egy pillanatra is — beszennyezte a szívet, a szentség és szeretet Szellemé által való megtisztításához kell folyamodni. A féltékenység nemcsak önmagában kegyetlen, szörny, hanem mérges körmei egész bizonytalanságot szenvedést és háborúságot hoznak másokra s végül általános jait és romlást plántálnak azokba, akik szállást adnak neki. A féltékenység gondolatban való bűn és gondolatban való gonoszság s alkalmas arra, hogy igen hamar a cselekedet bűnére és gonoszságára is vezessen. Ha egyszer a lelket megmérgezte a gonoszság, csak nagy nehézséggel tisztulhat meg teljesen tőle, olgy gyorsan fest mindent, mit körzetében talál, a maga színére és jellemére.

SZEPTEMBER 6.

„Semmi gonosz nem fog illetni téged.” Zsolt. 91: 10.

Semmi sem lehet sérelmünkre. Dolgoknak lehet közük testi érdekeinkkel és kényelmünkkel, valamint ügyeink menetével, de ha meggondoljuk, hogy mi nem testben, hanem Lélekben vagyunk, s hogy nekünk, mint új teremtményeknek ígérte meg az Ur az Ő alkalmas időben való Királyságát, — megérthetjük, hogy semmi külső befolyás nem hathat a mi valódi érdekeinkre, vagyis lelki érdekeinkre; semmi sem akadályozhat meg bennünket a Királyság dicsőségének elérésében, melyet az Ur az Ő hűségeseinek ígért. Csak az Urba helyezett bizalmunk elvesztése, Benne való hitellenségünk választhat el bennünket szeretetétől és ígéreteitől.

SZEPTEMBER 7.

„Aki Krisztusban van, új teremtmény; a régi dolgok elmúltak, ime mindenek megújultak.” II Kor. 5: 17.

Az új teremtmények Krisztus Jézusban ismerik egymást nem test szerint, hanem Lélek szerint. Mindannyiok lelkében, vagyis új lelkületében a legnemesebb érzések, a legbensőségesebb vágyak laknak, csak ami jó, igaz, nemes és tiszta — bármekkora is legyen testszerinti gyengeségük. Egymást a szándéknak, akaratsnak és Istennel való harmoniának új szempontja szerint szeretik; egymás iránt való barátságuk gyarapodik, aszerint, amint látják egymás kitartását a jó hit harcában a világ, a test és az Ellenfél gonosz befolyásai ellen. Sem toll, sem nyelv nem képes teljesen kifejezni azt a szeretetet, barátságot, amely a Jézus Krisztusban való új teremtmények között van, akikre nézve a régi dolgok elmúltak és mindenek megújultak.

SZEPTEMBER 8.

„Nem tudjátok-e hogy a világgal való barátság Istennel való ellenségeskedés? Valaki tehát a világ barátja akar lenni, Istennek ellensége lesz.” Jak. 4: 4.

Isten szándékosan tette fel így a kérdést, hogy népe válasszon s vagy az isteni barátságot és Veletartást vállalja, vagy a világ barátságát és cimboraságát. Mert azok a dolgok, melyeket Isten szeret, nem izlenek a világnak, melyeket pedig a világ kedvel, — a gonosz cselekedetek és gonosz gondolatok, visszataszítóak az Úr szemében s kik ilyeneket mivelnek, elveszítik Isten barátságát — nem az Ő Lelke szerint valók. „Akiben nincs meg a Krisztus Lelke, az nem Ő tőle való.”

SZEPTEMBER 9.

„Hogy legyetek leddhetetlenek és tiszták, Istennek liai, vád nélkül valók e tekervényes és romlott nép között, kik között úgy lényletek, mint a szövétnek a világon, elétárván az élet igéjét.” — Fil. 2: 15, 16.

Isten minden gyermekének kötelessége, hogy tevékenyek legyenek az igazság terjesztésében, az Ő lámpásának csillogtatásában lelkészilve és égve tartván azt. „Felkészilve és égve!” mit jelent ez? Azt jelent, hogy mindig szigoruan figyelünk az élet igéire, hogy az igazság pontos ismeretére jussunk ezáltal. Gondosan és hittel kell lelisztitanunk a legkisebb nyomát is a tévedésnek, mihelyt felismerjük — akár tanulmánybeli tévedés legyen, akár mindennapi életünk és beszédünk tévedése — hogy az isteni igazság tiszta lénye a legkisebb akadály nélkül kicsillogjon tiszta és áttetsző jellemünkön keresztül.

SZEPTEMBER 10.

„Semmi tisztátalan beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem amely hasznos az épülésre, hogy kegyelmet szolgáltasson a hallgatóknak.” Ef. 4: 29

A romlott ember izlése a lelkiismerettel takarózik és azt modja, hogy az igazságot mindig ki szabad mondani, ennélfogva Isten nem gondolhatja, hogy az igazság kimondása rágalom, hanem amikor elítéli a rosszindulatu beszédet és a rágalmat mint a test és az Ördög cselekedeteit, csak a hamis, az igaztalan beszédet érti ez alatt. De ez nagy tévedés. A rágalom egyformán rágalom akár igaz, akár nem s ezt így kell felfognunk nemcsak Isten törvénye, hanem a civilizált emberiség törvénye szerint is. A rágalom olyas valami, mit a másoknak való ártás szándékával mondunk ki, akár igaz, akár nem. Isteni és emberi törvények megegyeznek abban, hogy az ilyen ártás gonosz.

SZEPTEMBER 11.

„Aki nem hordozza az Ő keresztjét és nem követ Engem, az nem az Én tanítványom.” Luk. 14: 27.

Az Ur keresztthordása abban állott, hogy terhes körülmények között is teljesítette az Atya akaratát. Ez az eljárás azoknak irigységét, gyűlöletét, gonoszságát, ellenkezését és üldözését zudította Reá, akik magukat Isten népének gondolták, de akikről Urunk, Aki a szivekben olvas, kijelentette, hogy alyjuktól: az Ördögtől valók. Minthogy mi is ugyanazon a keskeny ösvényen haladunk, amelyen Mesterünk haladott, józanész szerint el lehetünk készülve reá, hogy a mi keresztjeink is ugyanabból a fajtából lesznek — megakadályozásai annak, hogy mennyei Atyánk akaratát teljesítsük, meggátlása az Ő ügye szolgálatának és lámpása csillogtatásának, amint Mesterünk és Vezetőnk utasított.

SZEPTEMBER 12.

„A ti békességestűrések által birjátok a ti lelketeket.” Luk. 21: 19.

Hadd mivelje békességestűrések az Ő tökéletes munkáját, hogy ti is tökéletesek, egészek legyetek és semmit sem nélkülözők — mondja az apostol. Egészen világos tehát, hogy a türelem a jellemnek egyéb kegyelmeit is magában foglalja — és feltételezi azoknak bizonyos mértékben való birtoklását. Az Ur népe között a hitnek egész bizonyosan meg kell előznie a türelmet s a türelem foka általánosságban fokmérője a hit mekkoraságának is. A keresztyén, aki türelmetlenségen és nyugtalanságon éri magát, bizonyára az Urban való hitében is fogyatékos, mert egyébként képes volna megpihenni az Ur kegyes ígéreteiben s várni azok teljesezését. Aki okosan eleget tett a szorgalom és kitartás követelményének, az olyan ember az eredményt s azok elérkeztének időpontját és alkalmait nyugodtan bizza az Urra.

SZEPTEMBER 13.

„Ime, mely igen jó és gyönyörűséges dolog az atyafiaknak egyességben lakásuk.” Zsolt. 133: 1.

Az Urhoz hasonlóan igyekezzünk mi is békességszerzők lenni, lakjunk testvéreinkkel a Lélek egyességében, a béke kötelékei között. Tevékenységünk és minden harc-készségünk szegődjék a nagy Ellenség és a bűn összes mesterkedései ellen, értve azokat is, amelyek tagjainkban és saját bukott testünkben lappanganak. Ilymódon minden egyes testvérünk kellő módon foglalkoztathatja a természetében rejlő harc-os hajlandóságokat Istennek tetsző utakon, munkába állíthatja minden szerető és segítő indulatát egymás megépítésében, minden alkalommal jót tévén minden emberrel, legfőképpen a hit háztartásából valókkal.

SZEPTEMBER 14.

„A pogányok között a ti éleletek legyen tisztességes, hogy miközben rólátok, mint gonoszlevőkről beszélnek, jócselekedeteitek által, amelyeket látnak, dicsőítsék az Urat meglátogatásuk napján. Mert háláraméltó dolog, ha valaki Isten iránt való lelkiismeretből elviseli a szomorúságot a az igazságtalan szenvedést.” 1. Pét. 2: 12, 19.

Rágalmaztassunk bár és terjesztessék rossz hír rólunk, csak azok, akik ismernek bennünket, akik érintkeznek velünk, ismerjék el tapasztalatból a mi elvhűségünket s azt a törekvésünket, hogy az ajkunkról elröppenő szavak, szivünk gondolatai és életben való viselkedésünk kedvesek legyenek az Ur előtt, tiszteletadásul az Ő nevének és ügyének, hogy dicsőíttessék Isten Krisztus által, akié a dicsőség és a Királyság mindörökké.

SZEPTEMBER 15.

„Jöjjetek ki közülük és szakasszátok el magatokat azoktól, ezt mondja az Ur; tisztátalant ne illessetek és Én elfogadlak titeket.” 2. Kor. 6: 17.

Azok, akik szellemi dolgokban lelkismeretesen a világtól elszakadva élnek s csak azokat ismerik el testvéreknek, akik a szív körülmetéltetését s az Isten családjába való befogadtatását vallják, szemben fogják lelni magukkal az erkölcstudósokat, a szabadelvűeket s a tudományos bibliai kritika híveit, nem különben a tömegeket is, akik gyűlölik a fényt, a tudományosan és másképpen is, mért az elítéli sötétségüket. Mindazonáltal ez az egyetlen követendő pálya. Nagyon is helyes az, hogy csak a valódi izraeliták ismertessenek el testvérekül s ezáltal elválasztassék az igaz gabona a pelyvától.

SZEPTEMBER 16.

„Az Ur ad erősséget az Ő népének; az Ur megáldja az Ő népét békével.” Zsolt. 29: 11.

Ha kisértésekben és megpróbáltatásokban vagytok, melyeket azonban le tudtok győzni és a melyek jellemekben türelmet, tapasztalást, testvéri szeretetet, rokonérzést és szeretetet eredményeznek, örvendezzetek, adjatok hálát imádságaitokban s ismerjétek el az Isten irgalmát és segítségét. Ha azonban megpróbáltatásaitok nehezebbeknek látszanak, semmint el tudnátok viselni, sőt összezuzással fenyegetnek, vigyétek ügyeteket a nagy Teherviselő elő, kérjétek segítségét mindennek elviselésére, ami javatokra szolgál és felmentését minden alul ami nem szolgálna javatokra, sőt károkat okozná.

SZEPTEMBER 17

„Köztelek van Krisztus, ki a dicsőség reménye.”
Kol 1: 27.

Isten minden egyes igaz gyermekének kell, hogy határozott egyéni keresztyén jelleme legyen, amely meglétében nem függ más keresztyén szellemi élettől. A többi keresztyénektől hirdetett Igazság igéjéből kell ugyan kivonni azokat az életelveket stb., amelyek megszilárdítják karakterét s annak lelki természetű egyéniségét. De anyyira határozottnak és véglegesnek kell lennie minden egyes keresztyén lelki egyéniségének, hogy ha el is bukik a kedves testvér vagy nővér, kinek szellemi élete először táplálta a mienket s vitt bennünket a jellem teljessége felé. (ami az apostol szerint nem lehetetlen, Zsid. 6: 4, 6; Gal. 1: 8.) nekünk mégis élnünk kell, mert képeseknek kell lenünk arra, hogy mi magunkban is elsajátítsuk az Igazság Lelkét.

SZEPTEMBER 18

„Az Én jelenlétem veletek fog menni és Én megnyugosztalak tégedet.” 2. Móz. 33: 14.

Az Ur mindig jelen van népében Mindig gondol reánk, gondoskodik érdekeinkről, őriz bennünket a veszélyben, ellát bennünket földi és lelki dolgokkal, olvas szívünkben, megfigyeli Iránta való minden szerető indulatunkat, szabályozza fegyelmezésünk és javításunk érdekében a minket körülvevő viszonyokat, figyel leghalkabb kiáltásunkra is, mellyel segítségét, rokonérzését vagy Vele való egyesülésünket sürgetjük. Egy pillanatig sincs éberség nélkül, akár a nappal tevékeny óráiban, akár az éjszaka csendes virrasztásaiban hívjuk. Milyen áldotti dolog ennek a vigyázó hűségnek az elgondolással És Istennek egyetlen valódi gyermeke sincs megfosztva fiuvá fogadtatásának ettől a bizonyágától.

SZEPTEMBER 19

„Szenteld meg a Te igazságoddal: a Te beszéded Igazság.” Ján. 17: 17.

Urunk mindig lelki életünk fejlődésével és haladásával köti össze az Igazság elnyerését és a Neki való engedelmességünket, s Isten minden gyermekének őrizkedni kell az olyan tanítástól, amely azzal dicsekszik, hogy megelőzi az Igét és hogy Krisztus és a Szentlélek az ennyire fejlett keresztyéneknek az Igétől függetlenül beszél. Az ilyen tanítás a lelki kevélységet és a dicsekvést táplálja és hatálytalanokká teszi a Szentírás intelmeit és követeléseit, mivel a megcsaltak azt hiszik, hogy egy magasabb tanító lakik bennük. A Sátán pedig felhasználva ezt a rászedést, az ő akaratának foglyaivá teszi őket.

SZEPTEMBER 20

„Mert ezt mondja a Magasságos és Dicsőséges, ki örökkévalóságban lakozik, kinek neve szent: Én magasságban és szent helyen lakozom... hogy megelevenítem az alázatosok lelkét és a töredelmesek szívét”. — Eseiás 57: 15.

Véssük emlékezetbe, hogy a lesujtott és töredelmes szív sosem veli meg és fitymálja az Urat. Ennélfogva, ha valakik az Urnak újteremtényű népe közül akármitéle nehézségbe is bollanak, ha szomjuhozzák az Ur barátságát és bocsánatát, ha szívük lesujtott és töredelmes, ne essenek kétségbe, hanem gondolják meg, hogy Isten Krisztus érdeme által módról gondoskodott, amely képessé teszi őket elfogadni és büntől szabadon értékelni mindent, mi rájuk Krisztusért — az Ő vérében való hitükért szakad. Azok, akik bűneik miatt lesujtottak és töredelmes szívűek tudhatják, hogy ők nem követtek el „halálos vétet”, mert szívük állapota tesz bizonyosságot erről. Az apostol ugyanis azt mondja: „Lehetetlen megbánásban megújulni” bárki-nek is, aki halálos vétet követett el.

SZEPTEMBER 21.

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól.” Zsolt. 23: 4,

A kiseded nyáj juhait nem féltet a gonosztól az Ur kegyelme folytán, mert Ő velük van, mellettük s megmutatta már kegyelmét a váltság lefizetett bérével. Velük van ígéretének idejében is — abban a biztosításában, hogy a halál nem fogja az élet kioltását jelenteni, hanem csak zavartalan szendergést Krisztusban a feltámadásig. Nem csuda tehát, hogy a kiseded nyáj juhait énekelve és szívük dallamait zengedezve járkálnak a halál árnyékának völgyében, lelküket annak minden tartalmával felhíván, hogy dicsérjék, dicsőítsék és magasztalják az Ő nagy és szent Nevét, aki szeretett minket és megváltott az Ő drága vérével s drága Megváltónk társörököseivé hívott el.

SZEPTEMBER 22.

„Bizonynal a Te jóvótod és irgalmasságod követnek engem életemnek minden napjában és én az Ur házában fogok lakozni mindörökké” Zsolt. 23: 6.

A jóság és az irgalmasság, amelyet mi előre feltételezünk a fátyol mögött, már itt elkezdődik a ilyen szempotból kell azt értékelnünk. Aki semmit sem tud az Ur örömeiről a jelen életben, az nincs előkészülve az Ur örömeire a Királyságban, bármilyen áldásokat és örömeket nyerjen bár a Királyság által a „Milleniumi Korszak” folyamán. Akkorra majd azonban öröm és örvendezés van fenntartva az Ur hűségeseinek és pedig nem csak pillanatnyi öröm, mely az Urnál való első elfogadtatásukkal s Neki szenteltetésükkel kapcsolatos. Az Ur jóvótára és irgalmasságára nem mint valamely régmúlt dologra kell visszatekintnünk, hanem azt mint a jelen dolgát kell felismernünk és értékelnünk Isten jósága és irgalma nap-nap után követ, feléleszt, erősít és megáld bennünket.

SZEPTEMBER 23.

"Tusakodjatok a hitért, mely egykor a szenteknek adatott." Judás 3.

A mi hitért való jó harcunk jelentékeny mértékben abban áll, hogy megvédelmezzük Isten ígését, amely magában foglalja Isten jellemének védelmét is. Ez azt jelenti, hogy kitartsunk az Igazság mellett bármily áron és a támadóknak bármilyen nagy száma ellen is, — szemben az emberek hitvallásaival és elméleteivel, amelyek rosszul értelmezik a nagy öröm híradását, melyet az Ur és az apostolok hirdettek egykoron és amely — Istennek hála — eljut mégis az egész emberiséghez. Az apostol azt mondja: „Én az Igazság védelmére vagyok rendelve.” Mi sem tehelünk kevesebbet, mint védeni az Igazságot. Az Igazság Isten követe, Krisztus követe, ennél fogva a mi zászlónk, s nekünk mint igaz katonáknak, halálig kell védelmeznünk zászlónkat.

SZEPTEMBER 24.

"Magsanyargatom testemet és rabság alá adom... ne-hogy söpredék ember legyek." 1. Kor. 9. 27.

A testnek, a husnak meg van az a hajlama, hogy feltámadjon a meghaltak hit állapotból. Ennél fogva az új teremtménynek szakadatlan éberségben kell lennie, hogy megtartsa ezt a felfelétlőrekvést, hogy harcolja a jó hit harcát s végtére mint győzedelmeskedő elnyerje a jutalmat. Az új lelkiületnek ezek a küzdelmei a testtel — jó harc abban az értelemben, hogy tulajdonképpen a bukott természet bűnei és fogyatkozásai ellen való küzdelmek. Hit harcát jelentik pedig abban a tekintetben, hogy az Újteremtmény egész pályája tulajdonképpen hit pálya, amint az Apostol mondja: „Hit által járunk és nem látás által”... Hit harca abban az értelemben is, hogy senki sem tudja a saját teste, hajlamai és vágyai ellen irányuló harcot fenntartani, csak ha hite van az Urban, mint segítőben és az Ő ígéreteiben.

SZEPTEMBER 25

„Ki lett nekünk Istentől bölcsesség, igazság (megigazulás), szentség és váltság (megszabadítás)” 1. Kor. 1: 30.

Aki megváltott, azaz megvásárolt bennünket az Ő életének feláldozásával, bölcsességet is ad nekünk, mint Prófétánk és Tanítónk az Ő evangéliuma által, hogy belássuk bukott állapotunkat s elismerjük Őt, mint segítőnket. Mint Papunk, megigazít bennünken, aztán megszentel, azaz Magának szentel a papságban. Mint Király végül, teljesen megszabadítja a hűségeseket a bűn és halál uralma alól, az isteni természet dicsőségébe, tiszteletébe és halhatatlanságába juttatván! Mert: „Isten minket is feltámaszt (a halálból) Jézus által.”

Halleluja! Milyen egy Megváltó! Valóban Ő képes és kész is megmenteni a legutolsókat is, kik Általa Istenhez jönnek.

SZEPTEMBER 26

„Jézus Krisztus a Fő-szegletkő, kiből az egész alkotmány szép renddel rakattatván növekedik, hogy legyen az Urnak szent temploma: akiben egyben ti is megépültetek Isten hajlékául a Lélek által.” — El. 2: 20, 22.

Amint nap-nap után leperreg, hadd emlékezzünk meg ehhez a Templomhoz való hármass viszonyunkról: 1. Mint eleven kövek csak az előkészítés folyamatában vagyunk. 2. Mint a királyi papság tagjai a Frigyszekrényt vivén, a Tábernákulum — állapotból a Templom-állapot felé haladunk: némelyek közülünk már beléptek, mások még utban vannak. 3. Mint az Ur népe eljutottunk arra az időre, mikor megismerjük, megértjük és lélekkel énekeljük az isteni irgalmasság, igazság és szerelem új énekét. Legyünk hűségesek ezeknek a tekinteteknek mindenikében, betöltvén feladatunkat és nemsokára bevégződik pályánk s az Ur dicsősége megtölti a Templomot.

SZEPTEMBER 27

„Ne kísértsd a te Uradat, Istenedet.” Máté 4: 7.

Folytonos kísértések estromoltják az Ur népét, — buzditás arra, hogy csodálatos dolgokat vigyünk véghez az Ő nevében s ezáltal bebizonyosodjék részükre és mások részére, hogy mi a menny kegyeltjei vagyunk. Az ebből levonandó tanulság az, hogy dolgok, melyeknek véghezvitelét megadta nekünk Atyánk, nem arra valók, hogy a világot győzzük meg, vagy pedig a mi fontos voltunkat az Ő szemében mutassuk meg általuk, hanem inkább az legyen a céljuk, hogy alázatosan és higgadtan, de amennyire a józanész és illedelem megengedi, hatékonyan is csillogtassuk a mi világosságunkat, hirdessük általuk annak dicséretét, aki elhívott bennünket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára s abból a hiru vágyból, hogy csodatevők legyünk. az Igazság szolgáinak, papjainak okos tisztére.

SZEPTEMBER 28

„A ti ellenségetek az Ördög, mint az ordító oroszlán körüljár, keresvén, akit elnyeljen: kinek ti ellene álljatok.” 1. Pét. 5: 8, 9.

A Sátán velünk való ellenkezésének ez a gondolata és az, hogy nekünk nemcsak a testtel és vérrel, hanem a hatalom magas fokán álló Fejedelemségekkel. Hatalmaságokkal és gonosz szellemekkel is küzdenünk kell, megrettenthetne bennünket, ha viszont másfelől nem gondolkodnánk meg, hogy az elhatározás szilárdságával nagy segítséget és támogatást nyerünk más láthatatlan erők részéről. A kísértéseknek való határozott ellenállás s az Ur és ügye mellé sorakozás pillanatától kezdve, erősebbek leszünk az Urban és az Ő hatalmának erejében és hatalmasabb Az, aki mellettünk van, mint azok mindnyájan, kik ellenünk vannak. Ha a gonosz felismerése után is habozunk, az még növeli a kísértés erejét.

SZEPTEMBER 29

„Utálatos az Urnak mindenki, ki elméjében felfuvalkodott.” Péld. 16 : 5.

Az új teremtmény istenilételeinek legszigorubbja az, mikor az illető a kevélységtől indítatva a világiasság szellemének a szeretetét szerzi meg. A világi kevélység párbajra szólítja az Istenben való engedelmességet, és csak a bátrak és az Urban teljesen bizók győzhetik le ezt az óriást. Szükséges azonkívül, hogy a győzelem teljes legyen — a kevélység véglegesen leigáztassék, megölessék, hogy soha többet fel ne kelhessen megrontásukra. Személyi harc ez s az óriás elleni egyetlen alkalmas fegyverzet a patak kövecskéje, vagyis az Ur hirdetése, amely megmutatja nekünk, hogy mi kedves és elfogadható az Ő szemében és biztosít minket, hogy aki megalázza magát, felmagasztaltatik és a kevély megaláztatik. Ahogy a költő mondja: A dicsekvés vége az igazi méltóság kezdete.

SZEPTEMBER 30

„Krisztus szeretete kényszerít bennünket.” 2. Kor. 5: 14.

Szinte lehetetlen jellemezni a szeretet magát. Az egyetlen, amit tehetünk, hogy leírjuk a szeretet viselkedését. Akikben meg van a szeretet a maga tulajdonaival, azok képesek éntékelni, de egyébként nem képesek kifejezni a szeretetet. Istentől van az; Istenhez hasonlóság szívben, nyelvben, cselekedetekben és gondolatban; felülvizsgálja az összes emberi tulajdonokat és tökéletesen kormányozza azokat. Mint Krisztus tanítványai, növendékei, az Ő iskolájában vagyunk, s a szeretet leckéje az a nagy lecke, melyet Ő nekünk nap-nap után tanít és amelyet alaposan meg kell tanulnunk, ha elakarjuk nyerni végső elhívásunk jutalmát annak minden mozzanatában és elágazásában. A szeretet számontartja és mindenkivel közli napi életünk szavait, gondolatait és cselekedeteit. Amint a költő mondja: Fény világít színeket, — kegyelmet a szeretet.

OKTÓBER 1.

„Megőrizem az én utaimat, hogy ne vétkezzem az én nyelvemmel; megzabolázom az én számat, míg a gonosz énelőttem van.” Zsolt 39: 2.

Valószínűen minden tapasztalt ember teljesen elismeri azt az állítást, hogy a nyelvnek a test minden tagjánál nagyobb befolyása van úgy a rosszra, mint a jóra nézve. A tapasztalás tanítja azt is, hogy a legtöbb embernél könnyebb minden más szervet kormányozni, mint a nyelvet. A nyelv annyira készséges szolga, hogy a bukott természet minden nagyravágyása, szenvedélye és hajlama csak őt akarja a gonosz szolgájául, vagy csatornájául felhasználni. A keresztyén ember részéről ennél fogva fokozottabb éberség, bölcesség és gondosság kívánatos arra, hogy testének ezt a tagját kormányozza s a Krisztusban való új lelkület szolgálatába hajtja, hogy az ne legyen többé akadály magának, vagy másoknak, hanem segedelem a keskeny úton:

OKTÓBER 2.

„Elfeledvén azokat a dolgokat, melyek mögöttünk vannak.” Fil. 3: 14.

Elfeledjük a dolgokat, amelyek mögöttünk vannak, mert az a helyes, hogy így cselekedjünk. Mert Isten is elfelejti azokat és azt mondja, hogy minden gyarlóságunkat háta mögé vetette; és mert gyarlóságaink mind elvannak takarva az Ő tekintete elől annak érdemei által, aki szeretett bennünket, aki meghalt értünk és akit mi is szeretünk és bizunk Benne és akinek nyomdokaiban igyekszünk járni több-kevesebb tökéletlenséggel a folytatásoknak megfelelően, melyeket testünkben örököltünk. Nem akarjuk azt mondani, hogy elcsuszamlások és mulasztások nem veendők komolyan és hamar ellelelhetőek; ellenkezőleg helyre kell hoznunk azokat ügyességünk foka szerint s nap-nap után könyörögnünk kell Isten bocsánatát ezekért a folytatásokért.

OKTÓBER 3.

„Nagy békessége van a Te törvényed szeretőinek és semmi sem bánthatja őket.” Zsolt. 119: 165.

A mi könnyörgéseink legyenek fokozatosan a kegyelemért, a bölcsességért, a Lélek gyümölcseiért, az Ur és a testvérek szolgálatának alkalmiért, végül azért, hogy mindinkább és inkább gyarapodjunk az Ur drága Fiához való hasonlatosságban... Ilyen feltételek mellett ki kételkedhetik, hogy „Istennek minden értelmet meghaladó békéje” meg fogja őrizni az ilyen „szíveket” és azoknak „gondolatait”. Ez a béke magától el fogja űzni a sokak szívét sujtó gonoszságoknak bármelyikét. Önzés és nagyra-vágyás kevés teret használnak az ilymődon eltelt szívben. Isteni béke lakhatik szívünkben és kormányozhatja azt annyira, hogy távol fogja tartani a világ nyugtalanítását és zavarát még akkor is, ha különben egészen körülvesznek ezek a kártékony körülmények — s maga az Ellenfél ostromoltat bennünket félrevezetett szolgálival.

OKTÓBER 4

„Mondá nekik Jézus; Kövessetek és Én az emberek halászaivá teszek titeket.” Máté 4: 19.

Az életnek minden ügye hasznos tanításokat ad a jövőre nézve, csak meg kell szivlelnünk azokat a tanításokat. Talán lehetett valami különösen hasznos a halászmesterségben, valami, ami nagyon hasonlított az új nagy feladathoz, amelyre az apostolok életük hátralevő egész folyamára készültek elkötelezni magukat. Az Ur sejteti is ezt elhívásában. A halászmesterség kitarthat, ügyességet kíván, alkalmas családokra van szüksége és arra, hogy a halászok rejtekben tartsák magukat. Erre a négy dologra van szükség a lelki halászatban is, amelyre az Ur kiváltásos módon elszerződött minket. Ne feledjük el, hogy amiképen a halak könnyen elriadnak, ha észreveszik, hogy valaki meg akarja fogni őket, azonképen az emberiség is félénk, valahányszor meg akarják fogni valamivel. Főképen, ha a legkisebb gyanujuk is van arra nézve, hogy elveszítik szabadságaikat. A megszentelés pedig ilyennek látszik a világ előtt.

OKTÓBER 5

„Sziuleljétek meg Őt, ki a bűnösöknek ilyen ellenmondását tűrte el Magával szemben, hogy elmétekben elfogyatkozva, meg ne fáradjatok.” Zsid. 12: 3.

Oh jaj, Isten igaz gyermekei közül hányan lesznek fáradtak és alélt lelkűek s közel a veszedelemhez, hogy elveszítsék a nagy jutalmat, mert nem gondolkodnak az Urról, nem tanulmányozzák, nem értik, nem szivlelik meg Őt s hogy micsoda ellenkezést viselt Ő el hívéséig. Ha megszivlelnék az Ő tökéletességét s meggondolnák, hogy a Benne megtestesült lény hogy ragyogott a sötétségben s még sem becsülték meg mások, akkor maguk is belenyugodnának abba, hogy a belőlük kiáradó lény ne becsültessék másoktól. Ha meggondolnák, hogy az Ur hogy szenvedett minden tekintetben igazságtalanul és az Igazság ügyéért s elmélkednének azon, hogy a maguk viselkedése minden jóhiszeműség mellett is mennyire tökéletlen, ez megedzené őket, mint jó katonákat a keménységek elviselésére, hogy ne legyenek fáradtak a jó cselekedetben s ne lankadjanak el az ellenállás súlya alatt.

OKTÓBER 6.

„Nem tudjátok, hogy micsoda lelkiek vagytok; mert az Emberfia nem azért jött, hogy elveszítse a lelkeket, hanem, hogy megmentse azokat.” Lék. 9: 56.

Igy van az Ur minden tanítványával: folytonos igyekezetüknek arra kell irányulni, hogy elkerüljék a tul-szigoru bírálatra való hajlandóságot és azt a törekvésüket, hogy elveszítsenek másokat, míg azok irgalmat óhajtanak a maguk részére. Az Uról megállapított szabály az, hogy irgalmát abban az arányban kell várnunk, amily arányban mi gyakorolunk irgalmat másokkal szemben. A hibákat kutató hajlam, amely kész mindenkit vádolni és elítélni, a szív gonosz természetére mutat — olyas valamire, amely ellen az Ur népének mindannyiának védekeznie kell. Irgalom, jóság és szeretet azok a jellemvonások, melyeket Ő a lelki izraelitákban látni óhajt s amelyek nélkül nem lehetünk sokáig az Ő gyermekei.

OKTÓBER 7.

„Ha valaki hallja Éntőlem ezeket a beszédeket és nem cselekszi azokat, hasonlatos leszzen a bolondhoz, aki fővényre építi az ő házat.” Máté 7: 26.

Az Ur ígéreteire épített remények, amelyeket nem kísérnek cselekedetek fővényre, épített remények lesznek, Pusztán idő kérdése, míg eljön a próba nagy ideje — s ki fog tűnni, hogy ezek a remények rosszabbak, mint haszontalanok. Kitűnik, hogy megcsalták birtokosaikat, akik elbízták magukat Istennek a Királyságban való részese-désüket illető biztosításai tekintetében. Ezzel ellentétben azok, akik engedelmességgel építenek, akiknek szíve és nyelve megvállja és tiszteli az Urat s cselekedeteik bizonyítják hitüket s gyümölcseik bizonyosságot tesznek az Urhoz való eleven viszonylatukról — az ilyenek átjutnak az életnek minden viharán, sosem mozdulnak ki helyük-ből, sosem szenvednek rázkódtatást, mert alapzatuk van.

OKTÓBER 8

„Meg ne csalatkozzatok... mert aki testének vet, az ő testéből arat romlást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből arat örökéletet.” Gal 6: 7, 8

A testnek vetünk mindenkor, amikor felsőséget engedünk a test testi, önző jogtalan és igazságtalan vágyainak szívünk és életünk felett; és minden vetés könnyebbé teszi a következő vetést s biztosabbá az ilyen eljárás végét, amely a halál — a második halál. Ezzel szemben a test önzésre irányuló vágyainak való minden ellenállás, minden gyakorlása az új lelkületnek a tiszta, a nemes, a jó és az igaz dolgok irányában — a Léleknek való vetés, amely a Lélek járulékos gyümölcseit termi, a Lélek kegyelmeit és amely, ha kitartunk benne, végtére meghozza nekünk az Ur kegyes ígéreteinek és intézkedéseinek megfelelően — az örökéletet és a Királyságot.

OKTÓBER 9.

„Mit féltek, ó kicsinyhitűek?” Máté 8: 26.

Minden megpróbáltatás segítségünkre van. Ha mindjárt az elején félünk és kiáltanánk, apránként segédelmet nyernénk, de talán ezzel a feddéssel: „Óh te kicsinyhitű!” De hogy lecke lecke után ért bennünket, az Ur is tőlünk — valamint mi is minmagunktól — nagyobb hitet vár, nagyobb bizakodást jelenlétében és rólunk való gondviselésében és abban a hatalmában, mellyel az Ellenféltől és minden gonosz dologtól megszabadít és biztosságban juttat el a kikötőbe, amely felé törekszünk — a mennyek királyságba

OKTÓBER 10.

„Levetkeztétek a régi embert az ő cselekedeteivel egyben és felöltöttétek amaz új embert, aki megújult az ismeretben Annak képe szerint, aki őt teremtette.” Kol. 3: 9, 10.

Csak lelkiületünkben, akaratunkban multak el a régi dolgok és ujult meg minden. Ténylegesen csak akkor teljesedik be ez a változás, mikor a halandó halhatatlanságba öltözött, mikor a romlandó romlatlanságba magasztosul — dicsőségben, erőben felemelkedik, lelki lényé lesz. De közben, hogy méltóknak tekintessünk az Első feltámadásban való részesedésre, megkíváncsitik tőlünk, hogy kimutassuk benső hajlandóságunkat, komoly vágyunkat arra, hogy teljesen azokká legyünk, amivé az Ur óhajt tenni bennünket. Ezt pedig semmi módon sem mutathatjuk meg inkább az Urnak és önmagunknak és semmi sem lehet ez irányban nagyobb segédelmünkre, mintha szigorú ellenőrzés alatt tartjuk szívünket és gondolatainkat.

OKTÓBER 11.

„Legyetek tiszták ti, akik horuozzátok az Úrnak edényeit” Ezs. 52 : 11.

Az isteni módszer — úgy látszik — világos különbséget tesz Isten szolgálói és a Gonosz szolgálói között. Az a kiváltság, hogy Isten mellett bizonyosságot tehetünk és az igazság követői lehetünk, olyan kegy, amely az Ur népének van fenn'artva. Isten nem keresi sem a bukott szellemeket, sem a gonosz férfiakat, sem a gonosz nőket arra, hogy a jó hirdetés hirdetői legyenek. Az Ur népe jól jegyezze meg ezt a kérdést és óvakodjék minden olyannak a szolgálatától, akik nem bizonyítják be az Ur-al való szívbéli közösségüket. A gonosznak pedig így szól az Ur: „Miért veszed te szádra az Én szövetségemet — mikor látom, hogy gyűlölöd a tanítást és hátad mögé veted az Én beszédemet?” Zsolt 50 : 16, 17.

OKTÓBER 12.

„Szivleljétek meg a mezők liliomait, mikép nevekednek” Máté 6 : 28.

Urunk figyelmeztet arra, hogy mennyire tanulmányoznunk, megszívlelnünk kell a természet apró dolgait is. Az élet apró tényeivel kapcsolatos tapasztalatok igen hasznosak abban a tekintetben, hogy általuk helyes szempontból közelíthetjük meg a Teremtőben való hit tanulmányozását és annak elgondolását is, hogy Ő szükségképpen megtestesítője és hordozója a legfenségesebb és legnemesebb tulajdonoknak, amelyeket emberi elme elgondolhat — hogy Ő tökéletes igazságosságban, tökéletes bölcsességben, tökéletes hatalomban és tökéletes szeretetben... A sziv, amely ilyen megszívleléseket tesz, gyarapodik kegyelemben, tudásban, szeretetben. Az olyan sziv, amely elmulasztja megszívlelni a kicsiny dolgokat, nem lehet képes megbecsülni a nagy dolgokat s így el lesz zárva Isten megszívlelésétől s tervének kellő értékelésétől s következésképpen nem mérlegelheti a maga jellemét sem kellőképpen.

OKTÓBER 13

„Én megmutatom neked az én cselekedeteimből hitemet.” Jek. 2: 18.

Noha az Urnak jelenkori népét nem szabad cselekedeteik után megítélni, hanem hitük után, mindazonáltal szükségesek a cselekedetek is. Cselekedeteink által mutatjuk ki hitünket és — hála Istennek — tökéletes cselekedeteink is bizonyíthatják Isten előtt szándékaink és akarássaink hűségét... Ha cselekedeteink az Ur előtt hitünk őszinteségéről tesznek bizonyosságot, ez a hit elfogadhatóvá lesz Előtte, mi tökéletesnek fogunk számíttatni s rész fog adatni nekünk a Királyságban és mindazokban a drága dolgokban, melyeket Isten azok részére tart, akik szerelik Őt nemcsak szóval, hanem cselekedettel is; azok részére akik cselekedettel igyekeznek kimutatni, bebizonyítani szeretetüket.

OKTÓBER 14.

„Az igazság és igaz ítélet gyakorlása kedvesebb az Urnak az áldozatnál.” Péld. 21: 3

Gyarapodnunk kell a szeretetben: a szeretet pedig fontos dolog. De mielőtt nagyon előhaladnánk a szeretet művelésében, meg kell tanulnunk igazságkedvelőnek, méltányosnak és igazságosnak lenni. Helyesen van feltüntetve a példabeszédben a kérdés, hogy t. i. mielőtt nagylelkűek lennünk, igazak legyünk. Ennélfogva illik az Ur népének, az Ujteremtményeknek, hogy állandóan tanulmányozzák az igazságosság kérdését s igyekezzenek gyakorlatba átvinni az Isten igéjében sürgetett elvet. Azok, akik mielőtt megkezdik a szeretet megépítését, jellemük ilyen alkalmas megalapozásába fognak, a kellő előrehaladást fogják tapasztalni magukon. Minden szeretet, amely igazságtalanságra és az igazságosság helytelen eszméire van alapítva, csalóka, — nem az a szeretet, mit az Ur követel, mint a tanítványság bizonyítékát.

OKTÓBER 15.

„*Higgyetek Istenben.*“ Márk 11 : 12,

Mióta az Ur követőivé lettünk, napi élményeinket mintha egy láthatatlan erő óvna és vezérelné afelé a cél felé, hogy mint Krisztus iskolájának növendékei, tanítást nyerjünk Őtőle, mindinkább és inkább kifejlesszük a Lélek kegyelmeit, főképen a tudást. Hogy a hit mennyire fontos elem, nem is tudjuk manapság teljes mértékben értékelni. Ugy látszik, mintha ez lenne az egyetlen dolog, mit az Ur különösképen megkövetel azokban, kiket követőiül elhívott. Ennélfogva hitünk mértéke szerint leszünk képesek ujjongani a zaklattatásban is. Igaz, hogy a szenvedésekben magukban nem gyönyörködhetünk, de gyönyörködünk a gondolatban, mely hozzájuk fűződik, t. i. hogy a szenvedések csak csekély kellemetlenségek, melyek részünkre a dicsőség tuláradó és örök jutalmát eredményezik.

OKTÓBER 16.

„*Lecsendesíti a vihart.*“ Zsolt. 107 : 29.

Mi, maiak az Ur ügyét képviseljük az emberi szenvedélyek, ellenkezések stb. dühöngő vihara közepette. Szívünk olykor-olykor elcsüggedné, ha hitünk nem láthatná az Urat velünk együtt a hajóban s nem kapaszkodhatnánk abba a gondolatba, hogy az Urnak nagy hatalmában áll, hogy a maga idejében és módján békességet hirdessen a világnak... Mindazonáltal ne lepjen meg bennünket, ha sötét óra áll előttünk — ha eljön az, idő, mikor a vihar szelei oly hatalmasak lesznek, hogy sokan fognak felsikoltani félelmükben és reszketésükben. Tegyük jól magunkévá a jelen idő drága tapasztalatait, hogy sose hagyjon el aztán hitünk; hogy képesek legyünk a legborusabb órában is énekelni és ujjongani Őbenne, aki szeretett és drága vérével megváltott minket, — énekelni Mozes és a Bárány énekét.

OKTÓBER 17.

„Az Ő tollaival fedez be téged és szárnyai alatt lesz oltalmad.” Zsolt 91 : 4.

Jehova oly közel gyűjti szívéhez az Ő hűséges és hívő gyermekeit, hogy érzik szeretetének melegét és szívüknek felelgető szava ez: „A Te tabernakulomodban akarok lakozni”, a Te oltalmad alatt — „mindörökké.” „Folyamodom a Te szárnyaid árnyéka alá; mert menedékhelyem lettél nekem, erős torony az ellenség ellen; mert meghallgattad az én fogadalmaimat — megszentelésemet, — s megadtad nekem azok örökségét, akik félik a Te nevedet.” (Zsolt. 61: 4, 3, 5) „Én pedig éneklek a Te hatalmat; hangosan éneklek a Te irgalmat reggelente, mert védelmem voltál és menedékem az én háborúságomnak napján.” (Zsolt. 59: 17.)

OKTÓBER 18.

„Aki lanyha az Ő munkájában, testvére a tékozlónak.” Péld. 18; 9.

Sosem láthatunk az Ur megszentelt népe közül valakiben pazarlást anélkül, hogy ne éreznők, hogy noha bizonyos tekintetben nagyelőrehaladást tettek az Ur lelkületének megértésében, ebben a különös pontban mégis fogyatékosak. Az adomány megbecsülése s az Adakozó tisztelete megkivánják a gondosságot és sáfárkodást mindenben, ami mennyei Atyántól jön — akár lelki, akár muló dolgok legyenek azok. Az Ur példázatainak megfigyelően Ő a mi szeretetünket és buzgalmunkat jelentős fokban aszerint méri, amint helyesen élünk, vagy visszaélünk a talentumokkal, az ideiglenes és lelki áldásokkal, melyekkel most megajándékozott bennünket.

OKTÓBER 19

„Ingyen vettétek, ingyen adjátok” Máté 10 : 8.

Legyünk készségesen bőkezűek mindenki iránt, akik éheznek és szomjuhózzák az áldott táplálékot, amely anyyra felfrissített és megerősített bennünket is. Ha nem részesednek ebben ők is, el fognak lankadni alkalomadtán, amennyiben más táplálék után néznek. Nekünk birtokunkban van az a dolog, amelyre a hit házanépe minden egyes tagjának szüksége van; enélkül nem őrizhetik meg álláspontjukat, nem törhetnek előre, — kétségtelenül elcsüggednek. Ha pénzbeli eszközzel rendelkezünk arra, hogy eljuttassuk másokhoz az élet kenyerét, vagy ha bírjuk az igazság ismeretét, nem szabad önzően felhalmozunk azt, sem pedig csak magunkat részesíteni abból. Az Urnak kell szentelnünk azt és ebből a Nekiszentelésből az Ur áldozásokat fakaszt másokra és még fokozottabb áldásokat a mi fejünkre és szívünkre.

OKTÓBER 20

„Legyetek okosak, mint a kigyó és szelidek, mint a galambok.” Máté 10 : 16.

Oh, ha az Ur drága népének mindenike belátná az okosság értékét az igazság szolgálatára irányuló törekvésekben! Urunk nemcsak tanított arra, hogy okosak legyünk, mint a kigyó és szelidek, mint a galambok, hanem példáját is adta ennek a tanításnak saját életével midőn egy alkalommal így szolt apostolaihoz: „Sok dolgot kell még elmondanom nektek, de most nem viselhetitek el.” Nekünk is ebből meg kell tanulnunk, hogy vannak alkalmas és alkalmatlan pillanatok bizonyos igazságok kimondására és az igazság közlésének van okos és oktalan módja is. Nem elég csupán az, hogy ne szóljunk igazságtalanságokat; ezen felül még arra is kell ügyelnünk, hogy szeretettel mondjuk ki az igazságot. Az ügyes szeretet okossággal él, hogy annál több jót mivelhessen.

OKTÓBER 21.

„Atyánk, aki a mennyekben vagy, megszenteltesd a Te Neved.” Luk. 11: 2,

Ez imádatot, az isteni jószág és nagyság dicsőítését s megfelelő tiszteletet jelent. Könyörgésünket az Urhoz intézve, első gondolatunk kell, hogy nem minket illető önző gondolat, sem pedig a mi szemünkben is értékes idegen érdekek gondolata legyen, hanem Isten legyen az első minden gondolatunkban, célunkban és számításunkban. Semmiért sem szabad könyörögnünk, ami nincs harmóniánkban mennyei Atyánk Nevének tiszteletével; semmit sem szabad kérnünk sem magunknak sem kedveseinknek, aminek kérését az Ur nem föltétlenül helyesli s el nem rendeli. A szívnek minden erénye között az Isten iránti tisztelet az, melyet leginkább fenyeget az a veszedelem, hogy kiirtódik a szívből a névleges keresztyének tömegének közepelte.

OKTÓBER 22

„Képesek vagytok-e kiinni a pohárt, amelyet én kiiszom.” Máté 20: 22.

Urunk bátorsága a keskeny ösvényen csodálattal tölt el bennünket Mennyire erős jellem volt az Övé! Nem jutott eszébe visszatérni: kitarzott amellelt, hogy betöltse Atyja akaratát, hogy feláldozza Magát másokért. Nemes mintaképet láttak Benne az apostolok maguk előtt — nagyságot az alázatosságban, győzelmet a szolgálat által. Helyes dolog, hogy mindig elménk előtt legyen az, hogy ha nem oszljuk meg az Ő poharát, ha nem merülünk el az Ő halálába, nem nyerhetünk részt az Ő dicsőségének Királyságában sem. Tekintsünk minden más dolgot vesztésnek és salaknak, csak hogy elnyerhessük a szükséges szenvedést. És amikor megjön az, ne rettegjünk tőle, ne tekintsünk úgy a minket megkísértő tüzes megpróbáltatásokra, mintha valami érthetetlen dolog történnék velünk. Ellenkezőleg éppen erre vagyunk elhivatva, hogy szenvedjünk az Urral s fokozatosan Vele együtt dicsőüljünk meg.

OKTÓBER 23.

„Ha valaki tiköztetek első akar lenni, legyen a ti-szolgálatok.” Máté 20: 27.

A pogányok között a vezetők urak, akik nem szolgálnak másoka¹, hanem őket szolgálják mások. de a Jézus követői között a szabály megfordított: aki szolgálni akar, azt bacsülik a legmagasabbra. Mekkora szépség rejlik a dolgok isteni rendjében! Azok, akik józanul gondolkodnak, milyen mélységesen rokonszenvezhetnek az itt megállapított elvekkel! Mennyire okosak ezek az elvek s mennyire ellentétben állanak a világ szellemével! Valóban az Ur követői a szónak ebben az értelmében különös nép a jócselekedetekre irányuló buzgalma terén — mert egymást szolgálják s jót tesznek mindenkivel, mikor erre alkalom kínálkozik.

OKTÓBER 24.

„Mikor azért elvivék Őtet, megragadtak egy bizonyos Círénabeli Simont... annak vállára adták a keresztfát, hogy vigye Jézus után.” Luk. 23: 26.

Gyakran csodálkoztunk, hogy hol voltak Péter és János és Jakab, hogy nem látták az Urnak rokasztó terhét s nem siettek segítségére? Ha hajlandók vagyunk irigyelni Simont azért a kiváltságért, hogy segíthetett a Mesternek a kereszti vitelében, gondoljuk meg azt is, hogy az Ur testvérei közül sokan hordanak naponként jelképes kereszteket... A mi kiváltságunk pedig, hogy segítsünk nekik s az Ur hajlandó minden szolgálatot, mit a hűséges követőknek teszünk, úgy tekinteni, mintha a Maga személyének tettük volna... Amiképen a fakereszt nem volt az Urnak legsúlyosabb keresztlje, azonképen vannak követőinek is olyan keresztljei, amelyeket a világ nem lát, de amelyeket a „testvérek”-nek meg kell érteniök. „Viseljétek egymás terhét és úgy töltsétek be Krisztus törvényét.”

OKTÓBER 25.

„Legyetek bátrak és az Ur mellette lesz az igaznak.”
 II. Krón. 19; 11.

Akárkinek legyen valamely elvégzendő kötelessége, ne féljen és ha azon igyekszünk, hogy kellemetlen feladatokat hajtsunk végre gyendéd módon, igazságosan és szeretettel, senkitől se tartsunk, hanem inkább az Urat féljük s főrekedjünk Neki tetszeni. Hadd vivja a világ a maga harcát; az Ur ugyanis felülvizsgálatot gyakorol s az eredmény alkalomadtán dicsőséges lesz. Mi pedig, kik az új nemzetséghez tartozunk, az új Királysághoz, mely nem e világból való, amely nem él testi fegyverekkel, hanem a Lélek kardját használja — hadd vivjük a jó hit harcát, kapaszkodjunk az elénkbe állított dicsőséges dolgokba és ne csak magunk álljunk meg helyünkön, hanem támogassunk mindenkit, aki ugyanazon Lélektől fogantatott és tagja ugyanannak a mennyei hadseregnek, hogy megállhasson teljesen Öbenne, aki Feje a Testnek és Kapitánya üdvösségünknek.

OKTÓBER 26

„Minden gondolatokat Öreá vessétek, Neki gondja van rólatok.” I. Pét. 5: 7.

Vigasztaló és biztató tanácsa ez az Igének. Mindazonáltal az Ur népének aszerint, amint Isten családjában való tagságunk és Krisztus iskolájában való gyámolítottságuk esztendei szaporodnak, mind határozottabban meg kell tanulniok, hogy Istent nem arra kell kérniök, hogy az ők bölcsességük szerint vezesse főrekvésciket; nem azért kell Hozzá folyamodniok, hogy az ők akaratiuk legyen meg a földön, valamint a mennyekben is, hanem inkább megvallván Istennek nagyobb és csekélyebb terheiket, igyekezzenek megnyerni maguknak az Ő szeretetét és vonzalmát és mint balzsamot alkalmazzák a maguk szívére igéjének vigasztaló ígéreteit, amelyek szerint Isten képes is és hajlandó is az ők javukra hasznosítani szenvedéseiket, ha bizalommal és megnyugvással Benne keresik oltalmukat.

OKTÓBER 27.

„Az én életemnek napjai a Te kezében vannak.”
Zsolt. 31 : 15.

Az Urnak minden megszentelt szolgája áldozatul ajánlotta életét, amikor a Bárány követője lett és ha megszentelésüket állandóan szemük előtt tudnák tartani, készek lennének bármely pillanatban megsemmisíteni önmagukat az Ur kedvéért bármily eszköz segítségével és bármilyen módon, amit az Ur gondviselése megenged. Az Ur Illés osztálybeli megszenteltjeinek meg kell gondolniok, hogy egyetlen hajuk szála sem hullhat ki az Atya tudta és engedelmé nélkül és szívük magatartásának olyannak kell lennie, mint amilyent a mi drága megváltónk — az Illés-test feje — nyilvánított ki, midőn így szólott: A poharat, melyet az Atya öntött számomra, ne igyam-e ki? Szívük szava legyen az, amit a költő mond:

Mióta az Isten vezet,
Bármilyen sorsban boldog leszek.

OKTÓBER 28

„Az Uristennek Lelke van rajtam; mert azért kent meg engem... hogy vigasztaljam, akik szomorkodnak... hogy ékességet adjak nekik a hamu helyett, az öröm olaját a gyász helyett.” Ézs. 61 : 1, 2,

A mi feladatunk az, hogy kikeressük a szelideket és szomorkodókat, akik megludják becsülni a maguk elégtelenségét és gyengeségét és akik menedékre és szabadulásra várnak. Feladatunknak egyik része, hogy rátereljük figyelmüket Isten bárányára, Aki elveszi a világ bűneit; hogy rámutassunk a halál hamuja helyett a feltámadás szépségére és a dicsőségekre, amelyek az Ur ígérete szerint lassanként elfoglalják a jelen idő nehézsége, csüggettsége, szomorúsága és háborúsága szellemének a helyét. A mi feladatunk, hogy így beszéljünk: „Öröm érkezik reggel” — hogy segítsünk másokat a felkelésben és egyidejűleg felöltjük a dicséret ruháját és elkezdjük járni az élet újságában, „új énekkel ajkainkon és Urunk szerető gyöngédségével”.

OKTÓBER 29

„Mindenfélől háborítottunk, de nem csüggedünk: megdöbbenünk, de nem kétségbeesésben: üldöztetünk de el nem hagyatunk: leveretünk, de el nem pusztítottunk, az Ur Jézus halálát mindig testünkben hordozván.” II: Kor. 4 : 8, 9.

Azok, akik az Ur kedvéért, az Igazság ügyéért örömmel szenvedik el a legnagyobb szégyent, a legnagyobb gyalázatot, a legnagyobb megpróbáltatásokat, a legkeményebb üldöztetéseket a jelen életben és ilyenképen a Mester és mintakép sorsához igen hasonló sorsban részesülnék, egészen bizonyosan elnyerik jutalmukat az áldozataikban megnyilvánuló hűség foka szerint; amint az apostol mondja: „Egyik csillag különbözik a másiktól fényében.

OKTÓBER 30

„Senki sem szolgálhat két urnak.” Máté 6 : 24.

„Nem szolgálhatjátok egyszerre Istent és Mammont.” Tapasztalat és megfigyelés is megerősítik ezt: ennél fogva szabályként látjuk, hogy az emberek lelki dolgokban vagy hidegek, vagy melegek... Nekünk „mindenekelőtt (főképpen) Isten országát kell keresnünk.” Ez kell, hogy legyen a mi főcélunk, ez kell, hogy lefoglalja minden időnket, figyelmünket, gondolatunkat, erőnket és rendelkezésre álló befolyásunkat és eszközeinket. Magától értődik, hogy a jelen életre nézve szükséges dolgok kivételt alkotnak. Buzgó szeretetünk pedig éppen azoknak a dolgoknak az arányában nyilvánul meg, melyeket készséggel vagyunk hajlandók a mennyei dolgok arányában feláldozni.

OKTÓBER 31.

„Mert a Te szerető gyöngédséged (kegyelmed) jobb az életnél, azért az én ajkaim léged dicsérjenek.” Zsolt 64: 4.

Azok, akik megizlelték az Ur kegyelmét, akik eljutottak arra a meggyőződésre, hogy az Ő kegyelme jobb az életnél és ekik örömmel helyezték ollárára minden földi érdeket, reményt és nagyravágyást — ujjonganak azon, hogy közölhetik másokkal a jóhíreket; ujjonganak azon, hogy hirdelhetik Annak dicséretét, aki elhívott bennünket a sötétségből az Ő csudálatos világosságára. A hirdetés sokkal jobb, sem minthogy megüknak tarthatnák. Nemcsak nem kívánják azt, hogy bért kapjanak a hirdetésért, hanem ellenkezőleg az az óhajtásuk, hogy Isten kegyelmének a hirdetéssel járó élvezése némi áldozatukba kerüljön — háboruság, pénz, a földi barátságok elvesztése hanem elszakítása, a világ és az egyházi szervezetek mogorva tekintete legyen az ár, amit fizetnek érte.

NOVEMBER 1.

„Tégy őrizőt, óh Urám, az én szájam elé; őrizd meg az én ajkaimnak ajtaját.” Zsolt 141: 3.

A kötelelességüket teljesítő és cselekedeteinken örköző vigyázóknak, vagy őrszemeknek a száma kevesebb lesz aszerint, amint az elménket, gondolatainkat figyelő őrségvonal erősebb. Ezen a ponton kell különösen ébereknek lennünk. „A szin bővölködéséből szól a száj.” Ez az egyetemes igazság különösen példázódik az újjáfogantatásban, akinek viselkedése, beszéde, aránylag nyiltabb, mint másoké. Igaz érzések lakván szívében, azoknak kifejezésében talán kevésbé óvatos, mint előzőleg. De annál inkább meg kell jegyeznie az apostól szavait: „Aki ajkával nem vélkezik, az a tökéletes ember.” Jak. 3: 2.

NOVEMBER 2

„Ő az Ur és cselekedjék úgy, ahogy Néki jónak tetszik.” 1. Sám. 3: 18.

Mi nem tudjuk, hogy mi szolgál a mi legjobb üdvünkre. Sokszor olyan dolgok, melyeknek megragadását kívánjuk, epedjük, azt gondolván, hogy jók, valójában kárunkra szolgálnak. Áldottak azok, akik hit által képesek minden megpróbáltatás és akadály ködfelhőjét áthasítani, meggondolván, hogy: „Az Ur ismeri övéit” és hogy Ő minden dolgot a mi javunkra működtet. Türelemmel kell várunk az Urat s ugyancsak türelemmel elviselnünk azokat a keresves tapasztalatokat, melyeket gondviselése kijelölt számunkra, nem vonva kétségbe bölcsességét, szeretetét és hatalmát annak, aki velünk reddelezik.

NOVEMBER 3

„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek; a Lélek készséges ugyan, de a test erőtelen.” Máté 26: 41.

Sokan elkövetik azt a hibát, hogy vigyázás nélkül imádkoznak; mások meg abban tévednek, hogy imádság nélkül vigyáznak. De a helyes és egyedüli biztos mód az, amire Urunk utasított, hogy t. i. összegyeyeztessük a kettőt. Vigyáznunk kell és résen lennünk a világ a test és az Ördög káros beavatkozásaival szemben. Éberén figyelünk kell továbbá az Ur igéjének buzdításait, azok betöltésének bizonyosságait, a jeleket, amelyek előre megjelentik jelenvalóságát s a felmentés küszöbön levő nagy változásait. Vigyáznunk kell mindenre, ami megerősít bennünket hitünkben, reménységünkben, hűségünkben és a szeretetben és vigyázásunk alatt szünet nélkül könyörögnünk is kell. Mint az Ur népének, közösen kell imádkoznunk otthonunkban, családuknak között és imádkoznunk kell titokban és visszavonulásukban is.

NOVEMBER 4.

„Megalázta magát és szolgálai alakot öltött.” Fil. 2: 7.

Amiképen senki sem képes két urat szolgálni, mindakettőt kielégíteni s mindakettőnek igazat adni, lévén érdekeik ellentétesek, azonképen lehetetlen egyszerre Istent és az Igazságot is szolgálni s egyszersmind tetszeni és elfogadhatónak lenni az Ellenfélnek is és azoknak, kik vele, a jelen felmentési idő uralkodójával, a „világ Fejedelmé”-vel harmoniában vannak. Az Ur megszentelt népének, akik kincseket akarnak gyűjteni a mennyekben s gazdagoknak lenni az Ur előtt, készségesen meg kell aláznunk magukat azok között, kik nincsenek megszentelve és akik, bármi legyen is egyébiránt foglalkozásuk, Mammont szolgálják, az önzést, a jelent. s nem áldozzák fel érdekeiket a mennyei Királyság érdekeiért.

NOVEMBER 5.

„Minthogy Főpapunk van Isten Háza felett, járuljunk Hozzá igaz szívvel és a hitnek teljes bizodalmaival.” Zsid. 10: 20, 21.

Ne feledjük el, hogy az, aki a jó munkát elkezdte, soha meg nem változik és ha szívünk összhangban van Vele, ha a nagy Kiengesztelésben való hitünk tiszta és szilárd, ha Neki szenteltetésünk teljes és tökéletes annyira, hogy ügyeinkben nem a magunk akaratát, hanem az Ő akaratát igyekszünk teljesíteni, akkor valóban meglesz bennünk a hit teljes bizodalma. Mert tudván azt, hogy Isten megváltozhatatlan, tudván azt, hogy közünk ígéreteivel és intézkedéseivel, tudjuk azt is, hogy az Ő kegyelmes gondviselésének lényei működésben vannak részünkre. Ez a teljes hitbeli bizodalom — a teljes megnyugvás az Urban.

NOVEMBER 6.

„Kérlek azért titeket Atyámfiai, Istennek irgalmasságira, hogy mutassátok be a ti Testeteket Istennek való eleven, szent és elfogadható áldozatul, ami a ti okos tiszteletek.”
Róm. 12: 1.

Mindenünket, amink van, az Ur szolgálatának alárendelni nemcsak okos dolog, hanem sokkal csekélyebb, sokkal szerényebb áldozat is, mint amekkorát szeretnénk hozni Annak, Aki akkora részvétet, akkora kegyelmet mutatott irányunkban. Így kellene éreznünk még akkor is, ha nem lenne semmi jutalom kapcsolva önmagunknak ilyen feláldozásához. De amennyiben az Ur jutalmat és áldásokat kapcsolt ehhez, éreznünk kell azt, hogy az elfogadás visszautasítása nemcsak az isteni irgalom lebecsülését jelentené, hanem a lelkület és ítélet gyöngeségét is, amely nem képes mérlegre tenni az önakarat néhány rövid évig tartó apró és mulékony örömeit az Urral való összhangban létel örökké tartó örömeivel, áldásaival és dicsőségével szemben.

NOVEMBER 7

„És láttam azoknak lelkeit, akik lefejeztettek a Jézus mellett való tanúságtétel miatt és Istennek ígéjéért.” — Jel. 20: 4.

Jóllehet ez a lefejezés jelképes és nem betűszerinti, mégis mélységes jelentése van... Jelenti nemcsak az önakarat halálát, hanem a minden más fejtől, kormánytól és törvényhozótól való elszakadást és egyedül Jézusnak „Fej”-ül való elismerését, Akit Isten Fejül rendelt az Egyháznak, amely az Ő Teste, Jézus pedig az Egyház minden tagjának Feje. Jelenti továbbá nemcsak a minden alkotmány és hatóság fejétől való elszakadást, hanem saját fejünk és akaratunk birtoklásának is a megszüntetését és helyébe Urunk Jézus Fej-voltának és akaratának elfogadását. Ez ugyanaz a gondolat, mint amelyre az apostol hívja fel figyelmünket a Róm. 6: 3-ban, ahol kijelenti, hogy mi Krisztus Testébe kereszteltettünk meg, mint ennek a Testnek tagjai, az egy Fej, Krisztus alatt — halálába való kereszteltetésünk által, vagyis akaratunknak teljes Neki szentelése s végül életünknek mindhalálig hűséggel való letevése által.

NOVEMBER 8.

„A te Uradnak, Istenednek nevét hiába ne vegyed.”
II. Móz. 20: 7.

Noha ez a parancs nem a lelki izraelnek adatott, mégis könnyen észrevehető, hogy szelleme mennyire felénk árad... Mi Krisztus nevét nevünkül választottuk. A Fej szent neve egyuttal a Test minden tagjáé is. A Vőlegény tisztos nevét egyuttal a menyasszony is viseli. Mennyire kell, hogy ez óvalosságot sugalljon gondolkodásunkban! Mennyire megokolt így szólanunk magunkban: „Vigyáznom kell, hogy nem vettem-e az Ur nevét hiába — hogy kellően értékelem-e a tisztességet, a méltóságot és a felelősséget, amely abból a helyzetemből háramlik reám, hogy az Ő képviselője és követője vagyok; megfontoltan akarok viselkedni, lehetőleg arra törekedvén, hogy semmi gyalázatot ne hozzak erre a névre, hanem ellenkezőleg, megtiszteljem azt minden gondolatomban, szavamban és cselekedetemben.”

NOVEMBER 9.

„A test a Lélek ellen tusakodik, a Lélek a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek olyannyira, hogy nem cselekedhetilek, amit akartok.” Gal. 5: 17.

Ez a nagy és folytonos küzdelem. Mert noha az új akarat védelmezi magát, leigazza a testet s azt leigázottságában az új lelkültre kényszeríti, mindazonáltal a halandó test, nem lévén még ténylegesen meghalva, folytonos érintkezésbe kerül a világgal és az Ellenféllel s ezek szünet nélkül élesztik és megelevenítik világi gondokkal, nagyravágyásokkal módszerekkel, küzdelmekkel, ellenkezésekkel és engedetlenséggel az új akarattal szemben. Egyetlen szent sincs ilyes fajta megpróbáltatások — külső és belső küzdelmek hijával. Végletekig való harcnak kell ennek lennie, különben a nagy jutalom, amelyért harcolunk, nem lesz megnyerhető. Mert noha az új teremtmény az Ur kegyelmével és erejével a halandó testet ismét és ismét legyűri, mégis míg a halál be nem következik addig teljes fegyverszünetről szó sem lehet.

NOVEMBER 10.

„A szeretet... nem örül a hamisságnak, hanem örül az Igazságnak.” I. Kor. 13: 6.

Vajjon a jó és rossz elvei annyira tisztán állanak elém előtt és annyira teljes összhangban vagyok-e a jóval és annyira ellensége vagyok-e a gonosznak; hogy az utóbbit nem támogatom, sőt elítélem akkor is, ha különben az előnyt jelent reám nézve? Annyira helyeslem-e a jót és igazat, hogy örülök az igazságnak és az igazság boldogulásának olyan örömmel, hogy fellüggesztem kedvéért előítéletemet s feláldozom földi érdekeimet? Az Ur szeretete, melyet az apostol ill úgy ír le, mint az Ur népének lelkületét, olyan szeretet, amely messze felette áll az önzésnek és szilárd elveken alapszik, amely elveket nap-nap után mind tisztábban kell magunk elé állítanunk s bármely áron szigorúan ragaszkodnunk hozzájuk.

NOVEMBER 11.

„Teljes igyekezettel lévén, hitekhez adjatok erényt (bátorságot).” II. Pét 1: 5.

Gyakran megnehezíti az Ur népének dolgát az, hogy bár elszánják magukat a jobb útra és így ellenállanak a kísértésnek, nem szánják el magukat elég határozottan. Sokan így szólnak a Kisértőnek: „Elhatároztam, hogy most nem engedek.” De gondolkozásukban ezáltal nyílt kaput hagynak, melyen a kísértés visszatérhet Urunk eljárása ebben a tekintetben a leghelyesebb volt: egyszer mindenkorra elűzte a kísértést. Nekünk is oly szilárdan kell megállanunk, hogy az Ellenfél ne tartsa érdemesnek ugyanabban az ügyben még egyszer visszatérni. „Távozz tőlem Ellenfél, — én egyedül az én Istenemet akarom szolgálni és imádni.”

NOVEMBER 12.

„Ne légy hitetlen, hanem hívő.” Ján. 20: 27,

Lehetetlen közel jutnunk Istenhez, ha csak nem gyakoroljuk a hitet és bizalmat Őbenne, az Ő jóságában, hatalmában, bölcsességében és szeretetében. A hit művelést, fejlesztést kíván. Ugyanazok az apostolok, akik a galileai tengeren a vihar közeledtére rémülten felkiáltottak, lassanként odafejlődtek hitükben, hogy — mint az evangélium mondja — tudtak hinni és hittek is az Urban még akkor is, mikor Ő távol volt s nyomára sem akadhattak. Hasonlóképen napi leckénk egy része kell, hogy legyen az Urban való bizodalom művelése is. Meg kell gondolnunk multunk tapasztalatait és az Ur igéjében rejlő leckéket, hogy ily módon Benne való hitünk meggyökerezsedjék és megszilárduljon.

NOVEMBER 13.

„Tudja a ti Atyátok, miben szükölködtök.” Máté 6: 8.

Kéréseink, könyörgéseink, az Urhoz való kiáltásaink a sziv szentségeért, a Lélekkel való eltelésért, a lelki táplálékért és felrissülésért legyenek. Ami a természetes dolgokat illeti, Ő tudja, hogy milyen utat válasszunk s mint új teremtményeknek, mi van legjobban érdekünkben. Bizzuk ezt csak Őreá. Neki nem telhetik öröme abban, hogy lássa, hogy olyan dolgokért alkalmatlankodunk Nála, miket Ő nem rendelt részünkre. Mert ha ez lenne az eset, ez nemcsak, hogy nem gyarapítaná Benne való hitünket, hanem ellenkezőleg, öregbitené kételkedésünket és aggodalmainkat aziránt, hogy hátha Ő megfélekedzett rólunk és elhanyagolja a nekünk szükséges dolgok megadására vonatkozó ígérletét.

NOVEMBER 14

"Vigyázzatok magatokra... mert gonosz farkasok jönnek közitek, akik nem kimélik a nyáját. Tökötletek is támadnak olyanok, kik ellenkező dolgokat szólnak, hogy a tanítványokat eláltassák" Csel. 20: 29, 30.

Isten Egyházának fegyelme, próbája és végső megkísértése szempontjából szükséges, hogy ellenkező hatásoknak legyen kitéve, mert azoknak, akik legyőzik ezeket a hatásokat, szól a nagy jutalom ígérete. Ha uralkodni akarunk Krisztussal, be kell bizonyítanunk méltó voltunkat az uralkodásra, az Isten iránti hűségnek, az Igéjének adott hitelnek, az Igazság ügyéért való buzgalomnak, a szidalmak és üldözések haláltól sem rettegő békességes elviselésének érveiről; továbbá az Isten hatalmába és szándékába helyezett ama megingathatatlan bizalom érvével, mely szerint hisszük, hogy Isten felmagasztalja Egyházát a kellő időben.

NOVEMBER 15

"Aki azt állítja, hogy (Krisztus) benne lakozik, annak úgy kell viselkednie, mint ahogy Ő viselkedett." I. Ján. 2: 6.

Az ilyennek úgy kell viselkednie, mint az Ur viselkedett egész fellépésében és a jóhoz való viszonyában s mindenfajta gonosz elkerülésére irányuló magatartásában. A lehető legteljesebb mértékben Jézus nyomdokait kell követnie. Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy tökéletlen testben lévén az Ur tökéletességének fókáig kell, vagy lehet eljutnia, hisz az Ur testi létében is tökéletes volt. Pusztán csak az jelenti, amit a szavak is mondanak, i. i. igyekeznünk kell úgy viselkednünk, ahogy Ő viselkedett: — ugyanazon az úton haladnunk, abban az irányban s a felé a cél és határjel felé, amelyet Ő ismert el és alapított.

NOVEMBER 16.

„Ez, amit tehetett, azt mivelte.” Márk 14: 8.

Nem kiváltságunk, hogy személyes érintkezésbe jussunk drága Megváltónkkal, de a mi kiváltságunk, hogy megkenjük a „testvérek”-et a szeretet, a rokonérzés, az örvendő békesség édes illatu kenőcsével s minél többbe kerül ez a kenőcs önmegtagadásunk tekintetében, annál értékesebb lesz Legnagyobb Testvérünk szemében, Aki kijelentette, hogy amit testvéreivel teszünk, vagy nem teszünk, azt neki tesszük, vagy nem tesszük... A mi alabástrom edényünk a mi szívünk, amelynek telve kell lennie a legdrágább és legédesebb illatszereivel a jókívánásoknak, gyengédségnek és szeretetnek mindenki iránt. főképen Krisztus iránt, a mi Fejünk, Urunk Jézus iránt s Testének, az Egyháznak minden tagja iránt: de legeslegkivált a láb-tagok iránt, akik most velünk vannak és akikre illatlásunk szerint ki kell öntenünk a szeretet és alázat illatát a Jézus nevében, mert mi az Övéi vagyunk.

NOVEMBER 17.

„Angyalainak (hirdetőinek) fog parancsolni felőled, hogy őrizzenek téged utaidban.” Zsolt. 91: 11.

Ez azt jelenti, hogy Isten hűséges pásztorokat és tanítókat fog támasztani, akik „vigyázni fognak a lelkekre, mint olyanok, akik számadásra vannak kötelezve.” Az igaz, hogy hamis tanítók is támadnak, akik elcsavarják az Ur ígését és álbölcsekedések ravasz kieszelésével megbolygatják a lelkeket. De ha az Ur gyermekei szívük egyszerűségében hitünk minden mozzanatára nézve egy „ugy mond az Ur”-t keresnek s az Ige segítségével minden dolgot gondosan megvizsgálnak, képesek lesznek arra, hogy könnyedén megkülönböztessék az igazat a hamistól. Ha aztán így cselekedtünk, Pál apostol (Zsid. 13: 17) bizalmat tanácsol nekünk. Az Ur, a mi Pásztorunk, gondot visel az igaz nyájra.

NOVEMBER 18.

„Táborát jár az Ur angyala az Őt félők körül és megszabadítja őket“ Zsolt. 34: 8.

Mennyire növeli a keresztyén ember bizalmát annak elgondolása, hogy noha a földi hatalmak ellene vannak és ő önmagában képtelen a nekik való ellenállásra; és noha a test és vér ellenségeskedésén felül magasrangu lelki gonoszságokkal, a Sátánnal és sötétségbeli kedvenceivel is kell küzdenie, mégis, másfelől „nagyobb az, aki mellettünk van, mint aki ellenünk“ és az összes mennyei seregek alá vannak vetve az isteni akaratnak és Isten ügye előmozdításának szolgálatára vannak rendelve, az isteni bölcsesség intézkedésének megfelelően.

NOVEMBER 19.

„Vigyázzunk és józanak legyünk“ I. Thess. 5: 6.

Vigyázzunk abban az értelemben, hogy gondosan figyeljünk minden értelemre, mit az Ur közöl velünk, kutatván, hogy mi a neki kedves szolgálat. Vigyázzunk magunkra is ily módon, hogy törekedjünk a lehető legszorosabban a nagy Főpap nyomdokaiban járni. Legyünk józanok abban az értelemben, hogy ne legyünk hanyavetiek, hanem boidogok és örvendezők lévén az Urban és egyben mentesek lévén a fölösleges aggodalmaktól, melyek azokat terhelik, akik félreértik az Atya karakterét és tervét, józanul értékeljük az Ur szolgálatával kapcsolatos jelenvaló alkalmakat és kiváltságokat, azaz ne legyünk gondatlanul hanyagok, kisiklani engedvén kezünkben az alkalmakat és kiváltságokat, amit aztán megbánnánk,

NOVEMBER 20

„Ha ezeket cselekszitek, soha el nem buktok.” — II. Pét. 1: 10.

Az eset nem az, hogy tökéletesen cselekedjük ezeket és tekintet nélkül arra, hogy Krisztus igaz volta elta-
karja a mi naponkénti fogyatkozásainkat, ha a Krisztusnak
tulajdonított igazvoltuságban való hitünkön felül képessé-
günk foka szerint ápoljuk ezeket a kegyelmeket, akkor
nem fogunk elbukni. Ha mindent megtettünk, amit tehe-
tünk, még nem vagyunk teljes hasznot látó szolgák, mint-
hogy nem bízhatunk a magunk igazvoltuságában, hanem
csak ama bő ruhában, mely Krisztusban való hitünk által
a mi tulajdonunk. Ezzel szemben állandó szorgalommal,
félelem és rettegés között kell munkálnunk üdvösségünket,
jól tudván, hogy Krisztus igazvoltusága csak azokra alkal-
maztatik, akik vágyakoznak elhagyni a bűnt és keresni „a
szentséget, amely nélkül senkisé nem láthatja az Urat.”

NOVEMBER 21

„Nagy öröm gyanánt tartsátok, Atyáimiai, mikor különléle kísé-
tésekbe estek. — Jak. 1: 2.

Kétségtelenül gyakran óhajtja mindenki, hogy vajha
a megpróbáltatásoknak már végük volna s helyet nyerhet-
nének a győzedelmeskedők között: de a türelemnek, hit-
nek és bizalomnak tisztító munkát kell végezniök szívünk-
ben, lágygyá, készségessé és engedékennyé tévén bennün-
ket az Ur iránt. Hadd haladjon a jó munka! Hadd örven-
dezzünk csak, ha a megpróbáltatások olyan tanulságokat
eredményeznek, melyek bármi tekintetben hasznosak ne-
künk; melyek arra voltak szánva, hogy erős jellemüekké
tegyenek bennünket, szilárdan kitartókká az Igazság és
megigazultság mellett, saját gyengeségeinket beismerebbekké
s azokkal szemben óvatosabbakká! Még azok az össze-
ütközések is, melyek részleges győzelmeket eredményeztek,
nagy valószínűséggel javunkra szolgálnak. S olyan kérdé-
sekben is, ahol teljes kudarcunk volt, az eredmény lehet
jellemstilárdító, valami olyan kristályosító folyamat, amely
ugyanabban az irányban ismét nagyobb buzgalomra
serkent s az Urnak meghódoló szívbeli alázatosságra a
könyörgésben.

NOVEMBER 22.

"A Te hazádhoz való buzgó szeretet megemészt engem." Zsolt. 69: 10.

Hideg, számító embereknek lehet sok egyéb jótulajdonságuk, de nincs helye hidegségnek, vagy langyosságnek azoknál, akik már megízlelték egyszer az Ur kegyelmes voltát. Az ilyeneknél a már egyszer felgyult szeretet kell, hogy emésztő buzgalommá dagadjon. Így volt ez Urunk Jézussal is és ez egyike volt azoknak az okoknak, amik miatt az Atya szerelte Őt. Hadd legyen mindenki, aki kedves akar lenni az Ur előtt, annyira eltelve az igazságért és az igazvoltuságért való buzgalomnak ugyanevvel a szellemével, hogy az teljesen feleméssze őt, mint az Ur oltárán való áldozatot! Ilymódon még kedvesebbé és elfogadhatóbbá lesz az Ur előtt Urunk Jézus által.

NOVEMBER 23

"Szükségtek van békességes türésre, (örvendő szenvedésre, kitartásra) hogy miután Isten akaratát cselekedtéték, elvehessétek az ígéretet." Zsig. 10: 36.

Itt azt látjuk, hogy nem elég csupán teljesíteni Isten akaratát, azaz elviseli a megpróbáltatást, hanem eljutván ehhez a ponthoz, a jellemnek szívében, akaratukban (és csak részben testünkben is) gyökerező eme határához, azon kell lennünk, hogy békességes türés által Isten akaratát állítsuk fel szívének törvényül, életünk szabályául minden körülmény között. Soha előbb, csakis ekkor lehetünk szívbélileg alkalmasak a Királyságra. Jakab apostól mondja: *"Hitetek próbája türelmet (békességtürelést) terem;"* ez azt jelenti, hogy ha hitünk megállja a próbát, annak eredménye a békességesen tűrő jellem lesz. Másfelől, ha nem jutunk el békességtürésig, ez azt jelenti, hogy hitünk nem állotta meg kellőképpen a próbát, következésképpen nem vagyunk még alkalmasak a Királyságra.

NOVEMBER 24.

„Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen, mind az Isten előtt, mind az emberek előtt mindenkor.” Csel. 24: 16.

Lelkiismeretünk is, mint a bukott természetnek minden más eleme, szabályozást kíván. Ha lelkiismeretünket szabályozni kell, kell valamely zsinórmértéknek lennie, amely szerint azt egyenletessé tegyük és szabályozzuk. A lelkiismeret olyan mint az óra amelynek lapja az órák számával van jelezve, de amelynek pontossága, mint időmutatóé, a főrugó olyan szabályozásán alapszik, mely szerint hiven mutatja az órákat. A lelkiismeret is készségesen megmutatja nekünk a helyest és a helytelent, de csak akkor bízhatunk meg abban, hogy mit mond helyesnek, vagy helytelennek, ha szabályozva van az új rugó: az új szív, az új tiszta akarat által, amely teljes összhangba hozatott a szeretet törvényével, amely Isten igéjében táruul előnkbe.

NOVEMBER 25.

„Senki, mikor kísértetik, ne mondja: „Az Istentől kísértetem”, mert az Isten gonosszságokkal nem kísértethetik és senkit nem kísért.” Jak. 1: 13.

Külömbőség van azok között a kísértések között, melyeket az Atya tart alkalmasaknak és azok között, melyek az ellenféltől erednek. Az előbbiek az Istenhez és az igazvultság elveihez való hűség próbái és áldásul és segedelmül vannak szánva mindazok részére, akik ellenállanak eme kísértéseknek és így bizonyítják az Igazsághoz való hűségüket. Ezzel szemben a Sátán kísértései természetük szerint a rosszasságba és gonosz cselekedetbe ejtő hálók és csapdák, csábítások arra, hogy a rosszat jó színében tüntessük fel, sötétség helyett világosságot, világosság helyett sötétséget lássunk. A félremagyarázás és a gonosszágba való keverésnek ezzel a módjával Isten senkit meg nem kísért.

NOVEMBER 26.

„Mondta az Ur Mózesnek: „Micsoda, ami a kezeden van.” II. Móz. 4: 2.

Ha valaki azt óhajtja, hogy bőségesen felhasználassék az Ur áldott szolgálatában, törekedjék előbb arra, hogy hova-tovább alkalmassá válják erre a szolgálatra. Kövesse a kedvelt és tisztelt szolgát, Mózeset, szelidségben, alázatosságban, kitartásban, fáradhatatlan buzgalomban és önmaga feláldozásában az Ur szolgálatáért. De a bölcs sáfár mindig arra törekszik, hogy természetes képességeinek foka szerint fejtsen ki működést és nem várja, hogy Isten csodát miveljen az ő előhaladása érdekében, mert ezáltal tetemes időt prédál arra, hogy oly dolgokat fejtsen ki magából, amelyek természettől nincsenek meg benne.

Ennél fogva mindannyiunk igyekezzék alázat és buzgalom, az Ur és ügye iránt való szeretet, az Ő hatalmában való hit által a szívnek és lelkületnek olyan állapotába jutni, amely készségessé és eredményessé teszi felhasználhatóságunkat minden ágában az isteni szolgálatnak, amelyre az Ur bennünket kegyesen elhív.

NOVEMBER 27.

„Minden kéressel és könyörgéssel könyörögvén mindenkor a Szentlélek által és ugyanazon dologban vigyázván minden alhatatossággal.” Ef. 6: 18.

Kell, hogy az imádság lelke legyen velünk mindenben, amit látunk és teszünk. Ez azt jelenti, hogy életünk minden ügyében szívünk folytonosan az Urhoz folyamodjék irányításért, hogy ily módon minden kezünk ügyébe eső dolgot a mi erőnkől Neki tetsző módon mivelhessünk, tovább, hogy védve legyünk minden kísértéstől, amely egyébként meghaladná türelmünket és hogy végül megszabadíttassunk a gonosztól és helyünk legyen Urunk Királyságában, Testvérek és Nővérek! Mindinkább vessük emlékezetünkbe s valósítsuk meg a gyakorlatban Urunk eme szavát: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.”

NOVEMBER 28

„Mert amikor Ő nyugalmasságot ad, kicsoda, aki megháboríthat?” Jóh. 34: 29.

Kicsoda más, mint egyedül Ő, a „minden vigasztalás Istene” adhat megnyugvást a háboruságokban, amelyek úgy szakadnak a lélekre, mint a hirtelen viharok a tengerre? Mint e veszélyben levő óceánjáró tengerészek, mi is Hozzá kiáltunk és Ő eljuttat bennünket a kívánt kikötőbe, a nyugalom és Istenben való béke áldott kikötőjébe.

Melyik az a kiáltás, mely a béke eme feleletét hozza meg nekünk? Nem az azért való könyörgés, hogy a háborgatás minden alkalmat ellávolíttassék tőlünk, mert nem midig Isten akarata, hogy ily módon nyerjen békét az emberi lélek; ez ugyanis nem mindig a legjobb mód. De van egy kiáltás, amely mindig feltétlenül meghozza azt a nyugalmat, amelyet „senki meg nem háboríthat.” Ez a kiáltás nem egyéb, mint az Isten akaratában való édes, bizó és szerető megnyugvás.

NOVEMBER 29

„Fogódzkodjuuk keményen a mi hitünk megvallásába, tántorodás nélkül; mert igaz Az, Aki ígéretet tett.” Zsid. 11, 23.

Isten ígérete az az alap, amelyre épülnie kell mindennek, amit akár jellemünk, akár jövőnk dicsőségünk tekintetében remélünk. Értékeljük ezt az Igazságot úgy, hogy ne legyünk annak semmi értelemben és semmi fokban megszegyenítői. Ne csak belüben, hanem lélekben is őrizzük meg az Igazságot; szeressük azt nemcsak azért, mert igaz, hanem mert szép is és nagyszerű is. Vessük örökre elménkbe a békességtűrés jelentőségét, hogy ne csak ápoljuk és gyakoroljuk a keresztyén erényeket, hanem örömmel vállaljuk a kísértéseket, üldözéseket és nehézségeket is, melyeket az Ur alkalmasnak lát ránk bocsátani megpróbáltatásunkra és ama jellemnek a kifejlesztésére, melyről az Ur azt mondja, hogy döntő jelentőségű és amely nélkül fökéletes szeretet sem el nem érhető, sem meg nem tartható.

NOVEMBER 30.

„Ime, én ti veletek vagyok mindig e világ végezetéig.”
Máté 28: 20.

Bizonyos, hogy aki gondosan ügyelt a vető munkára, nem kevésbé érdeklődő és figyelmes lesz az aratás tekintetében is. Bátran és erőteljesen nyomjuk meg az Igazság sarlóját, megemlékezvén arról, hogy mi az Ur Krisztust szolgáljuk s megemlékezvén továbbá arról is, hogy mi nem vagyunk felelősök az aratásért, hanem csak a kitaratásért, amellyel a található érett „gabonát” összegyűjtjük. Ha az érett gabona néhány szemének a megtalálásaért is nehéz munkát kell végeznünk, örvendenünk kell annál inkább a talált szemeknek s meg kell tanulnunk szeretni és értékelni azt, ami ritka és értékes. Miközben minden rendelkezésre álló bölcsességet felhasználunk ebben a szolgálathoz, jusson eszünkbe az is, hogy az Ur részt engedett nekünk az Ő munkájában, nem annyira az lebegett szeme előtt, hogy mit tudunk elvégezni, hanem inkább az áldás, melyet e munka ránk fog árasztani.

DECEMBER 1

„Szeressed felebarátodat, mint magadot.” Máté 22: 39.

Nem kívánnád, hogy felebarátod eszét és nyelvét ellened szórt gonosz becsmérésekre és rágalmakra használja; tehát te se cselekedj így vele. Az Ur törvénye azt parancsolja, hogy senki, ki az Ő szövetségében van, ne legyen vigyázatlan egyetlen rideg gyanúsító szót is kiejteni valakivel szemben. Ha pedig bizonyos, összefüggő körülmények miatt az elme biztos tudomás hiányában gyanúsításra kényszerül, az új lelkület veleszületett jóindulatánál fogva készségesen ellensúlyozza a gyanúsításokat ellenkező fellelésekkel, mint pl. rossz értesülés, félreagyarázás lehetőség s a látszólag hibásnak adja meg a hibájában való kételkedés előnyét.

DECEMBER 2.

„Most annak okáért mit késedelmeskedel? Kelj fel és keresztkedjél meg.” Csel. 22; 16.

Annyira közvetlen célzat van ebben a felszólításban, hogy méltó arra, hogy mindenki lemásolja, aki hatást akar gyakorolni másokra azzal az igyekvéssel, hogy helyes útra terelje, készségességre, tökéletes és teljes engedelmességre. az Ur és az Igazság teljes megvallására sűrösse őket. Ha az ilyenek nem hajlanak könnyen az engedelmességre mindjárt ahogy hitük szemei meglátták az Urat és füleik hallották az Ő hangját, kevésbé valószínű, hogy engedelmeskedjenek később, mikor a világ, a test és az Ördög már így szólanak neki: „Ne légy tulbuzgó; légy mértéket tartó; ne szenteld magadat teljesen az Urnak; felebarátid, ismerőseid meghibbantnak fognak gondolni s ez nagyban befolyásolja reményeidet, kilátásaidat s végül barátaidat ellenségeiddé teszi. Bizony nagy árát fogod fizetni ennek; credj lassabban.”

DECEMBER 3.

„Mivelhogy megtartottad az én békességre intő beszédemet, én is megszabadítlok tégedet a kísértésnek órájából, mely az egész világra következik, hogy e földnek lakosai megkísértessenek.” Jel. 3: 10.

Ez különös jutalmuk azoknak, akik békességestűréssel futnak a cél felé a jelen időben, a laodiceai korokban. Míg egyfelől nem élvezték azt a kiváltságot, hogy megszabaduljunk a kísértés órájától, másfelől elnyerjük azt a kiváltságot, hogy különös ellensúlyozó áldásban részesedünk annak eredményeképpen, hogy az Ur paruziá-jának (jelenvalóságának) idejében élhetünk. Elnyerhetjük az Ő barátságát, tanítását, a lelki táplálékkal való ellátottságunkat, amely a mostani „kellő időben” esedékes úgy és akkora mértékben, ahogy az elmúlt korszakok hívségeseinek egyike sem élvezhette azt. De amint el kell készülni lennünk reá, ez a legnagyobb kegyelem megfelelően ki van egyenlítve az egész világra szakadó jelen kísértés órájának válogatott és szigorú megpróbáltatásaival. Ha valaha szükség volt békességestűrésre, most van szükség reá.

DECEMBER 4.

„Ha ti gonoszok lévén, tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább a ti mennyei Atyátok ad Szentlelket azoknak, akik azt kérik.” Luk. 11: 13.

Ha az Ur megszentelt népét teljes számban el lehetne juttatni arra a pontra, hol az élet-főcélja és minden imádságuk főszüla az lenne, hogy az Ur Lelkének, a szent-ség Lelkének, az Igazság Lelkének, Krisztus Lelkének, a Józan ész Lelkületének mindnagyobb mértékét nyerjék el, mekkora áldást jelentene ez! Ha akkor aztán tusakodnának az Urral hajnalhasadtáig, az Urba való fogodzásuk egészen biztosan meghozná a kívánt áldást megadja; mindazonáltal visszatartja ezt az áldást, míg népe megtanulja azt teljesen értékelni és komolyan kívánni.

DECEMBER 5.

„Válasszatok magatoknak, akit tiszteljete; én és az én házam az Urat tiszteljük,” Józsué 24: 15.

Hadd tiszteljék mások azt, akit és amit ők akarnak; mi, akik megízleltük az Ur kegyelmes voltát, mi, akik eljutottunk az Ő ismeretére, Igéje, gondviselése és a Lélek ereje által, amelyben ismét új életre fogantattunk — mi nem tehetünk egyebet, mint Istent tisztelnünk, Őt tisztelvén, biznunk is kell Benne egyúttal; a Benne való bizás pedig magában foglalja azt is, hogy örömmel járjunk bármely uton, mit részünkre kijelöl; így bizván és így járván az Ő útján, megelégszünk bármilyen sorssal, mely osztály-részünkül jut, mivel az Ő keze az, amely vezet bennünket. Legyünk továbbá bizonyosak afelől, hogy követvén a Jó Pásztort az Ő módja szerint, végül el fogjuk érni a mennyei aklot. Ezekben a bizásokban örömünk, békénk és szívbéli áldásaink lesznek, még zarándoklásunk házában is, mielőtt elérnők a mennyei várost.

DECEMBER 6.

„Akinék nincs hatalma a maga lelkén, olyan, mint a leomlott és fal nélküli város.” Péld. 25: 28.

Az önmagunkkal való harc a legkeményebb harc és erre nézve birjuk az Ur szavait, hogy: „Aki legyőzi a maga lelkét, (belsejét, akaratát) nagyobb, mint aki várost foglal el, mert az ilyen kellő fokig tanulta meg a valódi jellem harciasságát helyes irányban, az önfegyelem terén gyakorolni. Csak miután jelentős tapasztalatra tettünk szert a bűnnel és mimagunk önzésével való küzdelemben, a gerendának szemünkből való eltávolításában, a szívünkben, testünkben lappangó harag, gonoszság és gyűlölet leigázásában — csak azután, ennek a szigorú küzdelemnek és tapasztalatnak az eszközeivel lesz lehetségessé felkészülnünk testvéreink és felebarátaink megsegítésére bajaikban, — támogatásukra gyöngeségeik és elfogultságuk legyőzésében.”

DECEMBER 7.

„Amikor szidalmaztatott, nem szidott vissza.” I. Pét. 2: 23.

Nem mintha ellenségei találhattak volna Benne olyasvalamit, amit joggal és igazságosan feddhettek és gyalázhattak volna; nem mintha ellenségei megközelítőleg is oly tökéletesek lettek volna, hogy önmagukban semmi feddeni és gyaláznivalót nem lelhettek, hanem mivel Ő annyira alárendelte Magát az isteni akaratnak, hogy ez képessé tette Őt a nép gunyjának és csufolkodásainak az elviselésére s annak meggondolására, hogy Ő erre is elhivatott — ezért szenvedett Jézus türelmesen, ezért vállalta a szomorú leckéket, bizonyult hiveségesnek, tárta fel és bizonyította meg valódi jellemét, érzett és nyilvánított szánalmat és szeretetet a nép iránt vakságukban és tudatlanságukban.

DECEMBER 8

„Ha e világ titkeit gyűlöl, tudjátok meg, hogy engemet gyűlölt előbb linálatoknál.” Ján. 15: 18.

Amiképen Mesterünket ok nélkül gyűlölték, lehetőleg úgy történnék velünk is; a gyűlölet, gonoszság, irigység, bántalmazás, mely ellenünk kiöntetik, legyen teljesen meg nem érdemelt; életünk legyen annyira tiszta, amennyire az lehetséges; amennyire képesek vagyunk, gondolataink, szavaink, cselekedeteink az Ur dicsérelét fejezzék ki, az emberek iránt, főképen az Ur házanépe iránt való szeretetünkről beszéljenek. Mikor majd az Egyház megdicsőül és az új felmentés felavattatik, azok, akik most gyűlölnék minket főképen azért, mert az Ellenfél elvakította és félrevezette őket, lassanként meghajlanak előttünk, mint az Ur felkentjei előtt s nekünk meglesz az az örömünk, hogy felemelhetjük, megáldhatjuk, bátoríthatjuk őket, megbocsáthatunk nekik s visszacsigíthatjuk őket Isten képéhez és hasonlatosságához.

DECEMBER 9

„Áldott az az ember, ki megkísértést szenved; mert minekutána megpróbáltatlik, elnyerni az élet koronáját, melyet ígért az Ur az Ői szerelőknek.” — Jak. 1: 12.

Ha emlékezetünkben tarthatnók mindig azt a tényl, hogy minden kísértés, minden üldözés és életnehézség, amelyek azokra bocsátatnak, akik az áldozat frigyére léptek az Urral, tulajdonképen arra vannak szánva, hogy megpróbálják őket, hogy próbára téessék szerelmük annak megállapítása kedvéért, hogy vajjon jellemük szilárd és meggyökeresedett és megalapozódott az Igazságban, vagy nem — mindez a kérdéses kísértéseket, nehézségeket és megpróbáltatásokat új lénybe helyezné előttünk és nagyban segítene kennünk a jó harc megharcolásában és a győzelemben. Ugy szólanánk akkor: Ha az Ur ezekkel a kicsiny megpróbáltatásokkal szeretetemet és Neki való meghódolásoomat teszi mérlegre, akkor bármily csekélyek, vagy jelentősek is legyenek azok, szorgalmasan élek velük, mint arra szolgáló alkalmakkal, hogy általuk szeretetemenek s Iránta és ügye iránt való odaadásomnak teljességét kimutassam.

DECEMBER 10

„Akik engem megisztelnék, azokat megisztelem.”
I. Sám. 2: 30.

Az Ur örömét leli abban, hogy szolgálatainak minden terén az alkalmak tág ajtaját nyissa fel előttünk, hogy mi készséggel és buzgósággal lépünk be azon — iránta és ügye iránt való buzgósággal, amelyre bennünket elhívott. Egyik feltétele ez a Nála való elfogadottságunknak. Ha lanyhák, figyelmellenek vagyunk az alkalmakkal szemben, ezek az alkalmak kétségtelenül elvételnek tőlünk és másoknak adatnak, mert az Ur nagy mértékben képes arra, hogy felemelje egyiket, vagy másikat az Ő szolgálatára anélkül, hogy megalkudnék vele, vagy korlátozná szabad erkölcsi tevékenységét. Mindinkább és inkább becsüljük meg tehát azt a kiváltságot, amelyet azáltal élvezünk, hogy az Urnak munkatársai lehetünk, főképpen ama nagy szolgálattal kapcsolatosan, melyet Urunk és Mesterünk Jézus végez és amely szolgálatban való közönségre elhivattattunk, mint az Ő Arája és társörökösei.

DECEMBER 11

„Fiam, add nekem szivedet és a te szemeid őrizték az én utaimat.” Péld. 23; 26.

Az Istennek ily módon átadott szív és akarat arra törekszik, hogy megismerje az isteni akaratot, megragadja Isten gondolatát s engedelmeskedjék annak szóban és cselekedetben. Amint eléri az új lelkületnek ezt az állapotát, elkezdődik benne az élet ujsága is minden vonatkozásban — vágyakban, reményekben, érzésekben és törekvésekben. Ennek a célnak a kedvéért közölte a hívőkkel az isteni akarat és terv kijelentése: hogy t. i. gyarapodván a tudásban, gondolkodván ezeken a dolgokon, betöltvén lelküket az isteni tervvel és akaráttal — az ezekből áradó átalakító hatás az élet minden bejáratához eljusson.

DECEMBER 12.

23: 7. „Ahogy valaki szívében gondolkodik, olyan ő.” Péld.

Illik az Ur megszentelt népéhez, hogy gondosan tisztítsák magukból a tisztátalanságokat és vigyázzanak, hogy azok ne hatoljanak be szívébe, gondolataikba, meg-szívlelvén, hogy ezek a tisztátalanságok végső eredményében kisebb-nagyobb fokban beszennyezésünkkel eredményezik. Aki megőrzi gondolatai tisztaságát, annak kevesebb erőfeszítésébe kerül fenntartania szavai és cselekedetei tisztaságát. Jöjjön a tisztátalanság bármely irányból: a testtől, vagy az Ördögtől, első támadásra szükségképen a lelkültre irányul. Ha ezen a ponton visszautasítatlik, a győzelem meg van nyerve; ha nem utasítjuk vissza, nem tudhatjuk, mi lesz a következő, amint az apostól mondja: „A gyönyör (bármilyenemű önző kívánság) ha megfogamzik (a lelkiéletben), bűnt terem (kifejleszti a bűnös szavakat, vagy cselekedeteket); a bűn pedig, ha betelik, halált terem.”

DECEMBER 13

„Ne tulajdonítsd nekik e bűnt.” Csel. 7; 66.

Mekkora áldást jelentene a lelki izraelitákra nézve, ha jól elméjükbe vésnék ezt a leckét, hogy t. i. ha valamely dolgot végeredményében jónak tekintünk s elfogadjuk, hogy az isteni gonviselés juttatott minket erre a jó eredményre — nemeslelkűen, gyöngéd érzéssel és gondolattal kell viseltetnünk azok iránt, akiket a gonviselés eszközül használt fel erre a célra, még akkor is, ha különben ők akaratlanul működtek közre, vagy — mint József testvérei — egészen ellenkező dolgot szándékoztak. Azok, akik képesek a napi életükre beható eseményekkel és erővel így mérlegelni, képesek lesznek arra is, hogy — mint az apostól mondja — „ujjongjanak az Urban.” Az ilyeneknek nincs okuk az elkeseredésre, sem arra, hogy akár a Sántát, akár szolgálót gúnyolják.

DECEMBER 14.

„*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.*“ Máté 5: 7.

Nem mindenki tudja, de tény az, hogy a legfenségesebb tulajdonság, ami emberben lehet s amely a legtöbb áldást eredményezi. az irgalmasságnak, részvételnek és jóakaratnak Istenhez hasonló módon való gyakorlása. Az Ur nagy súlyt helyez az irgalmasságra, mint tulajdonságra és kimondja, hogy bármily messze is jussunk a tudásban és kegyelemben, ha nincs bennünk irgalmasság, sosem lehetünk kedvesek Előtte. Ha nem vagyunk irgalmasok mások iránt, mennyei Atyánk sem irgalmaz nekünk. És hogy biztos legyen afelől, hogy mi az irgalmasságot nem tekintjük pusztán külső formának, a megbocsátás és jóindulat formái megnyilvánításának Urunk alaposabban is kifejti a kérdést, mondván: „Ha nem bocsátotok meg szívből egymásnak, a mennyei Atya sem bocsát meg nektek.“... Csak az irgalmas nyer irgalmat és ha nincs részünkre irgalom az Atya kezében, minden elveszett. Mert természet szerint mi is, mint mások, a harag gyermekei vagyunk és alávélve igazságos elítélésnek.

DECEMBER 15.

„*Az Ur az én pásztorom.*“ Zsolt. 23: 1.

Midőn az Ur juhainak nevezi az Ő népét, egy igen jellegzetes karaktervonást választott, amelyet bennük megnyilvánulva óhajt látni. A juhok legszembeötlőbb jellemvonása a szelidség, kezesség, engedelmeskedés és pásztornak, akinek gondjaira teljesen rábizzák magukat... Az igazi juhnyáj figyelemmel lesi a Pásztor szavának minden hangsúlyát, azaz felhalmozza szívében ígéit, tanulmányozza gondviselésének intézkedéseit s ápolja az Urral való közösséget és személyes egyesülést, melyek az Ő kiváltságai. Akik ennyire oltalmában állanak, azok nem tévedhetnek el. „Aki követ Téged — Soha el nem téved.“

DECEMBER 16.

„Meddig haboztok két meggyőződés között? Ha az Úr az Isten, kövessétek Őt, ha pedig Baál, kövessétek azt.”
I. Kir. 18 : 21.

Valami próbakőre van szükségünk, valamely dologra, amely segítsen bennünket elhatározásainkban, képessé tegye a lelkületet arra, hogy gyorsan jusson el valamely döntésre. Ez a próbakő Isten akarata kell, hogy legyen oly értelemben, hogy észrevenni Isten akaratát valamely kérdésben annyit jelentsen, mint teljesíteni is azt, rögtön az észrevétel után... Az a képesség, hogy gyorsan és mindig az Úr akaratával egygyező helyes irányban döntsünk, bizonyos foku tapasztalatot és fegyelmet követel. De minél gyorsabban fogunk bele, annál gyorsabban jutunk előre. Minél határozottabban látunk neki Isten akaratát megismerésének és teljesítésének, minél inkább igyekszünk kimutatni Neki, hogy gyönyörrel teljesítjük az Ő akaratát, annál jobban és gyorsabban szilárdul meg jellemünk a helyes irányban.

DECEMBER 17.

„Szerelmesim, félelemmel és rettegéssel munkáljátok a ti üdvösségeteket; mert Isten az, aki munkálkodik bennetek, hogy mind akarjátok, mind cselekedjétek az Ő ingyen való jókedvéből.” Fil. 2; 12, 13.

Isten gondoskodott részünkre a megváltásról, amely Jézus Krisztusban van; ugyancsak Ő volt az, ki minket Magához vonzott és minden szükséges kegyelmet megígért arra, hogy a megigazulás ösvényén járjunk, sőt, hogy Jézus nyomdokait kövessük az önfeláldozás útján. Amellett tehát, hogy félelemmel és reszketéssel — nagy gondossággal — törekszünk munkálni üdvösségünket még a mi külön kiváltságunk annak elgondolása is, hogy a megígért kegyelem segít bennünket a szükség idején és bizhatunk abban, hogy, a megigazulásra arányuló törekvéseink kedvesek Isten előtt, ha azok Krisztus megigazulásának érdeme által mutattatnak be és hit által számitatnak be nekünk.

DECEMBER 18

„Az Ur az én segitőm; nem félek, hogy valaki árison nekem ember.” Zsid. 13: 6.

Hogy helyesen járjunk az életben, hogy úgy fogadjuk a kísértéseket és az élet nehézségeit, ahogy azok ráncszakadnak és azzal a lélekkel, amit az Ur parancsol — a zaklatásban örvendő és a szenvedéseket örömmel tekintő lélekkel — ahhoz szükséges, hogy az emberektől való, törbeejtő félelem megszűnjék. Az Ur tanácsa, hogy csak Jehovát féljük és ne halandó embertársainkat. Az igaz ember vakmerő, mint az oroszlán, de kedves is, mint a galamb és szelid, mint a bérány. Ez a különös összetétel kell, hogy meglegyen minden keresztyénben és kétségbe vonjuk, hogy valaha másutt is meg lenne található.

DECEMBER 19

„Ne kérkedjék, aki fegyverbe öltözik úgy, mint aki immár leveti a fegyvert.” I Kir. 20: 11.

A türelem próbája mindenesetre egyike a legszigorubb próbáknak, amelyeknek a választott Egyház, Kisz-tus teste alá van vetve. Ez az a próba, amely mértékre veszi és lajstromozza minden más erény és kegyelem erejét és a keresztyén katonája sem koszoruztatik meg a győzelem babérjával, ha nem állotta ki ezt a próbát... A jelen idő csatájában, valamint minden más csatában az ellenségnek az a törekvése, hogy meglepje, hirtelen megtámadja és felborítsa az Ur népét; az egyellen előkészület ennél fogva, amely ilyen eshetőségeket megelőzhet — a folytonos éberség és imádság s Isten teljes fegyverzetének, az Igazságnak és az Igazság szellemének felöltése.

DECEMBER 20

*„Igyekezzél Isten előtt kedves lenni, oly munkás, ki-
nek nem kell megszegyenülnie, helyesen különböztetvén meg
az Igazság igéjét.” II. Tim. 2: 15.*

Sokféle jelentése van ennek a szónak: „Igyekezzél” s egyedül az igyekvő találhatja meg az Istennél való kedvességhez és elfogadottsághoz vezető keskeny ösvényt. Igyekezzél kedves lenni, tanulmányozd a tant; tanulmányozd viselkedésedet, hogy összhangban tartsd azt a tannal. Igyekezzél megtalálni a módot, amellyel a békét és Sion boldogságát előmozdithatod s megvédheted magad és másokat a tévedés nyilaitól és a gonosz világi szellem mérgétől. Igyekezzél teljesíteni a kereszti hűséges katonájának kötelességeit egyformán a látszólag jelentéktelen s a legderekabb és legnemesebb cselekedeteket.

DECEMBER 21.

„Kicsoda méltó?” Jel. 5: 2.

Drága Szeretteim, amiképen elgondoljuk, hogy Isten eddig is méltóknak ítelt minket arra, hogy tervének tekerésébe, melynek pecsétjét az áldott Ur Jézus törte fel számunkra, betekinthessünk, azonképen igyekezzünk megbizonyítani méltó voltunkat arra is, hogy továbbra is abba bele nézhessünk s olvashassuk törvényének csodálatos dolgait. Minden dologban e törvény iránt való hűséges engedelmisséggel és odaadással bizonyítsuk be erre méltó voltunkat. Ne becsüljük kevésre abban rejlő kiváltságunkat sem hogy méltóknak íteltettünk résztvenni abban az áldott szolgálásban, mely abban áll, hogy az isteni Igazság lényét csillogtathatjuk. Hadd bizonyuljunk ritka értékű ékszereknek, valódi gyémántoknak, szívesen fogadván és azon szépségében másoknak is juttatván az Igazság lényét s elviselvén a legszigorubb szorongatást is, mely az Ur engedelmeivel ránk szakad. Ha hűségesek vagyunk ezekben a csekély dolgokban, érdemet nyerünk a kellő időben arra is, hogy Krisztussal uralkodjunk hatalomban és nagy dicsőségben.

DECEMBER 22.

„Ha tehát valaki magát megfeszíttatja, léssen tisztességre való edény, megszenteltetett és az Urnak hasznára való, minden jó cselekedetre előkészített.” II. Tim. 2: 21.

Ha valaki megfeszítésre vágyik Isten részéről keresse azt Isten kijelölt útján — az alázatosság ösvényén, mert Isten az alázatosoknak adja kegyeit. Ha az Urnak hasznára való edény, a tisztesség edénye akarsz lenni, alázd meg magad Isten hatalmas kezének sulya alatt és Ő felmagasztal téged alkalmas időben. Ne légy sietségben, a tisztességért, hanem bármi tennivaló akad kezéd ügyébe, tedd meg erődből telhetően; kezd meg és folytasd magadban a földiedény tisztítását, hogy alkalmassá váljék az a Mester hasznára.

DECEMBER 23.

„Az idejekorán mondott beszéd, óh mily igen jó; az alkalmasan mondott igé olyan, mint az arany alma ezüst rajzolon.” Péld. 15: 23; 25, 11.

Ha olyanokkal beszélünk, akiknek fülük van a halálra s keresik az Urhoz vezető utat, meg kell gondolnunk, hogy vannak nagy válságok az emberek életében, hirtelen jött esetek, amelyekben egyetlen szó értékesebb, halhatósabb, mint száz, vagy ezer szó más alkalommal, más körülmények között. Továbbá kitartóknak kell lennünk az Ur szolgálatában, akár alkalmoszerű, akár alkalmatlan az nekünk — vidáman, készségesen kell feláldoznunk életünket a testvéreinkért... Mindazonáltal különbséget kell tennünk a ránk és másokra vonatkoztatott alkalmoszerűtlenség között. Hajlandóknak kell lennünk a mások szolgálatára akkor is, ha az alkalmoszerűtlen ránk nézve, de időszerű és alkalmas rájuk nézve. Még az evangéliumot sem szabad kényelmellen alkalmakkor ráerőszkölni valakire, bármilyen megfelelő is ez az alkalom nekünk.

DECEMBER 24.

„És nevezed őt Jézusnak, mert Ő fogja megszabadítani népet annak bűneitől.“ Máté 1: 21.

Csak megerősíti az Ur népének hitét, ha megjegyzi azokat az apró eseményeket, amelyekkel az isteni gondviselés előkészítette a Megváltó születését és az evangéliumi hirdetés terjesztését. Ha elgondoljuk, hogy az Ur hogy gondoskodott a múltban még o'y apró dolgokról is, ez az elgondolás megalapozza bizalmunkat az Ő bölcsességében és gondoskodásában tervének jövő mozzanatait illetően, értve ezek alatt azoknak a tuláradóan nagy és drága ígéreteknek beteljesedését, amely ígéretek Benne összpontosultak, ki Bethlehemben született. Az isteni terv nagy ügyeire vonatkozó gondviselés elgondolása hitre hangol bennünket az Urnak ama gondviselő intézkedései iránt is, amelyek népének személyi és legmagánabb ügyeit érintik.

DECEMBER 25.

„Ne féljete, mert ime nagy öröm hírét hirdetem nektek, amely léssen minden népnek. Mert született néktek ma Dávid városában a Megváltó, aki az Ur Krisztus.“ Luk, 2: 10, 11.

Noha nem ismerheljük el, hogy ez lenne a mi Megváltónk születése ünneplésének igazi napja, mert erősködnünk kell amellett, hogy az október elseje körül volt. („Millenniumi Hajnal“ II. köt. 61. l.) mindazonáltal, mivel a Megváltó nem közölte velünk azt az óhaját, hogy születése napját megünnepeljük, teljesen mellékes, hogy az a mindenkire oly jelentőségteljes esemény melyik napon ünnepeltetik. Ehhez az általánosan megült naphoz mi is eléggé alkalmasan ragaszkodhatunk mindenkivel együtt, akiknek szíve Isten és a Megváltó iránt való szeretet és magasztalás indulatában van. Az a szokás, hogy az esztendőnek ezen a táján csekély emléktárgyakat szoktak ajándékozni egymásnak, nekünk is különösen megfelelő. Isten az ajándékozója minden jó és tökéletes adománynak. Ő folyton ad és mi folyton kapunk Tőle; de az Ő ajándékai közt a legnagyobb jelentőségű ránk nézve az, hogy Fiát adta nekünk Megváltónkul.

DECEMBER 26.

„Legyetek erősek és igen bátrak” Józsué 1: 7.

„Legyetek erősek és igen bátrak.” Többféle fajtája van a bátorságnak. Az egyik fajta az önzésből és önbizalomból fakad: a másik fajta a nyakasságból, amely nem veszi figyelembe a helyzet nehézségeit. De az a bátorság, amelyet az Úr sürget, s amelynek birtoklására minden lelki izraelitának törekednie kell, higgadtan és nyugodtan állapítja meg a megpróbáltatásokat és az út nehézségeit s míg egyfelől alázatosan belátja a kérdéses esetben való elégtelenségét, másfelől támogatja az Urban való hite, — bizalma az isteni ígéretekben, amelyek képessé teszik őt, hogy erős legyen az Urban és az Ő hatalmának erejében.

DECEMBER 27.

„Fiacskáim, óvakodjatok a bálványoktól.” I. Ján. 5: 21.

Nem a vezetőkbe kell helyeznünk bizalmunkat, hanem az Urba. Ez nem jelenti azt, hogy most már ne bizzunk a vezetőkben és ne ismerjünk el előljárókat, mert az Urnak az Ő népével való érintkezés — a jelképest és a jelképnek megfelelő — tárgyaló történelem végig azt mutatja, hogy az Ur előszeretettel használt fel embereket, mint a Maga helyetteseit a tanításban és népének kegyelemről-kegyelemre és tudásról tudásra vezetésében. Az itt levonandó tanulság az, hogy az Ur teljesen jogosult a Maga munkájának vezetésére, és amikor bizalommal várjuk az Ő emberi közvetítések által történő vezetését, bizalmunk nem az embereknek, az ő bölcsességüknek és erejüknek szól, hanem Isten erejének és bölcsességének, amely vezeti őket és általuk minket.

DECEMBER 28.

„Az uton való patakából iszik; annakokáért felemeli az ő fejét.” Zsolt. 110; 7.

Gyakran kell könyörögnünk Urunkhoz, Mesterünkhöz, és Fejünkhöz, hogy mindjobban és jobban áldjon meg bennünket aszerint, amint mi is friss buzgalommal, hittel és örömmel igyekszünk inni az élettapasztalatok patakjából és bölcsességet meríteni abból, amely bölcsesség lassanként előkészít és alkalmassá tesz az Ő szolgálatára és előkészít és alkalmassá tesz bennünket az Ő szolgálatára a jelen időben is és képessé tesz minket az Ő kegyelme által arra hogy az Ő dicséretét hangoztassuk az életnek próbáralevő körülményei és viszontagságai között, dicsérvén Őt testünkben és lelkünkben, amelyek az Övéi. A patakából iván, hadd tanuljunk a kis madaraktól, amelyek, mikor isznak a patakából, mindig felemelik fejüket, mintegy hálákat adván Istennek. Mi is folytonosan hálálkodjunk Istennek minden élettapasztalatért, minden tanulságért és minden megpróbáltatásért — és hajtsuk ezeket a mi lelki fejlődésünk szolgálatába.

DECEMBER 29.

„Reggel vesd el a te magodat és este se pihentesd a te kezedet, mert nem tudod, melyik lesz szerencsés, — ez, vagy az, vagy mindakettő egyformán jó lesz” Préd. 11: 6.

Mindenki, aki az Ur népéből való, abban a mértékben, ahogy az Igazság szolgája óhajt lenni, kell, hogy folytonosan éberséggel kutassa a szolgálatra való alkalmakat és várja, hogy az Ur vezesse és felhasználja őt. Bárhol pillantjuk meg az Ur és igéje iránti kódolat jeleit, fűrgén segítő kezet kell nyujtanunk... Abban is készségeseknek kell lennünk, hogy a kapott áldás szerint éljünk és vallanunk kell, hogy ez az élet legfőbb feladata azokra nézve, akik magukat a királyok Királya szolgálatának szentelték.

DECEMBER 30.

„Megékesíted az esztendőt a Te jóvóltoddal.” Zsolt. 65; 11.

Végig tekintve az isteni gondviselés vezetésén az elmúlt esztendő folyamán, hadd buzdítsa Isten jósága és irgalma Benne való hitünket és bizalmunkat az eljövendő esztendőre vonatkozóan is, Isten valódi gyermekének valódi visszatekintése képessé teszi őt nemcsak a múltért való hálaadásra, hanem arra is, hogy feltekintsen és felemelje fejét, elgondolván, hogy megszabadításunk közelebb van, semmint először gondoltuk: és hogy Ő, aki jó munkát kezdett el bennünk, képes és hajlandó is lesz azt befejezésre juttatni, ha mi továbbra is alávetjük akaratomkat, életünket és mindenünket az Ő bölcsességének és szerető gondviselésének.

DECEMBER 31.

„Mivel fizessék az Urnak minden énhozzám való jó-téteményéért? A szabadulás poharát veszem és az Urnak nevét hívom segítségül. Az én fogadásimat megadom az Urnak, most, az Ő egész népe előtt.” Zsolt. 116: 12—14.

Az év befejezése kiváló alkalom arra, hogy az eljövendő esztendőre új elhatározásokat tegyünk.

Kedves Atyámfiak, tegyünk egy sereg fogadást arra nézve, hogy mik akarunk lenni, mit akarunk végezni, elszenvadni az Urral való egyesülésünkben. Határozzuk el, hogy kegyelme által az új esztendőt eddigi életünk legjobb esztendejévé tesszük, — a legdrágább remények, a leg-hatalmasabb erőfeszítések esztendejévé és ha az Ur kegyelme velünk lesz, a legnagyobb sikerek esztendejévé is az önfeláldozásban, a világnak és szellemének legyőzésében, önmagunknak és a test vágyainak meghiusításában, az Ellenfélnek való ellenállásban, az Ur dicsőítésében és népe megáldásában.